

"Sorun, doğru ve yanlış çizgi sorunudur!"

Gazetemizin bir önceki sayısında Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist) Daimi Komite Üyesi **Dev Gurung**'la yapılan ve UCPN (Maoist) önderlerinden Prachanda ve Baburam yoldaşların izlediği çizgiyi eleştiren rö-

portajı yayımlamıştık. Bu röportajın hemen ardından 1 Kasım akşamı 7 Maddelik bir anlaşma imzalandı. Halk Kurtuluş Ordusu'nun tasfiyesini içeren bu anlaşma Parti içinde ciddi bir tepki ve muhalefete yol açtı ve halkın sokak-

lara çıkmasına neden oldu. Bu süreçte Red Star sitesinde yayımlanan ve sürece dair ülkemiz kamuoyunda ilgiyle takip edileceğini düşündüğümüz söyleşi ve değerlendirmeleri, ayrıca Parti içinde zaten var olan huzursuzluğu ve eleştirileri daha üst boyutlara taşıyan 7 Maddelik Anlaşmanın resmi olmayan çevirisini yayımlıyoruz. **Sayfa 24-25**

Özgür gelecek

Sayı: 20 Yaygın süreli

16-29 Kasım 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

İçimizde kopkoyu bir öfke...

istismara uğrayan çocuğun "çocuk olduğu gerçeğini" göz ardı eder. **Sayfa 13**

N.Ç kararı tecavüzün aklanması ve normalleştirilmesi anlamına gelir. Bu karar küçük çocukların istismara uğramasını "olabilir, mümkün" hale getirir. Bu karar tecavüzçüleri korur. Bu karar

Ne kimyasalınız ne bombanız ne de zindanlarınız...

Bu enkazdan sağ çıkamayacaksınız!

Wan ikinci defa yıkıldı... Devlet; soğuk ve açlıkla savaşan Wan halkının öfkesini, cop ve gaz bombalarıyla baskı altına almak istedi ama olmadı ve ikinci kez bu enkazın altında kaldı.

"İntikam" histerisiyle Colemerg Kazan Vadisi'ne saldıran egemenler, kimyasallarla katlettiği onlarca gerillanın bedenini parçalamakta sakınca görmedi. Kürt halkı evlatlarını taşın, ağacın dibinde arayarak ve binlerle cenazeleri sahiplenerek, katliamı lanetledi.

Yazar ve akademisyenler de dahil edilerek genişletilen KCK operasyonlarıyla, devlet Kürt halkını ve mücadelesine destek verenleri sindirmek istiyor.

Şimdi Wan halkı ile dayanışma zamanıdır. Şimdi ırkçılığa, infazlara, kimyasalla katliamlara ve faşizme barikat olma zamanıdır.

"Hayvanlarımız hastalıklı değil!"

Angus ithalatı, büyük ve küçükbaş hayvan yetiştiricisinin tepkisini toplamaya devam ediyor. **İstanbul Maltepe**'de bulunan kurbanlık satış noktasına giderek bir röportaj gerçekleştirdik. **Sayfa 7**

gündemler

Elinizdeki telefon kabına dikkat!

"Dünyaca ünlü" markalar Nokia, Black Berry, Canon, iPhone ile çalışan **Trexta Tr** fabrikasında geçtiğimiz günlerde sendikalı oldukları için 20 işçi işten çıkarıldı. **Sayfa 5**

"Etkisiz hale getirmek"...

"Gemiye kaçırılan 'terörist', 'başarılı' bir operasyonla 'etkisiz hale getirildi!' " Söz konusu "başarı" neyin başarısı? **Sayfa 9**

Gazetemiz okurlarına saldırı

Özgür Gelecek Gazetesi okurlarına yönelik Sarıgazi, Gazi ve Gülsuyu mahallelerinde yaşanan saldırılar protesto edildi. **Sayfa 18-19**

Kentsel dönüşümde fırsatçı heyulalar

Krizi kendileri için fırsata çevirenler, şimdi de Wan depremini fırsata çevirmeyi amaçlıyorlar. Yapılan açıklamalarda deprem üzerinden Kentsel Dönüşümün hızlandırılacağı açık! **Sayfa 28**

Özgür gelecek'ten
Devlet, şiddet ve direniş

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

Sınıf içinde devrimci bir odaya neden ihtiyaç

var ➤ Sayfa 5

Göğün Yarısı

Kadın ve Aile üzerine -2-

➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış

Türk egemenleri Barzani'den istediğini alamadı

➤ Sayfa 22

Pusulâ

Yeniye ulaşmada ısrarlı, umudu büyütmede kararlı olmalıyız

➤ Sayfa 26

Devlet, şiddet ve direniş

Marx'a göre, toplumun uzlaşması mümkün olmayan karşıt sınıflara bölünmesiyle, bizzatlı toplumun bağrından doğan, ama kendini toplumun üzerine koyan ve ona gittikçe yabancılaşan güç olarak devlet, belirli bir sınıfın bastırılması için kullanılan bir **şiddet örgütüdür**. 1864-1920 yılları arasında yaşamış, ünlü Alman sosyal bilim kuramcısı **Max Weber** ise devleti, "**meşru şiddet**" araçlarını tekelinde bulduran kurum olarak tanımlamış, başka kurum veya bireylerin fiziki gücü ancak devletin izin verdiği ölçüde kullanabildiklerine dikkat çekmişti. Devletin sözü edilen şiddet tavrı, kuşkusuz ürünü olduğu toplumun, **sınıfsal özelliklerine** göre farklılık arz edecektir. Kendi **iç dinamikleri** ile gelişmiş, **güçlü bir burjuvazinin** bulunduğu bir toplumda; devlet şiddetinin yansımaları da bu gerçekliğe uygun bir hale bürünecektir.

Burjuvazinin; ekonomi, bilim, felsefe ve sanat alanındaki gelişmişliğine paralel, devlet şiddeti de, nispeten kansız, ince ve ideolojik içerikle donanacaktır.

Sözünü ettiğimiz bir toplumda devlet, "**vatandaşı**" ile yaşadığı çatışmalarda **ikna, yönlendirme, ideolojik manipülasyon ve müzakere** yöntemine öncelikle ağırlık verir, tercih eder. Tüm bu yöntemlerin işe yaradığını düşündüğü anda, **hiç çekinmeden, kaba zora, fiziksel şiddete, vahşete** başvurur.

Burjuvazinin kendi iç dinamikleri ile gelişmediği, ayakları üzerinde duramadığı, demokratik devrimini gerçekleştiremediği, ekonomik ve siyasal olarak bağımlı olduğu ülkemizde, devlet şiddeti, "**sorunun baş gösterdiği**" hatta yaşanma olasılığının hissedildiği anda **ilk akla gelen**, başvuru yöntem olmaktadır. Devlet; bizde, tartışma, ikna etme ve müzakere yolunu izlemeyi öncelikli seçenek olarak, zorunlu kalmadıkça tercih etmez. **Çünkü, bu yol devlet için mayınlı bir arazi gibidir**. Zira, devletin siyasal ve toplumsal sorunlar karşısında, ne sağlıklı bir bilimsel birikimi, bağımsız tavrı, ne de toplumsal yaşamın değişik görüngüleri

anlamında ciddi bir derinliği vardır. Bu yüzden devlet, bu alanlara girmez, dahası buraya yönelinmesini istemez, engeller, yasaklar koyar. Devletin, örneğin; 1.5 milyon Ermeni'nin adeta buharlaştığı soykırımında nasıl bir polemik yürüttüğüne, tarihi yüzyıllara dayanan Kürt sorununu nasıl incelediğine bakmak bir fikir verir sanırım. Birinde **Ermeniler, Türkleri katletmiş, diğerinde ise Kürtler dağ Türklere**. Örnekleri çoğaltmak mümkün elbette! Yani karşısındakinin "**rızasını**" ikna ederek al(a)madığı için devlet bizde, **her şeyden önce şiddete** başvurur.

Siyasal, ekonomik, fiziksel, psikolojik vb. şiddetin ne kadar yansımaları varsa, bunların içinde kendince en korkutucu (en etkili olacağı için) bulduğu biçime sarılır. Çukurca eyleminin ardından; medyanın sarıldığı şiddet dili, **KCK tutuklamaları** vesilesiyle ortaya saçılan kara, basit, çirkin propaganda, Trabzon **Solaklı'da yaşanan polis vahşeti**, N.Ç davasında **Yargıtay'ın utanmazlığı**, bakanların-başbakanın **depremedelere yönelik tahammülsüzlüğü** ve yaşanan şiddet, **HPG gerillalarının** cenazelerinde yaşanan

terör, Kocaeli'de deniz otobüsü olayında yaşanan **açık infaz**... Tüm bunlar devlet şiddetinin ülkemizde nasıl bir biçim aldığı göstermektedir. Peki, ne yapacağız? Devletin bu şiddetine boyun mu eğeceğiz? Kuşkusuz hayır! Devletin sözünü ettiğimiz haksız şiddetine karşı, emekçilerin, **ezilenlerin şiddeti**, haklı ve meşrudur, **toplumu ileri taşır**, dönüşümüne hizmet eder! İşçilerin-emekçilerin, ezilenlerin direnişi ve mücadelesi, devletin **temel hak ve özgürlükler** konusunda geri adım atmasını sağlar. Kürt halkının mücadelesi sonucu devletin, "**Kart- Kurt sesi**"nden bugüne uzanan yolculuğu anlamlı bir örnektir. Toplumsal yaşamımızın ve düşünce sistematiğimiz her hücrelerine sızan devlete, şiddetine, direniş ve mücadele eşlik etmelidir! Eleştirme, tartışmalara müdahil olma, sorunları gündeme taşıma, demokratik mücadele kanallarını zorlama ama kendini bunlarla sınırlama, ısrarlı, kararlı ve sonuç alıcı bir direniş, çeşitli haklar elde edilmesini sağlayacaktır. **Toplumsal gelişimin ve dönüşümün başka bir yolu da yoktur!**

SUZAN ZENGİN ölümsüzdür!

Sevgili umut işçileri, Kaypakkaya'nın yoldaşı Partizanlar; Suzan yoldaşın coşkulu gülüşü ve sıcaklığı ile Merhaba!

Faşist Diktatörlük bir devrimci gazeteciye daha sinsice katletti! Hepimizin başsağolsun!

Suzan yoldaş, tüm enerjisini ve meziyetlerini ezilenlerin Kaypakkaya güzergahında kurultuş mücadelesine adadı. Yetenekleri ve meziyetleri sayesinde, bugünlerde "Ergenekoncu" ve "Fethullahçı" diye "düşman kamp-lara" bölünen; ama topu birden ırkçı-şovenist-faşist-militarist ya da reformist ve pasifist olan medya organlarından herhangi birisinde rahatlıkla kendisine bir köşe kapabilir, paye edinebilirdi; ama o, bunların hiçbirisine tamah etmedi. Böylelerinden öğrendi ve namlunun ucunda ya da mahpusta olmayı göze alıp Partizan bir gazeteci

Merhaba;

Halen tutuklu olan 200'e yakın hasta tutsaktan biri de Suzan Zengin'di. Ve o artık aramızda yok. 12-10-2011 tarihinde geçirdiği kalp ameliyatı sonrası yaşamını yitirdi.

Tutuklu olduğu sırada basına, demokratik kurum ve kuruluşlara kendisinin de içinde olduğu hasta tutsakların durumunu anlatmak için çok uğraştı Suzan. Hasta olmalarına rağmen elleri kelepçeli bir biçimde havasız ring araçları içinde saatlerce yolculuk yapmak zorunda kaldıklarını, binbir güçlükte hastaneye sevk alındığını, sevk alınsa bile 3'ü protokol gerekçesiyle ya askerin odaya çıkmadığını ya da muayene sırasında ke-

oldu. Kulağını ve yüreğini ezilenlerin acı çığlıklarına dayadı ve bu yüzden adice bir komplo ile tutuklanıp hapse atıldı. Ölümcül hastalıkları dahi şantaj olarak kullanıldı, tedavi hakkı gasp edildi. Ama buna rağmen inançlarından ve yaptıklarından, durduğu yerden zerrece pişmanlık duymadı. Sadece bütün bunlara o kocaman yüreği isyan etti. Öyle bir isyandı ki damarlarını paramparça etti!

Suzan Zengin'in soylu anısı önünde saygı ile eğiliyor, başta sevgili eşi Bekir abimize ve kızı Pınar ile oğlu Fırat kardeşimize, ailesine ve kavga yoldaşlarına başsağlığı diliyoruz... **(Tekirdağ 2 Nolu F Tipi'nden Tutsak Partizanlar)**

lepçelerin açılmadığı için tedavi edilmeyip tekrar hapse geri gelmek zorunda kaldığını anlattı sizlere ve bizlere.

Bu uygulamaların sonucunda yaşamını yitirdi. Dün, Güler Zere'yi, Suzan Zengin'i katledenler bugün Fatma Tokmak'ı, He-diye Aksoy'u, Yasemin Karadağ'ı katletmek istiyorlar. Biz engel olmazsak herkesin gözleri önünde yaşanan bu cinayetler devam edecek.

Konunun takipçisi olacağımızı umuyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Sevgiler, saygılar...

(Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane'den Tutsak Partizanlar)

Umut: Düş mü gerçek mi?"

TÜYAP -Türkiye Yayıncılar Birliği işbirliği ile **12-20 Kasım 2011** tarihleri arasında düzenlenecek olan **30. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı** 600 yayınevi, yüzlerce demokratik kitle örgütü ve vakfın katılımı, 197 etkinlik ve yüzlerce imza ile kapılarını kitapseverlere açmaya hazırlanıyor.

Tüm okurlarımızı bu yıl; "**Umut: düş mü gerçek mi?**" ana teması ile gerçekleşen TÜYAP kitap fuarında standımıza bekliyoruz.

Düşleri gerçek kılmak ve umudu büyütme için...

Adres: Salon-2 /507 C

TÜYAP Fuar ve Kongre

Merkezi- Büyükçek-

mece/Beylikdüzü İstanbul

Umut Yayıncılık

Parti ve Devrim Şehitleri Albümü güncelleniyor!

"Umut 30 Yaşında!" şiarıyla hazırladığımız "Parti ve Devrim Şehitleri Albümü 1972-2002" adlı kitabımızı güncelleme çalışmalarına başladık.

Tüm okurlarımızdan kitaba dair eleştiri, öneri, bilgi eksikliği, düzeltme vs. paylaşımlarını bekliyoruz.

İletişim için:

umutyayimcilik@ttmail.com adresini kullanabilirsiniz.

Yayıncı süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd.
Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh.
Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çar-
şısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

İLERİ DEMOKRASİ Mİ?

“İleri demokrasi”, AKP hükümetinin siyasal literatürümüze kazandırdığı nadide kavramlar içinde öne çıkıyor. Zira demokrasi, bu ülkede yaşayan işçi ve emekçiler için derin bir sorunsal anlamına geliyor.

“İleri demokrasi”, AKP hükümetinin siyasal literatürümüze kazandırdığı nadide kavramlar içinde öne çıkıyor. Zira demokrasi, bu ülkede yaşayan işçi ve emekçiler için derin bir sorunsal anlamına geliyor. AKP hükümetinin; iş bitirici, kimseye ihale kaptırmayan, efendisine kazandıran, emekçiye kaybettiren, yetenekli tüccar zihniyeti görünen o ki öne sürdüğü diğer kavramlarda olduğu gibi “ileri demokrasi”ye de sinmiş durumda. Kendisi, “ileri demokrasi”nin, “ileri” bir örneği olarak bilinen Erdoğan’ın, hemen her fırsatta ve hemen her konuda ortaya koyduğu tespitler ve yaptığı yorumlar sözü edilen kavram hakkında daha fazla fikir sahibi olmamıza vesile olmaktadır. Başbakan, anlaşılabilir yaşamımızdaki korkutucu, bir an önce kurtulmak istediğimiz rolünden hiç de rahatsız değil.

Erdoğan’ın, KCK adı altında yapılan son tutuklamalarla ilgili “**Durmaya-çağız, yapmaya da devam edeceğiz**” şeklinde ifadesini bulan yorumları da bahsi edilen “ileri demokrasi”nin nasıl bir felsefeye dayandığına işaret ediyor. AKP hükümetinin, “ileri demokrasi”si görünen o ki bu çarkın dişlilerini idare eden programın güncellenmesinden ibaret; **Telefon dinlemeleri, internet yasakları, muhalif gazete ve dergilerin kapatılması, gazetecilerin onlarca yıllık hapis cezalarına çarptırılması, KPSS ve YGS’deki skandalların üstünün örtülmesi, bunları protesto eden öğrencilerin tehdit edilmesi, heykellerin ‘ucube’ ilan edilmesi...**

“İleri demokrasi” parolasıyla, durmadan yolları arşınlayan AKP, egemenlerin kasalarını her gün biraz daha fazla şişirirken, emekçileri ise açıklık ve sefaletle teslim ediyor. Bunu yaparken demokrasi kavramını iğdiş etmekten de geri durmuyor. Demokratik, laik, hukuk devleti sıfatlarını kendine yakıştıran Türk egemenleri, memleketi de, bu ray üstünde yol alan bir “demokrasi” ile idare ettiğine inanmamızı istiyor. Ortaya çıkan ve sürekliliği sağlanmış münferit olaylar ise ya kişilere, kurumlara ya da kimi zihniyetlere havale edilirken, devlet bir bütün olarak aklanıyor. Gerçekten öyle mi? Özellikle iki yıl içinde KCK adı altında Kürt Ulusal Hareketine ve devrimci, ilerici güçlere yönelen

gözaltı, tutuklama furusu yine münferit, lokal, Başbakanın yanlış bir eğilimi-kandırılması olarak değerlendirilebilir mi?

Basın özgürlüğü mü? Şaka yapmayın!

Ülkemizde demokrasinin ahvalini anlamak için basın özgürlüğüne bir göz atmak faydalı olabilir. Çünkü, en azından Türk devletinin örnek aldığı muasır medeniyetlerde, demokrasinin varlığının, işlerliğinin temel ölçütlerinden biri basın özgürlüğüdür. Merkezi Fransa’da bulunan Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü’nün 13 Mart 2011’de yayınladığı bir rapor, Türk devletinin bu konudaki yaklaşımı hakkında bir fikir verebilir. 178 ülkenin basın özgürlüğü konusundaki durumunu inceleyen örgütün raporunda, Türkiye 138. sırada yer almaktadır. Ülkemizde şu anda, TMK kapsamında yargılanan ve hala hapseden tutulan, çoğunluğu yurtsever ve devrimci basın çalışanlarının oluşturduğu 60’ı aşkın gazeteci bulunmaktadır. Gazetecileri Basın Kanunu yerine Terörle Mücadele Kanunu’ndan “yargılayan” Türk devletinin bu pratiği “ileri demokrasi”nin bir izdüşümü olmali! Halkın yönetime katılımı, kadın erkek eşitliği, siyasi partiler arasında fırsat eşitliği, basın ve ifade özgürlüğü ve sivil toplum örgütlerinin gücü gibi parametreleri dikkate alarak “Dün-

“İleri demokrasi” parolasıyla, durmadan yolları arşınlayan AKP, egemenlerin kasalarını her gün biraz daha fazla şişirirken, emekçileri ise açıklık ve sefaletle teslim ediyor. Bunu yaparken demokrasi kavramını iğdiş etmekten de geri durmuyor.

FAŞİST DİKTATÖRLÜK MÜ?

yada Demokrasi İndeksi” başlığıyla bir araştırma yapan Ekonomist dergisine göre ise, Türk devleti 167 ülke içinde 89’uncu durumda. İstanbul Politikalar Merkezi (İPM) Direktörü Fuat Keyman ve Sabancı Üniversitesi öğretim üyesi Özge Kemahlıoğlu tarafından 12 Haziran seçimleri öncesinde hazırlanan “**Türkiye’de Demokrasi Algısı**” adlı araştırmanın sonuçları “ileri demokrasi”nin halkımız tarafından nasıl anlaşıldığı hakkında çeşitli ipuçları da veriyor. Oldukça hacimli çalışmaya göre, Türkiye toplumunun önemli bir bölümü için sistem, kusurlu bir demokrasidir.

“Sorun ne? Ben arıyorum sorunu bulamıyorum.”

“İleri demokrasi”nin Kürt ulusal sorunu karşısındaki duruşu da dikkat çekici. Bu çerçevede Türk devletinin, Kürt halkının haklı taleplerini legal alanda dile getiren siyasetçilere yönelik yaklaşımına ve buna zemin sunan anayasaya bir göz atmak yararlı olabilir.

KCK adı altında 14 Nisan 2009’dan itibaren BDP üye ve yöneticilerine yönelik operasyonlarda, Ekim’in ortasına kadar geçen süre içinde 7 bin 748 kişi gözaltına alındı, bunlardan 3 bin 895’i tutuklandı. Son altı aydaki bilanço ise bir hayli ürkütücü: **4 bin 148 gözaltı, bin 548 tutuklama**. Bu sayıya son haftalarda yaşanan gözaltı ve tutuklamaları da dâhil etmek gerekir! Söz konusu uygulamaların hangi maddi zemine dayandığını, ruhunu nereden aldığını anlamak içinse anayasaya bir göz atmamız yeterli olacaktır. “İleri demokrasinin” üzerinde yükseldiği anayasanın, 3. Maddesi “*Ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütün olan Türk devleti parçalanamaz bir bütündür; dili Türkçe’dir*” derken, 42. madde ile kapsam daha da genişliyor: “*Türkçe’den başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatan-daşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilmez.*” Anayasanın milleti tanımlayan maddesi ise İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’in “*Sorun diyorlar. Sorun ne? Ben arıyorum sorunu bulamıyorum*” fikriyatına nereden ulaştığını gösteriyor. Madde 66: “*Türk Devletine vatan-daşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk’tür. Türk babanın veya Türk*

ananın çocuğu Türk’tür” Herkes Türk olduğuna göre Kürt sorunu da ne demek oluyor?

“Devlet Türk’ten başka millet tanımaz...”

AKP hükümetinin, KCK tutuklamaları ile yanlış yaptığını, Erdoğan’ın devletin içindeki bir kesim tarafından ikna edildiğini, yanlış yönlendirildiğini savunan kimi sol etiketli-liberal köşe yazarlarının savunduklarının aksine söz konusu olan devlete ruhunu veren zihniyetin kendisidir. Kürt ulusal sorunu ek-seninde Türk devletinin yaklaşımı aynı zamanda ülkemizde demokrasinin varlığı tartışmaları açısından da kesin bir yanıt vermemizi sağlar. Zira, Türk egemen sınıflarının Kürt ulusal sorununa yaklaşımı, aynı zamanda demokrasi açısından adeta bir turnusol işlevi görür. Bu anlamda Türk devletinin, 1924 anayasasında ifadesini bulan Tek millet-Tek devlet-Tek bayrak-Tek vatan felsefesi üzerine inşa edildiği söylenebilir. 1924 Anayasasını hazırlayan komisyon bu durumu şöyle ifade ediyordu: “*Devletimiz milli bir devlettir. Çok milletli bir devlet değildir. Devlet Türk’ten başka millet tanımaz...*” Aynı felsefe, Mustafa Kemal’in; “*... Cumhuriyetimizin dayanağı Türk topluluğudur...*” ve İsmet İnönü’nün: “*Sadece Türk milleti bu ülkede etnik ya da ırki birtakım haklar isteyebilir. Başka hiçbir kişinin buna hakkı yoktur.*” (Milliyet, 31 Ağustos 1930) sözleri ile de ortaya konulacaktı. Aynı zihniyete sahip Nazi hayranı Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt ise daha cüretkardı: “*Türk bu ülkenin yegâne efendisi, yegâne sahibidir. Saf Türk soyundan olmayanların bu memlekette tek hakları vardır. Türklere hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı.*” (Milliyet, 19 Eylül 1930)

Böyle bir zihniyetten feyz alan, tüm hücrelerini besleyen bir devletin, demokrasi basamaklarını tırmanmasını beklemek garip kaçır sanırız. Tarihi, Kürt halkına yönelik imha, inkâr ve asimilasyonun sayısız örneği ile dolu olan bir devlette, ne tür bir demokrasi olabilir? Türk milleti dışındaki, tüm ulus ve milliyetleri yok sayan bir zihniyet demokrasi kavramını algılayabilir mi? Sakın, “ileri demokrasi” faşizme, faşist diktatörlüğe geçirilen bir kılıf, yüzüne takılan, sevimli kılınmaya çalışılan bir maske olmasın?

Yere batsın övgünüz!

Ülkeyi yönetenlerden “sınırlar dahilinde”; “anarı da al git!”, “ayaktakımı”, “tembeller” vs. vs. hakaretler işitmeye “alışmışken”, birden “sınırlar dışında” “övlüğümüzü” duyunca şaşırıldı. Ama nasıl övlüğümüzü görünce “yere batsın övgünüz” dedik! Meğerse dünyaya bizi “çok çalışır”, “ucuza çalışır”, “az hasta olur” diye överek, işgücümüzü peşkeş çekiyorlarmış!

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği bünyesinde kurulan **Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu** ile uluslararası yatırım danışmanlığı şirketi **The Boston Consulting Group** tarafından hazırlanan **Türkiye'nin Küresel Üstünlükleri** (The Global Advantages of Turkey) başlıklı raporda; yüksek işsizlik, uzun çalışma saatleri, ucuz ama üretken işgücü ve hatta işçilerin az hasta olması Türkiye'nin üstünlükleri arasında sıralanıyor.

Raporda işsizliğin yüzde 12'lerde olduğundan bahsedilerek bu oranın istihdama elverişli bir işgücü havuzu yarattığı anlatılıyor. Türkiyeli işçilerin Avrupa Birliği ve özellikle de eski Doğu Bloku ülkelerine nazaran daha “ucuz” olduğu, saat başı maliyetler karşılaştırması ile anlatılıyor. Buna göre Türkiye’de saat başı işçi maliyeti 3 dolar iken, Rusya’da 3.3, Bulgaristan’da 4.1, Romanya’da 5.9, Macaristan’da 9.3, Slovakya’da 9.6, Polonya’da 9.7, Çek Cumhuriyeti’nde 13.2 dolar. Aynı raporda beyaz yakalıların Avrupa Birliği ülkelerine göre “çok daha düşük” bir maliyeti olduğu da özel olarak vurgulanıyor.

Türkiye’de sık sık gündeme getirilen konulardan biri de “az çalıştığımız”. Rapora göre Türkiye Avrupa’da haftalık çalışma saatleri en uzun ülke. AB ülkelerinde haftalık çalışma saatleri 40-43 saat arasında değişiyorken, Türkiye’de bu rakam 53.7. Türkiye’de işçiler yılda ortalama 4.6 gün hastalık nedeniyle işe gelmezken, AB ülkelerinde bu rakam 5.7 ila 22 gün arasında değişiyor. Kuşkusuz bu durum Türkiye emekçilerinin sıhhatini değil hasta olmalarına rağmen işe gelmeye zorlanabildiklerini gösteriyor.

Savranoğlu Deri Fabrikası’nda direnişte olan işçilerle direnişin son durumuna dair bilgi almak için görüştük.

Makum Alagöz (Deri-İş İzmir Şube Başkanı): Bugün direnişimizin 103. günü. Biliyorsunuz işçiler İstanbul’a sürgüne gittikten sonra bazı gerginlikler yaşadık. Patronun tutumu “gelin tazminatını verelim, kapının önünden çekin gidin” şeklinde. Ancak biz kesinlikle kabul etmiyoruz, anlaşacaksa toplu sözleşmede anlaşacağız. Patron çeşitli provokasyon girişimlerinde bulunuyor.

Geçen hafta bir kadın buraya gelerek işçilere bıçak çekmişti. İşçiler anayasal hakları olan sendikaya üye olduklarından bu yana başlarına gelmedik kalmadı. Aslında bu çadır bir okul gibi, sermayenin ne olduğunu burada öğreniyor işçiler. Direniş kesinlikle kazanımla sonuçlanacak. Ama burada olmak bile bence büyük bir kazanımdır. Keyfimiz, moralimiz yerinde. İlk günkü heyecanla ve inançla direnişimiz sürüyor.

Hüseyin Denizkan: Beş yıldır bu fabrikada çalışıyordum. Şu an direnişteyiz, bayramı biraz buruk geçirdik ama yine de moralimiz yerinde. Burada çok güzel bir birlik-beraberlik var. Arkadaşların birbirine olan güven arttı. Önceden iki üç kişi biraraya gelip sohbet edemezken sadece merhaba derken şu an birlikte direniyoruz. Sendikalaşma süreci başladığından bu yana herkes “senin derdin benim de derdim” diyerek yaklaşıyor birbirine. Birimizin sorunu olunca bütün arkadaşlar elinden geleni yapıyor. Ben 35 yaşındayım ve ilk defa böyle bir ortam görüyorum. Herkesin kendine güveni geldi. Ankara’ya Ankara Amerika’ya Amerika, her yere gitmeye hazırız.

Neslihan: Sendikamız bizi birarada tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

“Kaybedecek birşeyimiz yok!”

Bizi değiştirmek dönüştürmek gibi bir çabası vardı. Zaten bence olması gereken de bu. Süreç biraz yavaş ilerliyor, fabrika şu an başka bir isim altında çalışıyor. İçerde yaklaşık 40 kişi falan var. Bu durum bizi üzüyor ancak fabrikanın bizimle ya masaya oturacağı ya da buranın kapanacağına olan inancımız bizi güçlü kılıyor. Şu an çalışanların bir kısmı benim akrabam ancak bunlar bizi düşünmeyen insanlar.

Timur Işhoğlu: İki yıldır Savranoğlu’nda çalışıyordum. Sendikalı olduğumuz için işten atıldık ve direnişteyiz. Moralim yerinde, kazanacağımıza ve sendikaya

olan inancım ve güvenim tam. Destekçimiz oldukça iyi, herkese teşekkür etmek isterim.

Mustafa Kuruoğlu: Direnişimiz ilk başladığı gün gibi devam ediyor. Heyecanımdan hiçbir şey kaybetmedim, aksine artık daha fazla inanıyorum. Bu olay artık sendikal meseleyi de aştı, onur meselesi oldu. Bu saatten sonra dönüş yok. Sendikamız çok sağlam. İşçinin arkasında duran bir sendika. Zaten sağlam olmasa biz

buraya kadar gelemezdik.

Turan Demirci: Savranoğlu’nda 11 yıldır çalışıyordum. Biliyorsunuz biz bir süre İstanbul’a sürgün edildik. O sırada ailemizi burada bırakmak zorunda kaldık. Benim anasımın giden bir çocuğum var, biz sürgündeyken çocuğumun öğretmeni öğrencilere “çok sevdiğiniz ve üzüldüğünüz bir şeyin resmini çizin” diyor. Benim çocuğum da bir okul ve yağmur çiziyor, yanına ise yatmış durumda olan bir insan çiziyor. Öğretmen resmi sorduğunda okulu ve yağmuru çok sevdiğini söylüyor. Yerde yatan insanı sorduğunda ise “babam eve gelmiyor, öldüğünü düşünüyorum ve buna çok üzülüyorum” diyor. Çocuklarımız direnişin getirdiği zorluklardan bu şekilde etkileniyor, üzülüyor. Biz bunun hesabını patronun sormak zorundayız. Şu anda çok samimi bir ortamımız var. Başkanımız her an her dakika yanımızda, avukatlarımız gel dememize bakıyor, kafamıza takılan her şeyi açıkça cevaplıyor. Bundan sonraki süreç için davalarımızı açtık, direnişimizin yanısıra hukuksal mücadelemiz de sürüyor. Bizim kaybedeceğimiz bir şey yok.

ÇHD’den Savranoğlu işçilerine destek

İzmir: Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi direnişin 93. gününde Savranoğlu Deri Fabrikası önünde direnişte olan işlere destek ziyaretinde bulundu. ÇHD İzmir Şube Başkanı Hüseyin Korkmaz, ziyaret sırasında yaptığı açıklamada “İstanbul’da, 7 ay İzmir’de 3 ayı aşkındır direnişte olan Kampana ve Savranoğlu işçilerinin direnişlerini ve örnek sendikalaşma süreçlerini yakından izliyoruz” diyerek, Savranoğlu patronunun işçilerin ve çevre halkının sağlığıyla oynadığını hatırlattı.

HUGO BOSS İŞÇİSİ DİRENIŞTE

İzmir: Hugo Boss patronu anayasal ve en insani hak olan sendikalaşmaya karşı işçileri işten atmaya devam ediyor. Geçmişte Nazilerin “SS” ve “Hitler gençliği” gibi örgütlere üniforma dikerek zengin olduğu bilinen tekstil fabrikası; geçtiğimiz aylarda bunun için insanlıktan özür dilemişti. Bugün ise işçileri sendikalı olduğu için işten atıyor. Fabrikada 3.500 işçi çalışıyor. Yüzlerce işçiyi performans düşüklüğü, mesaiye kalmamak, sendikalı olmak vb. nedenlerden dolayı işten atan fabrika, yıllardır buradaki çalışan işçilerin kıdem tazminatını da vermiyor.

Son olarak performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek 75 işçi işten çıkartıldı. Fabrika her ne kadar böyle söylese de işçiler

Tekstil İşçileri Sendikası (TEKSİF) adına sendikal faaliyet yürüttükleri için işten atıldıklarını söylüyor.

İşten atılan işçilerden 13’ü direnişi seçti ve bugün ESBAŞ önünde direniş bütün kararlılığıyla sürüyor. Fabrikada çıkış saatine bir dakika kala işi bırakandan ya da elindeki işi bitirmeden çıkan işçilerden kesinti yapılıyor ve işten atılmakla tehdit ediliyorlar. Fabrikadaki sağlıksız çalışma

koşulları nedeniyle işçilerde bel ve boyun rahatsızlığı görülürken birçok işçi de psikolojik sorun yaşıyor. Direnişte kararlı olduğunu belirten işçiler, bayram sonrası 600 işçinin daha işten atılacağı duyumunu aldıklarını söylüyorlar.

İSG İŞÇİSİ KAZANDI

Hava-İş üyesi oldukları için işten çıkarılan ve 10 Eylül 2009’da direnişe geçen İstanbul Sabiha Gökçen Havaalanı’nda yer hizmetlerinde çalışan işçiler Hava-İş ile İSG Yer Hizmetleri A.Ş. arasında imzalanan toplu sözleşmenin ardından kazanıma ulaştı.

3 Kasım günü İSG ile Hava-İş arasında imzalanan toplu iş sözleşmesi ile 114 işçi de sendikalı olarak işe geri alındı. İmzalanan toplu sözleşme, taşeron şirket ile sendika arasında imzalanan bir toplu iş sözleşmesi olması bakımından önem taşıyor.

Emekçinin gündemi

Sınıf içinde devrimci bir odağa neden ihtiyaç var?

Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği ve bazı kesimlerce şimdiden Büyük Durgunluk adı verilen krizin dünya genelinde ve ülkemizde sürdüğü, sistemin krizden çıkmak için işçi sınıfı ve emekçilere dönük ekonomik ve siyasi saldırıların yanı sıra askeri provokasyonlara da başvurduğu bir dönemde sisteme karşı mücadele eden devrimci-demokrat hareketlerle genel anlamda sınıf hareketinin de ciddi bir kriz içinde olduğu açıktır. Dünyadaki genel durumdan bağımsız sayılamayacak şekilde ülkemizde de hem devrimci hareket hem de sendikal hareket sınıf mücadelesinin getirdiği yükümlülükleri kaldırma kapasitesinden uzak bir görüntü çizmektedir.

Bu durum yalnızca günümüze ait bir mesele değildir. Tarihsel açıdan ele aldığımızda da sistemin yaşadığı büyük kriz dönemlerinde sistem karşıtı devrimci hareketin ve sınıf mücadelesinin de kendi içinde kritik dönemler yaşadığını bilmekteyiz.

Ülkemizde sınıf hareketinin ciddi bir kaynama gösterdiği, fabrikalarda-işyerlerinde çalışma koşullarına, kuralsızlığa, yığın sömürüye ve yoksulluğa karşı ciddi bir öfkenin biriktiğine tanıklık etmekteyiz. Örgütlenmeye ve koşulları değiştirmeye dönük ciddi bir talebin olduğunu ve bu talebi değerlendirme arzusunda olan az sayıda devrimci hareketin ve sendikaların yetersiz kaldığı açıktır. Çeşitli işyerlerinde lokal şekilde gelişen ve büyük çoğunluğu yenilgiyle karşılaşsa da önünün alınmadığı, en basit bir işyeri içi huzursuzlukta dahi kolluk kuvvetlerinin sökün ettiği bu dönemde, sendikal hareket içinde mevcut durumdan rahatsızlığın belirli boyutlarda dile getirilip çeşitli inisiyatiflerin ortaya çıkması gibi gelişmeler mevcut somut zeminden kaynaklanmaktadır.

Ancak tüm bu somut gelişmelerin doğru bir yöne kanalize edilmesi, sınıf mücadelesinin geliştirilmesi, sermaye karşısında başarılar elde edilebilmesi için eksik olan sınıf içinde gerek tabandaki kaynamanın gerekse de sendikal hareket içindeki arayışın sınıf perspektifine uygun bir hatta ilerlemesine imkan sağlayacak olan devrimci bir odak, devrimci bir merkezdir. Sistemin saldırılarını doğru şekilde çözümleyebilen, tarihsel deneyimlerini günümüze uyarlayabilen, ideolojik-politik birikimini ve mücadele azmini yeni, genç, dinamik kitlelere aktarabilecek bir merkeze, odağa olan ihtiyacı doldurmak sınıf bilinçli devrimcilerin acil görevleri arasındadır. Bu iddiaya sahip olan ve örgütsel gücünü hızlı şekilde toparlayıp parçalarda verdiği mücadeleyi merkezleştirmesi ve kurumsallaştırması gereken güç ise Devrimci Demokrat Sendikal Birlik'tir.

DDSB'nin bu görevi üstlenebilmesi için örgütsel bütünlüğünü geliştirmesi gerekir ama bu içe dönmeyi değil tam tersine dışa, kitlelere açılmayı şart koşmaktadır. Bizlerin artık içe dönme, parçalı durma, yerel çalışmalarla-sendikal mücadele ile yetinme gibi bir lüksümüz olamaz. İçinde yer aldığımız sendikaları değiştirmek ve sendikaların örgütsüz kitlelere ulaşması için aktif çaba göstermek, ilişkide olduğumuz geniş güvencesiz, örgütsüz kitleleri kitle örgütlerinde birleştirmek, iletişim içinde olduğumuz kitleler arasında devrimci fikirlerimizi yaymak ve bir yandan sistemin saldırılarına karşı çıkararak öte yandan yeni haklar için mücadeleler örgütlemek, örgütlenmenin önüne konulan engelleri hedeflemek gereklidir.

Savunmada kalarak değil, mevcut haklardan yararlanabilen işçi ve emekçilerin hak gasplarına karşı duruşunda yer almakla yetinmek değil, bunun yanı sıra milyonlarca örgütsüz, güvencesiz işçi ve emekçi için kendilerine dayatılan uzun çalışma saatlerine, düşük ücrete ve türlü baskılara ve dayatmalara karşı hak talepli mücadeleler örgütlemek önceliklerimiz arasında olmalıdır.

Bunu gerçekleştirirken ekonomizme düşmemeye ve devrimci sınıf perspektifini yükseltmeye dikkat etmek gereklidir. Yalnızca sınıfın ekonomik sorunlarına odaklanmak değil ülkedeki genel demokratik devrimin gündemlerini aktif şekilde işlemek, bilhassa Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmak, yükseltilemeyen şovenizme ve ırkçılığa karşı çıkmak sınıf içinde kitlelerin gönüllü olarak kabul ettiği devrimci odağın başlıca görevleri arasındadır.

Elinizdeki telefon kabına dikkat!

"Dünyaca ünlü" markalar Nokia, Black Berry, Canon, iPhone ile çalışan Tekirdağ'ın Çerkezköy ilçesinde kurulu bulunan **Trexta Tr** fabrikasında geçtiğimiz günlerde sendikal oldukları için 20 işçi işten çıkarıldı.

Trexta Tr fabrikası 650 işçinin çalıştığı bir yer ve işçilerin % 80'ini kadınlar oluşturuyor... Bölgede çalışma yürüten Petrol-İş sendikasının "**Sendikalı Ol**" kampanyası kapsamında çıkardığı bir broşür, sendika çalışanları tarafından sabahın erken saatlerinde bu fabrika önünde işbaşı yapmak için gelen işçilere dağıtıldığında işçilerin ilk yaptığı şey, bu broşürü öylesine çantalarına atmak olmuş. Ancak sonrasında bunu inceleyen işçilerden bir kısmı, sendikanın kapısına dayanarak fabrikadaki eziyetten ve insanlık dışı çalışma koşullarından kurtulmak için örgütlenmek isteyeceklerdir.

İşçilerin çoğunun aldıkları maaş, asgari ücret civarında ve zaten ne faturaya ne de mutfak masrafına yeten bu para iki taksit şeklinde ödeniyor işçilere. Gece-gündüz zorunlu mesaiye kalmak ve bu mesailerin de ücretsiz oluşturma cabası...

İşçiler ve ille de kadın işçiler için işbaşında konuşmak yasak ve karşılıklı iş yapabilmek için mimik ve jest ustası olmuş her biri. İnsandan sayılmadıklarının da farkındalar. Örneğin sağlık için takılması zorunlu olan maskelerin oldukça adının olmasına karşı ses çıkardıklarında aldıkları cevap; "**Siz kendinizi çok mu güzel sanıyorsunuz da maske takıyorsunuz. Gidin evinizde çocuk ba-**

Bir işçinin ücretsiz alınteri ile üretilmiş olabilir!

kın, siz ancak çocuk yapmayı bilirsiniz şeklinde bir aşağılama olmuş!

Petrol-İş, kendilerine gelen işçilerin kendi işkoluna girmediğini söyleyerek işkolu olarak örgütlenebilecekleri Deri-İş Sendikası ile işçileri tanıştırmış. Sendikanın fabrika içerisinde duyulmaya başlanmasının ardından "**sendikalı olabilecekler listesi**" hazırlanmış ve işçiler üzerinde baskı kurulmaya başlanmış.

Sendikanın, fabrikasına girdiğini duyan patron, ilk iş olarak belli sayıda işçinin -çoğunluğu erkek işçi- işine son verir. Çünkü kadın işçilerin haklarını aramak gibi "kötü bir düşünceye kapılmayacaklarına", daha doğrusu kadınların birşey yapamayacağına inanmaktadır.

Oysa sendikaya giden ilklerin çoğu kadındır ve kadın işçiler sendikal çalışmaya başlarken kendilerine bir de slogan hazırlamışlardır bile: "**Ummadık taş, yarar baş!**" Sendikal çalışmalara karşı fabrikada en çok kullanılan yöntem, "fabrikanın sendika yüzünden zarar edeceği ve kapanacağı, çoğu orta yaşın üzerinde olan işçilerin bu yaştan sonra iş bulamayacağı" demagojisi üzerinden yapıyordu.

Sendikal çalışmanın hızlanmasının ardından işçiler üzerindeki baskı bulutu giderek aralanmaya başlar. Mesaiye kalmak istemeyenler zorlanmaz (ama mimlenir!), işçiler insan gibi muamele görmeye başlar ve işçilerin her davranışı artık ihtar ya da savunma isteme ile cezalandırılmaz! Bu iyileşmelerin ardından işçiler şu yorumu yapar: "**Sendikanın S'si bile yetti!**"

Son olarak atılan 20 işçinin neredeyse tamamı de kadın işçi... Ve şimdi işe iade davası açmış durumdadır.

Deri-İş'ten işsizlik fonuna yönelik saldırıya tepki

Türkiye İş Kurumu'nun (İŞKUR), 2011-2015 arasındaki stratejik planlamasında işsizlik maaşı alan kişilerin 6 aydan 10 aya kadar maaş alma sürelerini 2015 yılı sonuna kadar ortalama 5 aya düşürmesi saldırısına ilişkin Deri-İş Sendikası tarafından yazılı bir açıklama yapıldı.

AKP'nin iktidarı dönemi boyunca yürüttüğü politikalarla emeğin mevcut sınırlı haklarına yönelik hakları gasp ettiğini ifade eden Deri-İş, "AKP Hükümetinin üçüncü 'ustalık' döneminin başlangıcından bu yana ilgili bakan ve kuruluşlar yeni 'plan' ve 'önerilerle' gündemi şekillendirmektedir" dedi. İşçilerin haklarına yönelik bir darbenin de İŞ-

KUR eliyle vurulmaya hazırlandığını belirten Deri-İş, "İŞKUR, Mevcut Fon'un istismar edilmesini engellemek ve daha geniş işsiz kitlelerinin daha iyi şartlarda yaşamını sürdürmesini sağlamak yerine mevcut durumu aranın hale getirmektedir" diyerek tepki gösterdi.

Türkiye'de 6 milyonu aşkın işsiz hali hazırda küçük bir bölümünün işsizlik ödeneğinden yararlanabilmekte olduğuna dikkat çeken sendika, fonda biriken paranın ise olması gerektiği biçimde işsizlere dağıtılmadığını belirtti. Sendika, ayrıca işçilerin örgütlülüklerinin görüşleri dikkate alınmadan oluşturulan bu plana karşı mücadele çağrısında bulundu.

BEDAŞ'ta direniş kazandı

İstanbul: Çalıştıkları taşeron şirket tarafından işten çıkarılan BEDAŞ işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı. İşten atıldıktan sonra BEDAŞ işçileri direnişe geçmiş, Taksim'de bulunan BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde direniş çadırı kurmuştu. Direnişin 25. gününde kazanan 156 işçi yapılan anlaşmaya göre iş başı yapacak. Enerji işkolu taşeron çalışmanın hızla yaygınlaştığı işkollarından. Yalnızca İstanbul'da bin 800 işçi taşeronla bağlı olarak çalıştırılıyor. Bu işçilerin maaşları zamanında ödenmiyor, habersiz girdi-çıkıtı işlemleri, sırf maliyeti düşürmek adına işçilere iş ekipmanları verilmiyor. İstifa kağıtları zorla imzalatıyor.

Direnişi "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" ve "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarıyla bitiren işçiler 4 Kasım günü çadırı söktükten sonra bir basın açıklaması gerçekleştirdi. DİSK Örgütlenme Daire Başkanı **Ali Rıza Küçükosmanoğlu**, Dev Sağlık-İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu**, Halkevleri ve Genç-Sen üyesi öğrencilerin de katıldığı eylemde direnişçi işçiler adına **Selami Öğretici** konuştu. Öğretici; "Buradan iktidarı bir kez daha uyarıyor ve bu yoldan dönmeye çağırıyoruz. Bizler enerji işçileri olarak taşeronlaştırmaya karşı mücadelemizi sürdürmekte kararlıyız ve enerji iş kolundan taşeron belasını söküp atana kadar inatla, ısrarla kavgamızı devam ettireceğiz" sözleriyle hükümete seslendi.

AKP'nin sağlık alanındaki uygulamaları, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü talimatlarıyla tam bir piyasalaştırma ve özelleştirmeyi beraberinde getiriyor.

Hekim ve hastaya tam gün sömürü

Uzunca bir süredir tartışılan Tam Gün Yasası kabul edilerek uygulamaya sokuldu. AKP hükümeti tarafından "büyük bir hizmet" etiketiyle sunulan bu düzenleme, sağlık alanında yeni bir karmaşaya yol açtı. Hastaların ameliyat masasında kalmasına, tedavi olamadan hastane kapısından dönmesine neden olan uygulama, kamuoyuna "vatandaş rahat edecek" propagandası eşliğinde sunulmuştu. Buna göre, vatandaş hastaneye gittiğinde doktoru istediği zaman bulacak, ayrıca özel muayehanesine gitmek zorunda kalmayacak, tüm muayene ve tedavilerini hastanede yapacaktı. AKP hükümeti, diğer birçok konuda başvurduğu aynı yönteme sarıldı. Sağlık alanındaki düzenlemelere karşı oluşabilecek muhalefet için vatandaşın hassasiyetlerine oynamıştır. Hastaların rahatsız olduğu konular üzerinden, gerçekleştirdiği düzenlemeleri takdim eden ve gerçekleri çarpıtan AKP hükümeti, böylelikle muhalefet eden azınlığı, çoğunluğun öfkesi ile karşı karşıya bıraktı. Gerçekte, yeni düzenlemeden en fazla hastalar mağdur olacakken tartışma yalnızca hekimler ve hükümet arasındaki bir sorun olarak yansıtılmaktaydı. Nitekim özellikle sağlık örgütlerinin bunu dile getirmesine karşın halka yeterince ulaşılamamış ve bugün bu sonuçlar açıkça yaşamımızın bir parçası haline gelmiştir.

Harcama kamunun, kazanç özel sektörün!

AKP'nin sağlık alanındaki uygulamaları, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü talimatlarıyla tam bir piyasalaştırma ve özelleştirmeyi beraberinde getiriyor. Bu sürecin sonunda yaşanacak olan ise kaliteli sağlık hizmetine sadece parası olanların ulaşacağı vahşi bir

düzen olacak. Birçok kamu sağlık kurumunda kamuya asıl kazanç getiren görüntüleme ve laboratuvar işlemleri taşeron firmalara kazanç kapısı olarak sunuluyor. Hekimlere ve diğer sağlık çalışanlarına baktıkları hasta ve yaptıkları iş başına yapılan "performans" ödemesi ile birçok istismar ve israfın yolu açılıyor ve tümüyle paraya endekli bir çalışma düzeni ortaya çıkıyor.

Kamu hastanelerinde hekimlerin tam gün çalışması anlayışı doğrudur. Fakat bu yapılırken sağlık çalışanlarına emekliliklerine yansıtacak bir ücret ve haklarını koruyacakları sendika ve grev hakkının olduğu bir çalışma düzeninin sağlanması gerekir. Hükümet, yeni kararname ve yasalarla bütün çalışanları iş güvencesiz, sözleşmeli veya taşeron firma çalışanı haline getirmek istemektedir. Kamu hastanelerinde çalışmak istemeyen hekimlerin ise muayenehane açmaları engellenerek, özel sağlık işletmelerine güvencesiz ve düşük ücretle çalışmaya zorlanmaktadır.

AKP, son olarak şimdi de üniversite hastanelerini sağlık bakanlığı çatısı altına aldı. Ancak Üniversitelerin böyle bir talebi söz konusu değil. Yakında çıkarılması hedeflenen Kamu Hastane Birlikleri yasası ile bu hastaneler sağlıklı ilgisi olmayan yönetim kurullarının eline verilecek ve kısken veya tümüyle özelleştirilmesinin yolu açılacak. Zaten kamu-özel ortaklığı temelinde birçok kentte yapılacak büyük hastanelerin son yayımlanan ihale belgeleri, bu hastanelerin işletmesini kâr garantisi ile özele bırakılmaktadır. SGK yolu ile kamudan toplanan ve giderek çok daha büyük boyutlara ulaşan fonlar küresel ortaklı, özel sağlık kurumlarının eline aktarılacak, bu yolla harcamalar kamusallaştırılırken kazançlar özelleştirilecek.

Ya sözleşmeli çalışırsın ya da başının çaresine bakarsın

Tam Gün Yasası ile ortaya çıkan karmaşaya YÖK ise "çözüm" bulmaya çalışıyor. Muayenesi olduğu ya da özelden çalıştığı için üniversite hastanelerinden istifa etmek zorunda kalan hekimlerin, geri dönmesi için YÖK, hekimlere saati 300-400 lira, haftada 40 saat sözleşmeli çalışma şartıyla yeni bir öneri getirdi. Hekimler ise bunun güvencesiz çalışmaya yönelik bir dayatma olduğunu dile getiriyor ve bugüne kadar uygulanan "yap-boz" politikaları nedeniyle hem bakanlığı hem de YÖK'ü yeterince ciddi buluyor.

YÖK'e bağlı 76 üniversitenin tüm varlıkları ve yetişmiş insan gücü son düzenleme ile sağlık bakanlığına devredilmiş durumda. Bakanlığın, Tam Gün ve KHK ile hastane dışına çıkmaya zorladığı öğretim görevlilerine YÖK, yeniden kapı açmış algısı yaratmaya çalışıyor. Ancak, bu kez sözleşmeli çalışmak kaydıyla. Ancak, saat başı çalışma ücreti ve süresi ile ilgili bir bağlayıcılık yok. Sözleşmeli çalışan hekimler, her an işten çıkarılabilecek. Böyle bir modelle hasta ve doktor arasında sağlıklı bir iletişim kurmak mümkün olmadığı gibi kaliteli bir sağlık hizmeti vermekten de bahsedilemez.

Tüm bu değişiklikler yeterince karışıklık yaratmamış gibi bakanlık, şimdi de Türkiye'de doktor ve hemşire olabilmek için "Türk" olma şartını kaldırdı. Yabancı doktorların Türkiye'de görev yapabilmeleri için Türkçe bilmeleri ve diplomalarının Sağlık Bakanlığı ve tıp fakültelerinin jürisi tarafından onaylanması şart koşuluyor. Diplomaların onaylanması içinse yabancı doktor adaylarının öğrenimlerinin Türkiye'deki tıp fakültesi ders programı ve öğretim süresiyle aynı olması şartı aranıyor. Diğer yandan Türkiye'de her 100 bin kişiye 86 uzman hekim düşerken, Avrupa'da bu rakam 272. Görünürde bu uygulama ile Sağlık Bakanlığı, doktor açığının giderilmesini amaçlıyor. Yeni yasal düzenlemeyle "Türk kadınından başka kimse hemşirelik yapamaz" ifadesi de değiştirildi. Böylece yabancı hemşireler de Türkiye'de görev yapabilecek.

Sağlık Bakanlığı, performans dayalı, piyasalaştırılmış sağlık sektörüne bu düzenleme ile yurtdışından ucuz işgücü kaynağı yaratmış oluyor. Böylece hükümet, yeni düzenlemeleri kabul etmeyen hekimlerin pazarlık payını, direniş gücünü de düşürmeyi hedefliyor.

İstanbul: Torba Yasa ile birlikte, özellikle hizmet sektörünün gündeminde olan sürgünler başladı. Yasa ile ilgili birçok eylem gerçekleştiren hizmet işkolundaki sendikalar - Hizmet-İş sendikası hariç- sürece dair açıklamalarda bulunmuştu. Yapılan açıklamalarda binlerce belediye işçisinin sürgün edileceği vurgulanmış ve bunun için eylemler önerilmişti.

Sürgünler özellikle devrimci dinamiklerin yüksek olduğu sendika üyesi işçiler arasında gerçekleştiriliyor. Patron yanlısı sendikalara geçişin de zeminini oluşturacak saldırılar, Fatih Belediyesi'nde çalışan 7'si en-

Torba Yasa sürgünleri başladı

gelli 66 işçinin sürgün edilmesi ile başladı.

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube yöneticileri ve üyeleri sürgün saldırısını protesto etti. Eylem haklarında sürgün kararı çıkarılan işçiler de katıldı. Vatan Caddesi üzerinde bulunan History AVM önünde toplanan işçiler Fatih Belediye binası önüne kadar yürüdüler. Eylemde "Ben sağır-dilsizim, başkan beni torbaya koydu", "Engelli olmak suç değildir,

sürgüne göndermek suçtur", "Fatih Belediyesi başkanı Mustafa Demir'in kurbanlıkları" dövizleri taşındı. Belediye önünde konuya ilişkin açıklama yapan Sendika Şube Başkanı **Hikmet Aygün**, çalışanların kadro fazlalığı gerekçesiyle sürgün edilmesinin emek haklarına yönelik bir saldırı olduğunu belirtti. Aygün, bu kararı kabul etmeyerek Belediye Başkanı Mustafa Demir hakkında 14 Ekim'de Çağlayan Adliyesi'nde Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulduklarını söyledi. Açıklamanın ardından eylem, "Direne direne kazanacağız" sloganı ve alkışlarla sona erdi.

Kartal: Hastalıklı et ve hayvan tarışmaları ile birlikte gündeme giren Angus ithalatı, büyük ve küçükbaş hayvan yetiştiricisinin tepkisini toplamaya devam ediyor. Özellikle bayram için Türkiye Kürdistanı'ndan İstanbul'a gelen köylülerin Avrupa yakasına geçişleri yine hastalıklı hayvan iddiaları ile engellendi. Kurban fiyatlarının fazla olduğu iddiasıyla Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı tarafından başlatılan Angus ithalatına tepki gösteren yetiştiriciler, 3 Kasım günü Ataşehir yolunu trafiğe kapatarak bir eylem gerçekleştirmişlerdi. Yaklaşık 150 yetiştirici, bu sene de iflas edebileceklerini belirterek yol üzerine kalas ve direklerle barikat kurarak bir oturma eylemi gerçekleştirmişlerdi. Özgür Gelecek gazetesi olarak İstanbul Maltepe'de bulunan kurbanlık satış noktasına giderek bir röportaj gerçekleştirdik.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- Adım **Haşim Boğulu**, 1979 Kars doğumluyum. 18 yıldır bu işi yapıyorum. Daha önce başkalarının çobanlığını yapıyordum. Şimdi ise kendimden çok devletin çobanlığını yapıyorum.

- Bu seneki satışları nasıl buluyorsunuz? Angus ithalatına neden karşısınız?

- Geçen seneye göre satışlar daha iyi ama bize göre iyi değil. Neden geçen seneye göre daha iyi onu anlatayım önce; Şimdi geçen sene virüslü et denen bir zikkım attılar ortaya. Tam da Kurban Bayramı'na denk getirdiler. Zaten böyle bir tesadüf olamaz! Bu da kurban satışlarını azalttı. Ben bu sene 1.800 liraya sattığım hayvanı geçen sene 1.200 liraya satmıştım. Maksat maliyeti kurtarmak. Birçok arkadaşım da böyle yaptı. Yan tarafta yine Kars'tan gelen Semih var, koca öküzü 1.000 TL'ye sattı. O yüzden bu sene ücretlerde bir düşüş yapmadık. Eee, zaten kurban satışlarında çok keskin pazarlık yapılır. Bir de biz maliyeti düşü-

"Hayvanlarımız hastalıklı değil!"

rürsek, yemin ediyorum memleketeye dönecek parayı çıkartamayız.

Angus ithalatına diyeceğimiz bir şey yok. Bu, devletin kara yüzü. Allah belalarını versin! Başka diyecek bir şey yok. Be kardeşim senin ülken büyükbaş hayvan dolu, sen niye hayvan getiriyorsun? Gerçekten bilen varsa anlatsın!

- Yabancı şirketlere kazandırmak olabilir mi?

- Olabilir. Avrupa yakasında, Trakya'da hayvan azlığı varmış diyorlar. Bak, biz her sene gizlice karşıya geçmeye çalışırız, geçebilenler geçer geçemeyenler cezalarını alır sonra oturur. Ben 15 dana 30 tane de koç getirdim. Bunların hepsinin maliyeti bana 12 bin lira oldu. Bunların beslenmesi, çadır parası, kendi geçimim, ailemin geçimi, hayvanların nakliye parası derken hepsi 12 bin lira. Ben ne kadar kazandım? 8 bin lira, 500 TL de karşıya geçerken ceza aldım. Bu hesaba bakacak olursak benim bu işi bırakmam gerekiyor.

Bizim çok pahalıya sattığımızı hatta çok da iyi para kaldırdığımızı duymuşsundur. Bunların hepsi yalan! Bunları söyleyenler gelip görsünler. Her sene iflas etmekten yaşlandık vallaha...

Bizim ekmeğimizle oynamasınlar

- Siz kendinizi tanıtır mısınız?

- Cuma İlhan, Kars'tan geldim. 10 yıldır hayvan besleyip satıyorum.

- Neden Angus ithalatına karşısınız?

- Neden Angus ithalatına karşıyım; çünkü bizde yeterince hayvan var. Ama satışı engelleniyor.

- Neden ithalat yapıyor?

- Bilmiyorum ama iyi bir yanı olmadığı ortada. İthalat yapıldığı zaman biz if-

las ediyoruz. İthalatı yapanlar kazanıyor.

- Bu seneki satışlar nasıl peki?

- Berbat, bir sürü borcun içine girdim, nasıl çıkacağım bilmiyorum. Ne geçen sene iyiydi ne de bu sene. Karşıya geçmemize izin verseler belki kazanacağız ama izin yok. Geçene de ceza kesiyorlar.

- Neden izin vermedikleri konusunda bir fikriniz var mı?

- Bizim hayvanların sağlık kontrolü yapılmamış diyorlar. O zaman sağlık bakanlığı mıdır tarım bakanlığı mıdır gelip yapacak! Çıkıp Angusların sağlık kontrollerini yapıyorlar. Bizim hayvanların sağlık kontrolünü yapıp satış serbestliği çıkarsalar hem kendilerine daha ucuza mal olacak hem de ülke biraz da olsa rahatlayacak. Ama yok illa da başkaları kazanacak!

Tamam, kazansın kimsenin ekmeğinde gözümüz yok ama kardeşim bizim de ekmeğimizle oynamasınlar. Gelip hayvanlarımız hasta demesinler. Ben ilk defa karşılaşıyorum böyle bir şeyle ve AKP'ye lanet ediyorum. Resmen anamızı ağlattılar. Bir tane çiftçi gelip demişti ya "anamızı ağlattınız", o da utanmazca "ananı da al git demişti". Şimdi gelsin de bize söylesin bakalım bunu. Valla ben kaldıramam. Bu hayvanların ağzına tuz sürer sonra salarım Ankara'ya, o zaman baş etsinler bakalım.

Mobbing yapan dekana 5 ay hapis

Kocaeli Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Mustafa Çakır, 2008 yılında Kırgızistan'daki bir kongreye katılmak için yaptığı başvurunun görüşüldüğü Hukuk Fakültesi Yönetim Kurulu toplantısında, aralarındaki husumetten dolayı "çekimser" oy kullanan Prof. Dr. Zehra Gönül Balkır'ın, toplantıdan olumlu ya da olumsuz karar çıkmasını engellediğini, bunun da Yükseköğretim Kanunu'na aykırı olduğunu belirterek, 2009'un Mart ayında Kocaeli Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Balkır hakkında Kocaeli 5. Sulh Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın karar duruşmasında, Balkır "görevi kötüye kullanmak" suçundan 5 ay hapis cezasına çarptırıldı. Ayrıca Balkır'ın 5 yıl adli denetime tabi tutulmasına karar verildi. Balkır, daha önce de Yrd. Doç. Dr. Mustafa Çakır'a psikolojik baskı (mobbing) uyguladığı gerekçesiyle Kocaeli 4. Sulh Hukuk Mahkemesi'nce 3 bin lira manevi tazminat ödemeye mahkum edilmişti.

Özelleştirme furyasında sıra TCDD'de

Ankara: AKP hükümetinin Meclis'ten aldığı Kanun Hükmünde Kararname(KHK) çıkarma yetkisinin son günlerine girilirken 1 Kasım 2011 tarihinde yürürlüğe giren yeni bir Kanun Hükmünde Kararname ile TCDD'nin özel sektörün hizmetine sunulmasının önu açılmış oldu.

1995 yılından beri Dünya Bankası ve Avrupa Birliği'nin fon ve direktifleriyle yürütülen demiryollarının yeniden yapılandırılması çalışmaları doğrultusunda yapılması istenilen değişikliklerin büyük bir kısmı hayata geçirildi. Bu dönemde; asli hizmetin dışında sayılan TCDD Hastaneleri Sağlık Bakanlığı'na devredildi, kurumda çalışan personel sayısı hızla eridi. Taşeron sayısı 5 bini aştı. TCDD Meslek Lisesi, Basımevi, Dikimevleri, birçok istasyon ve atölye kapatıldı. Demiryolu çalışanları tarafından yapılan bakım ve onarım işleri 3. şahıslar yani taşeronlar tarafından yapılmaya başlandı. Prestij trenleri olarak çalıştırılan hızlı tren işletmeciliği öne çıkarılarak toplam 11.000 kilometrelik geleksel hat kaderine terk edildi.

Bu dönemde ölüm ve yaralanmayla da sonuçlanan birçok demiryolu kazası meydana geldi. Hükümetin 2012 yılı programında demiryollarının 3. şahısların hizmetine sunulması planı ile bugün TCDD'de süreç kızışmaktadır. **2012 yılında da demiryollarının yeniden yapılanmasıyla ilgili yasal düzenleme yapıldığında 3. şahıslar kendi lokomotif, vagon ve personelleriyle demiryolu altyapısını kullanmak suretiyle özel tren işletmeciliği yapabilecektir.** KHK ile birlikte yasalar üzerinde kendi rantına göre aralıksız kalem sallayan AKP hükümetinin TCDD'yi özelleştirmesine karşı BTS de bir kampanyanın startını verdi, işçiler içinde çalışmalarını hızlandıran BTS, bu sürece daha direngen bir şekilde hazırlanıyor.

İş kazası mı? Cinayet mi?

Egemenler krizi daha da derinden hissettikçe faturayı emekçi halkımıza kesme çabaları da artmaktadır. Bu yöntemlerden ilki güvencesizleştirme ve kamusal hakların gasp edilmesidir. Bunların sonucunda da iş "kaza"ları artmaktadır.

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Ekim Ayı Raporu'na göre "iş kaza"larında en az 53 işçi hayatını kaybetti, en az 142 işçi de yaralandı. Rapor da en son Ali Rıza Eldemir'in silikozis hastalığı nedeniyle hayatını kaybettiğine, Eldemir'in ölümü ile birlikte kot kumlama sonucu ölümlerin 48'e ulaştığına dikkat çekildi. Ayrıca dış teknisyenlerinin silikozis hastalığına maruz kaldıklarını kamuoyuna duyurduğu ve çözüm için mücadele etmeye

başladığı da dile getirildi.

Raporda silikozis hastalığının dış teknisyenlerini nasıl etkilediği anlatılırken şu ifadelerle yer verilerek: "*Silikozis tedavi edilemez, fakat yüzde yüz önlenemez bir hastalıktır. Önlenmesi çalışma koşullarının standartlara uygun hale getirilmesi ve insanileştirilmesi ile mümkündür. Kâr ve bütçe hesapları ile taşeronlaştırılan her iş süreci, bu alanda çalışan işçilerin, emekçilerin sağlıksız, denetimsiz ve güvencesiz işlere terk edilmesi anlamına gelmektedir. Bu şekilde ele alındığında Tuzla'da kaybettiğimiz tersane işçileri ile merdiven altı dış laboratuvarlarında silikozise yakalanan dış teknisyenleri aynı cinayet sürecinin mağduru durumundadır.*"

Ayrıca "iş kaza"larının aslında "kaza"dan ziyade iş cinayetleri olduğu gerçekliğini gözler önüne sermektedir.

KCK OPERASYONLARI SÜRÜYOR!

Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!

Ragıp Zarakolu ve Prof. Dr. Büşra Ersanlı'nın, KCK adı altında gerçekleşen operasyon kapsamında gözaltına alınarak tutuklanması, yeni ve kritik bir aşamada, önemli bir dönemeçte olduğumuzu mu gösteriyor? 14 Nisan 2009'dan bu yana dalgalar halinde devam ettirilen operasyonlarda, şu ana kadar binlerce insan gözaltına alınarak tutuklandı. Ne ki Zarakolu ve Ersanlı'ya kadar gerçekleşen bu siyasi soykırımın, en azından "hedef kitlesinin" belli bir tanımını-çerçevesi vardı. Zarakolu ve Ersanlı'nın tutuklanması, bu siyasi soykırım operasyonlarının; çerçevesinin genişletildiğini, yelpazenin açıldığını, demokrat, ilerici aydın ve yazarların da dahil edildiğini görünür kıldı.

Şu ana kadar yaşananlara karşı ciddi bir refleks göstermeyen kesimlerin, verdiği tepkilerin nedenlerinden biri bu. Görünen ve anlaşılana ki; AKP, yalnızca Kürt hareketinin demokratik alandaki temsilcilerine değil onlarla dayanışma içinde olan devrimci ve ilerici güçlere, sisteme muhalif aydınlara, yazarlara, akademisyenlere de saldıracaktır. Toplumda, "ne oluyor?" sorusunun daha yüksek perdeden sorulmasına zemin teşkil eden gerçek, tutuklanan isimlere atfedilen iddiaların saçmalığında ortaya çıkmaktadır.

Bu durum, AKP hükümetine, sisteme muhalif; AKP mediasından, yazarlarından, sanatından farklı düşünenlerin zihnine, haklı olarak, "acaba sıra bizde mi?" sorusunu düşürmektedir. Gözaltı, tutuklama, sansür ve baskıda 12 Eylül AFC'sinin sınırlarına dayanan, kimi örneklerde geçen AKP hükümeti, toplumu kendi ideolojisi ekseninde yeniden yapılandırıyor. AKP hükümetinin ve Erdoğan'ın dönemlere göre farklılık arz eden çıkışları da bu konseptin, adım adım yaşama geçirilmesi adına gündeme geliyor.

"Nane sele"* Erdoğan, AKP

Egemenlerin ve onların efendilerinin performansından son derece memnun olduğu anlaşılana AKP ve Erdoğan'ın, Kürt ulusal sorunu ekseninde bugüne kadar değişen yaklaşımlarını da bu pencereden okumak yanlış olmayacaktır. 7 Kasım günü Rize'de yaptığı konuşmada, "KCK operasyonlarını destekleyenlere uyarımı ben yine yapıyorum: KCK'ya iyi tanımanız lazım. İyi tanıyorsanız ehillerinden iyi öğrenmeniz lazım" sözleri ile kamuoyunun nasıl düşünceğine karar veren Erdoğan, kendini Fatih Sultan Mehmet sanıyor olmalı!

4 Kasım günü basının Zarakolu ve Ersanlı tutuklamalarına ilişkin "ısrarlı" soruları karşısında fikrini ifade etmek "durumunda" kalan Erdoğan, yine gerekli ayarları yapacaktı: "KCK'ya sahip çıkan arkadaşların kendilerini gözden geçirmeleri lazım. Deniliyor ki: 'Siyaset

Öncelikli "baş ağrıları" hafifledikçe AKP'nin, Zarakolu ve Ersanlı'nın tutuklanmasında görüldüğü üzere diğer devrimci, ilerici, muhalif güçlere daha yoğun bir şekilde yöneleceği de açıktır.

Akademisi'nde ders vermiş. Ders vermek suç mu? Ders vermek suç değil ama derste ne söylüyorsun o kısmı önemli. Dershanenin kapısında bir teröristin (Musa Anter'den söz ediyor) ismi yazılı. Devrimden söz ediliyor. Devrim silahla yapılır. (Silahlı mücadeleyi başbakan da savunuyor, kabul etmeyene duyurulur!) Savcılık teknik takip yapmış ve bunları yakalamış. (Başbakan, hem iddia makamı, hem karar merci!)" Yapılan eleştirilerin davranın seyrini etkileyeceğinden yakından Erdoğan, kendi söylediklerini nedense hesaba katmıyor!

2002 seçimlerinde, Ulusal Harekete yakın Kürtlerin dahi bir kısmının oyunu alan ve 15 Ağustos 2005'te düzenlediği Diyarbakır gezisinde "Kürt sorunu benim de sorunumdur" cümlesini kuran Erdoğan'ın yaşadığı değişim oldukça çarpıcı. Sözlerini çabuk unutan Erdoğan, 28 Mart 2006'da HPG gerillalarının katledilmesine karşı ayağa kalkan Amed halkının yaşadığı vahşeti savunacak ve o ünlü cümlesini sarf edecekti: "Kadın da olsa çocuk da olsa gereken yapılacaktır!"

2007'de sınır ötesi operasyon için tezkere kararına imza atan, 4 Ocak 2008'de askeri araca yapılan bombalı saldırı sonrasında aynı kentte konuşan Erdoğan, bu sefer "Kürt sorunu terör sorunu" diyecek, Mayıs 2008'de "tek devlet, tek millet, tek vatan" sözleriyle "tek"lemeye başlayacaktı. Erdoğan'ın Kürt ulusal sorunu konusunda her yaklaşımı, sürecin ihtiyacı üzerinden şekilleniyordu. 29 Mart yerel seçimleri öncesinde Amed'i alma rüyasıyla yine kentte mavi boncuk dağıtı-

yordu. 12 Eylül referandumuna hazırlık sırasında da kenti unutmayan Erdoğan, 12 Eylül'de yaşanan acılara gönderme yaparak müjdeyi verecekti: "Bölgeye en kısa zamanda yeni bir cezaevi kuracağız!" Erdoğan'ın yerel seçimlerde, referandumda ve genel seçimlerde de istediğini alamadığını da biliyoruz! Erdoğan'ı çileden çıkaran da bu olmasın?

AKP, Nazi Almanya'sına öykünüyor!

Alman şair Pasteur Martin Niemöller'in günlüğüne, "Önce komünistleri götürdüler, sesimi çıkarmadım çünkü komünist değildim./ Sonra sosyalistleri götürdüler, sesimi çıkarmadım çünkü sosyalist değildim./ Sonra sendikacıları götürdüler, sesimi çıkarmadım çünkü sendikacı değildim./ Sonra Yahudileri götürdüler, sesimi çıkarmadım çünkü Yahudi değildim./ Sonra beni götürmeye geldiler, benim için sesimi çıkaracak kimse kalmamıştı" şeklindeki unutulmaz dizeleri ile hafızalara kazınanlar, Türk egemenlerine ilham veriyor olmalı!

Nazi terörünün önemli bir aracı, Adolf Hitler ve diğer parti liderleri için özel muhafız birliği olarak kurulan Ko-

ruyucu Takım ya da SS'di (Schutzstaffel). Siyah gömleklili SS üyeleri, yardımcı polis gücü ve daha sonraları toplama kampı muhafızları olarak da hizmet gören, daha küçük, üst düzey bir grubu oluşturuyordu. Bu üniformasız polisler, siyasi muhalifleri ve Nazi rejiminin yasaları ile politikalarına boyun eğmeyi reddedenleri belirlemek ve tutuklamak için tüm Almanya'da insafsız ve zalim yöntemler kullandı. Hitler'in iktidara gelişinden sonraki aylarda, SA ve Gestapo ajanları kapı kapı dolaşarak Hitler'e düşman olanları aradı. Sosyalistler, komünistler, sendika liderleri ve Nazi partisi aleyhine konuşan diğerleri tutuklandı ve bazıları öldürüldü. 1933 yılının ortalarında, Nazi partisi tek siyasi parti haline geldi ve örgütlü rejim muhaliflerinin hemen hemen tümü ortadan kaldırıldı. Alman işgali altındaki Avrupa'da, Naziler, kendi egemenliklerine karşı direnenleri ve ırksal anlamda ikinci sınıf ya da siyasi açıdan kabul edilemez olarak değerlendirdikleri kişileri tutukladılar.

Ülkemizde de polisin AKP tarafından elden geçirildiğini ve yeni bir özel ordu kurma çalışmalarının olduğunu hatırlayalım. Yelpazesini genişleterek büyüyen siyasi soykırım, Nazi Almanya'sında yaşananlara ne kadarda benziyor değil mi?

Direniş cephesini birlikte güçlendirelim!

Ragıp Zarakolu ve Büşra Ersanlı'nın tutuklanması ile gözaltı, tutuklama furcasının daha geniş kesimlerin ilgi alanına farklı yansımalar şeklinde olsa da girdiğini söylemek mümkün. Baskı, şiddet, gözaltı ve tutuklama terörünün hedefinde o an için kim olursa olsun, söz konusu saldırı bilinmelidir ki düzene muhalif güçlerin tamamına yapılmıştır. Zira, egemenlerin, sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek adına hiçbir muhalif sese izin vermek istemeyecekleri açıktır. Bu yanı sıra KCK adı altında, Kürt ulusunun siyasi iradesine, diline ve kültürüne kelepçe vurmaya çalışılan operasyonlara karşı, yurtsever güçlerle birlikte, güçlü bir barikat örmek, anlamlı bir duruş sergilemek elzemdir. Öncelikli "baş ağrıları" hafifledikçe AKP'nin, Zarakolu ve Ersanlı'nın tutuklanmasında görüldüğü üzere diğer devrimci, ilerici, muhalif güçlere daha yoğun bir şekilde yöneleceği de açıktır. Direniş cephesinde açılan gedikler hep birlikte onarmak ve tahkim etmek daha güçlü çıkışlar, kazanımlar için de önemlidir!

* İkiyüzlü

Yine bir bayram öncesi öfkeye tutuldu Colemêrg

“Kürt sorununu öldürmelerle çözmeye çalışsan ve biz gençleri öldürmekle bitirme hevesinde olanlar bilsin ki her ölen gerillanın yeri mutlaka dolacaktır. Ağabeyim Fahrettin’in silahu yerde kalmayacak. Özgürlük ateşi hiç sönmeyecek” diye mektup bıraktı ve gitti.

Giden, Reşat adlı bir Kürt genciydi. Ağabeyi, Kazan Vadisi’nde yaşanan kimyasal katliamda şehit düşen 36 HPG’liden **Reşat Aslan**’ın (Gever Faraşın), diğer bir kardeşi Fahrettin Aslan’ın şehadetinin hemen akabinde bıraktığı mektubu ve gerillaya katılışını anlatıyordu bu sözlerle. (Fahrettin Aslan 2008 yılında yaşanan çatışmada şehit düşen bir HPG gerillası...)

19 Ekim’de Colemêrg’te HPG tarafından yapılan baskınların ardından; TC tarafında Cumhurbaşkanı A. Gül’e kadar onlarca egemen sınıf temsilcisi, kanlı intikam yeminleri etmiş; Kürt halkına ve Ulusal Harekete karşı ırkçı-faşist saldırılar örgütlenmiş, KCK yelpazesi genişletilerek yüze yakın insan tutuklanmıştı. İntikam çılgınlıkları yanı sıra, Başbakan R. T. Erdoğan gazete ve televizyonların sahip ve genel yayın yönetmenleriyle bir araya gele-

rek, bu intikam sürecini gizleme ittifakı yapmıştı.

İşte o günlerde bir söylenti dolandırdı ortalıkta. Malatya’daki Adli Tıp’a 24 HPG’linin cenazesi getirilmişti. İnsan hakları savunucuları ve gerilla aileleri oraya hareket etti hemen... Ama günlerce cenazeler hakkında bilgi dahi verilmedi. Ardından sadece 8 kişilik bir ekibe cenazeleri görebilmesi için izin verildi. Cenazelerin fotoğrafları yayınlandı ve günler sonra katliamın ayrıntıları tüm vahşetlele açığa çıktı.

TC ordusu, Colemêrg baskınının ardından 22-24 Ekim tarihleri arasında Kazan Vadisi’ne bir operasyon düzenlemişti. Bizzat Genelkurmay Başkanı Necdet Özel’in (**nam-ı değer Kimyasal Necdet!**) bölgeye giderek düzenlediği bu operasyon diğerlerinden daha farklıydı bu kez... Aczin ve korkunun içinde intikam nöbeti geçiren TC, Özel’den ününü bir kez daha kanıtlamasını istemişti. Ve dağ, taşı şuursuzca bombalayan savaş uçaklarından bu kez kimyasal silahlar ve napaalm bombaları (ki her ikisi de savaş anlaşmalarına göre yasaklanmış olan silahlardır) atılarak; elma, armut, vanilya kokuları eşliğinde ölüm saçarak; kalles bir düzenekle gerillaları katlettiler.

Yine bir bayram öncesi öfkeye tutuldu Colemêrg!

Gün geçtikçe insanlığı utandıran katliamın yeni ayrıntıları ortaya çıkıyordu. Yanmış ve parçalanmış 24 cenazenin büyük bir bölümü aileler tarafından teşhis edilemiyor ve Kazan Vadisi’nde hala parçalanmış insan cesetlerinin varlığından söz ediliyordu. Bombalarla yok edilen mağaranın altında kalan gerilla cesetlerinin kepçe ile parçalanarak, çöken kayalıkların altından çıkarıldığı anlatılıyordu.

Daha önce TC’nin sınırlarını aşarak evlatlarının cenazelerini toplayan Kürt halkı, “Artık kaybedecek hiçbir şeyimiz yok” diyerek yine tırmandı dağlarına... Yüzlerce insan... Her dağın, her tepenin, her taşın, her bitkinin altına/çevresine bakarak, evlatlarının parçalarını arıyordu. Gözleri nemli ama “Yasta değiliz, direnişiteziz” sözleri ile karşılıyorlardı tüm acıları... 3 bayramdır olduğu gibi bu bayramda da öfkeye tutulmuştu Colemêrg... Öfkeye tutulmuştu Kürdistan... Şehitlerine sahip çıkarak sokakları alev topuna döndürmüştü Kürt halkı. **“Şehit namirin!”**

Bu katliam, korkunun ve aczin ürünüdür!

Katliamın yaşandığı bölgede yaşayan köylüler, çatışma sonrası TC askerinin köylerine baskın ya-

parak, kafalarına silah dayadığını, ölümle tehdit ettiğini, **“Devletin gücünü görüyorsunuz. Sizler hepiniz hayvansınız. Bunlara siz yardım ediyorsunuz. Sizin de sonunuz böyle olacak”** dediklerini anlatıyorlardı. Bölgedeki suların 2-3 günlüğüne içilmemesi uyarısında da bulunmuştu askerler.

TC; tüm teknolojik-askeri gelişmişliğine rağmen gerilla karşısında defalarca düştüğü aczin çırpınışları içinde **“gücünü göstermeye”** çalışıyordu bu katliamla. Gerekirse en alçak, en kalles yöntemleri kullanarak, “gücünü” sergilemeye çalışıyordu. TC, Kazan Vadisi’nde kimyasal silahlarla yaptığı katliamla hem Kürt halkına ve mücadelesine hem de bölgedeki ülkelere (başta İran, Suriye ve Irak olmak üzere) **“güç gösterisinde”** bulunuyordu. Burjuva-feodal basını 20 Ekim’deki toplantıda (dikkatinizi çekmek isteriz, söz konusu katliamdan hemen 2 gün önce!) yaşanan/yaşanacak olan katliamları ve ölen/ölecek olan askerlerin haberlerini gündemleştirmeme konusunda uyarıyordu zaten. Kuşatma altına almaya çalışıyordu halkı...

Söylemde “çözüm” ve “barış” isteyen kanlı katiller ordusu TC’ye cevabı Reşat veriyordu mektubunda...

“Etkisiz hale getirmek” ne demek?

“Farkında olma” çok geniş ve çeşitlilik içeren bir kavramdır. Mesela “dil” konusunun önemini “farkında” mıyız? Ve bu “farkındalık” ne kadar etkiliyor yaşamımızı ve hatta mücadelemizi?

İzmit-Karamürsel seferini yapacak olan “Kartepe” isimli deniz otobüsünün kaçırılması ve gemiyi kaçırmanın infaz edilmesi ile ilgili bir habere belki böyle bir giriş yerine daha farklı bir giriş yazılabilir. Ancak egemenlerin son sürece en çok kullandığı deyim olan “etkisiz hale getirmek” sözü, bu infaz olayında da hem çok “rahat” hem de çok “masumane” bir şekilde sıklıkla kullanılıncaya buna ihtiyaç hissettik!

İnfaz ya da diğer şekillerde insanları katletmenin adına “etkisiz hale getirmek” denilmesi canımızı acıtıyor! Egemenler bunu yazılı ve görsel (burjuva-feodal) basın aracılığıyla o kadar etkin bir şekilde yapıyorlar ki... İnsanların katledilmesini olağanlaştıran ve devlet şiddetini normalleştiren bir şey bu! “Sağ yakalanabilme ihtimali olan” bir kişinin direkt infaz edilmesi, özellikle gerilla cenazeleri söz konusu olduğunda insan bedenlerine işkence edilmesi gibi

11 Kasım Cuma akşamı saat 18.00 sıralarında, İzmit-Karamürsel seferini yapacak olan “Kartepe” isimli deniz otobüsü, Amed’in Kulp ilçesine kayıtlı 1984 doğumlu ve kendisine “PKK’liyim” diyen Mensur Güzel isimli bir militan tarafından kaçırıldı.

insan vicdanını yerinden hoplatması gereken durumları bile “sıradanlaştıran” bir kavram “etkisiz hale getirmek”!

“20 terörist etkisiz hale getirildi”, “Bombacı saldırgan etkisiz hale getirildi”, “Gemideki terörist etkisiz hale getirildi”... Burada aslında “etkisiz hale getirilen/getirilmeye çalışılan” devletin faşizan uygulamalarına karşı olan tepkilerdir. Ve bu “dil” (düzenin dili), faşist TC’nin milyonları kendisine yedekleme faaliyetindeki en önemli araç. AKP de bunun en “başarılı uygulayıcısı” durumunda. (Bakınız: **“Zam değil, güncelleme”**...)

“Kartepe” bir infazın adıdır!

11 Kasım Cuma akşamı saat 18.00 sıralarında, İzmit-Karamürsel seferini yapacak olan “Kartepe” isimli deniz otobüsü, Amed’in Kulp ilçesine kayıtlı

1984 doğumlu ve kendisine “PKK’liyim” diyen **Mensur Güzel** isimli bir militan tarafından kaçırıldı. Kesin olmamakla birlikte militanın, gemiyi PKK Lideri Abdullah Öcalan’ın bulunduğu İmralı Adası’na götürme amacıyla bu eylemi gerçekleştirdiği sanılıyor.

Önce “SON DAKİKA” haberi denilerek burjuva-feodal medya tarafından gösterilen bu haber aradan kısa bir süre geçtikten sonra bazı sitelerden geri çekildi; değil ayrıntılara dair yeni bir haber, haberin tekrarı bile verilmedi. Ankara ile toplantı üstüne toplantı yapmaktan gazetecilik yapmaya fırsat bulamayan düzen medyasına, anlaşılın, Ankara’dan yeni bir “ikaz” gelmişti. Keza Haber Türk televizyonu Genel Yayın Yönetmeni **Yiğit Bulut**, “SON DAKİKA” haberlerinin yayından çekilmesi için Ankara’dan uyarı aldıkları açıkla-

masını bile yaptı. Yine CNN Türk televizyonunda 5N 1K programını sunan **Cüneyt Özdemir**, **“Neden haberi vermiyorsunuz?”** tarzındaki bir soruya, **“Propagandasını yapmak istemiyoruz”** diye cevap vererek, uygulanan sansürü açıkladı.

Ve operasyon başlar... SAT komandoları, sabaha karşı 05.35 sularında da gemiye girerek çok açık bir şekilde militanı İNFAZ ederler. Burjuva-feodal basın, hemen işlemeye başlar. **“Gemiye kaçırılan ‘terörist’, ‘başarılı’ bir operasyonla ‘etkisiz hale getirildi!’”**

İşte yine “dil” meselesi! Söz konusu “başarı” neyin başarısı? Kürt halkının artık canına tak eden bir mevzuda “bir çare” diyerek, sistemin “sınırlarını” zorlayan eylem yapan bir militanı “çatışma yaşanmadan” infaz etmek mi “başarı”? “Kartepe”de yapılan operasyon, direkt militanı öldürmek üzerine kurulu bir operasyondur. Bu faşizmin, “sınırlarını zorlayanları cezalandırmaktan zevk aldığı” gösteren bir operasyondur!

Kürt gence faşist saldırı

H. Merkezi: Çukurca'da yaşanan çatışmanın ardından ege-menler Kürt halkına karşı daha da tahammülsüzleşti. Hatta ırkçı politikaların etkisi kendini Wan depreminde dahi bir şekilde gösterdi.

Çukurca'da yaşanan çatışmanın ardından faşist gruplar tarafından sık sık yürüyüşler düzenlenmiş ve bu yürüyüşler devrimci, demokrat ve yurtseverlere dönük saldırılarla sonuçlanmıştı. Bu saldırılardan biri ise İstanbul Esenyurt'ta yaşandı. Görgü tanıklarının anlatımlarına göre, Esenyurt Belediye Stadı'nda Yeşil Esenyurtspor-Alibeyköyspor arasında oynanan maç öncesi otobüslerle ilçeye gelen Alibeyköyspor taraftarı yaklaşık 150 kişilik faşist grup, Köyiçi Doğan Aras Bulvarı'nda otobüslerden inerek Kürt halkına yönelik ırkçı sloganlar atmaya başladı. Sloganlara Bingöl nüfusuna kayıtlı 25 yaşındaki esnaf **Zülküf Özek** tepki gösterdi. Ardından sokak ortasında onlarca kişi tarafından linç edilen ve 8 yerinden bıçaklanan Özbek, esnafın yardımı ile Esenyurt Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Saldırı bununla kalmadı ve devletin, kurumları tarafından da devam ettirildi. Zülküf Özek'e yapılan linç görüntülerini bulan Özek'in ailesi güvenlik kamerası görüntülerini alarak polise teslim etti. Görüntülerde onlarca saldırganın Özek'i öldüresiye dövdüğü gözler önüne seriliyor. Ancak polis yine de olayla ilgili herhangi bir adım atmadı.

Konu ile ilgili açıklama yapan Özek'in akrabası **Esat Gülten** ise polisin elinde bütün bilgilerin ve olay günü görüntülerinin bulunduğu dikkat çekerek, "polis isterse sorumluları bulabilir. Söz konusu kişi Kürt olunca polis de yeteri kadar ilgilenmiyor.

Bütün bilgiler var ama halen daha kardeşimizi bu hale getirenler yakalanmadı ve yargı önüne çıkartılmadı" dedi.

1926 yılında Dersim'de Koçuşığı aşiretini yok etmek için devlet tarafından atanan yine devlet tarafından "bil-hassa sert bir kumandan" diye tarif edilen eli kanlı faşist bir askerdir. Uçaklarla ve binlerce askerle, yaşlı-kadın-çocuk demeden herkesi kurşundan geçiren Muğlalı, köylülerin direnişi bırakmasına rağmen katliamı sürdürmüş ve dağlarda, mağaralarda, köylerde deyim yerindeyse kimseyi sağ bırakmamıştır. Kürt halkını yok etmekte devletin takdirini alan Muğlalı, bu seferde 1927 yılında Muratsuyu yakınlarındaki Bicar bölgesine gönderilir. Buradaki görevi de Şeyh Sait isyanından kalan isyancıları katletmektir. Bicar bölgesinden geriye kalan 280'den fazla yakılmış köy ve 2000'den fazla katledilmiş insandır. Böylece devletin gözüne daha da giren Muğlalı, tümgeneral rütbesini hemen almıştır. Menemen olayında Atatürk tarafından buraya gönderilen Muğlalı, binlerce tutuklama ve 28 idamı meydanlarda uygulayarak "Menemen Fatih" unvanını da almıştır.

1943 yılında ise Ahmet Arif'in 33 Kurşun isimli şiirini yazdığı katliam gerçekleşmiştir. Wan'ın Özalp ilçesine gelen Muğlalı 33 kişiyi katletmiştir. İran'da yaşayan Milan aşireti reisi Mehmedi Misto'nun 400 kadar bü-

Ankara: Devletin "büyük"leri daha sadık bir medya için medyanın "büyük"leriyle randevular alıp, toplantılar yapmaya devam ediyor. Önce Başbakan Erdoğan ve Bülent Arınç görüştü medya "büyük"leriyle. Çünkü daha istikrarlı bir iktidarın temel meselesiydi basın yazacakları. Sırası gelen randevumuz da bu işlerin olmazsa olmazı Meclis Başkanı Cemil Çiçek'ti. Dolmabahçe Sarayı'nda gerçekleştirilen kahvaltılı bilgilendirme toplantısına çok sayıda medya temsilcisi katılsa da çoğu da çağrılmadı. Cemil Çiçek toplantıda önce "Yeni anayasa yapım sürecine ilişkin bugüne kadarki gelişmeleri sizlerle paylaşmak, demokratik ve katı-

Mustafa Muğlalı kimdir?

Bugün Muğlalı gibi her yerde gezen azılı halk düşmanlarına sahip çıkan devlet eski bir halk düşmanının üzerinden prim yapmaya çalışmaktadır.

yükbaş hayvanı kendisinden çalındığı gerekçesiyle geri alması ve bu şekilde Türk devletini küçük düşürdüğü iddiasıyla devletin itibarını kurtarmak için yardım eden 33 Kürt köylüsünü katletmiştir. Daha sonra hapisaneyeye girse bile 1998 yılında büstü M. Kemal, Fevzi Çakmak gibi katliamcılarının yanına konulmuştur. Ve 2004'te ismi katliamın yapıldığı yerde bir kışlaya verilmiştir.

Bugün itibarı ile açılım üstüne açılım yapılması ve devletin faşist karakterinin örtülme çabası yeni bir açılım daha getirdi önümüze. Mustafa Muğlalı'nın ismi, verildiği kışladan halkı rencide ettiği gerekçesiyle kaldırıldı. Halkın verdiği tepki gözardı edilerek "demokratikleşmekten" kaynaklı böyle bir uygulamanın olduğunu ve birçok yerde devam edeceğini söylemek, aymazlığın seviyesinin yükseldiğini göstermektedir.

Özellikle Wan depremiyle birlikte yaşanan yıkımı telafi etmek yerine Ulusal Hareket'i karalama kampanyasına ağırlık verdiğinden ve Ulusal Hareket yüzünden halka yardım edemediğinden dem vuran TC, depremi bile fırsata çevirme gayretinde. Son olarak Muğlalı isminin kaldırılması AKP'nin bu bölgede BDP'yi yok etme girişiminden ayrı tutulamaz. AKP bakanla-

rının sanki müjdelere gibi bu haberi vermesi Wan depremiyle devletin faşist yüzünün açık bir şekilde ortaya çıkmasını kapatma telaşdır bir yandan da. "Kürt sorunu nerede?" diyerek bulamayan bakanların bunun bir sorun olduğunu söylemesi utanmazlığın had safhasıdır.

CHP de aynı şekilde Wan'a gittiğinde bu ismin değişmesi gerektiğini söylemişti. Tüm bu söylemler gösteriyor ki bu adım, demokrasiden değil tamamen devletin bölgede yeniden yapılanma projesinden kaynaklıdır. Ülkemizdeki parlamento faşizmin maskesi olduğuna ve demokrasi adına hiçbir geçerliliği olmadığına göre düzen partilerinin bu girişimi de devlet buyruğundan başka bir şey değildir.

Ülkenin dört bir yanı faşizm tabelaları ile doluyken Wan halkı sizin bu çıkarıcı yaklaşımlarınızı boşa çıkaracaktır. Bugün Muğlalı gibi her yerde gezen azılı halk düşmanlarına sahip çıkan devlet eski bir halk düşmanının üzerinden prim yapmaya çalışmaktadır. Nafiledir tüm çabanız, sadece isimleri değil tüm faşizmi silene dek mücadele yürütüleceğini, her türlü ırkçı söyleminize ve tehdidinize rağmen kararlı olduğunuzu her zaman göreceksiniz.

Çiçek;

"Gazetecilik yapmayın da üzüm yiyelim!"

İlmacı bir anayasa yapılması konusunda görüş ve önerilerinizi almak üzere sizlerle bir araya geldik" diyerek medyaya bu kadar sık toplanılmasının "önemi"nden bahsetti. Tabii sonra ağızındaki baklayı çıkardı; "Anayasa komisyonunun motivasyonunu düşürecek haberler yapmayın."

Anayasa sürecinde basına büyük görevler düştüğünü dile getiren Çiçek, bu sürecin kendileri için de ilk olduğunu, hatalarının ve eksiklerinin olabileceğini fakat bu süreci en az hatayla tamamlamak istediklerini belirtti. Basının tam da burada devreye giren misyonuyla ilgili de; "Gazeteci gözüyle baktığımızda, uzlaşmalardan çok anlaşmazlıkların haber niteliği taşıdığı görülebilir. Amacımız üzüm yemek olmalı, bağcıyı döven ha-

berler komisyon üyelerinin ve toplumun motivasyonunu olumsuz etkileyecektir" diyen Çiçek aslında gazetecilere, gazeteci gözüyle bakmayın, bakmayın da birlikte üzüm yiyelim teklifinde bulundu. Burada sorulması gereken soru "bu bağ neresi" sorusudur? Bağcı kim? Anayasa komisyonunun hepsinin "bağcılar"dan ya da "üzüm yeme" niyetinde olanlardan oluşmadığı açık. En azından Anayasa Komisyonu'nda bulunan BDP'li Prof. Dr. Büşra Ersanlı'nın tutuklanması ve Cemil Çiçek'in bu meseleyle ilgili tek kelime etmesi bunu net bir şekilde göstermektedir.

29 Haziran 2011 tarihinde HPG gerillası Mazlum Erenci ile birlikte şehit düşen Halk Ordusu gerillası **Yurdal Yıldırım** hakkında bir açıklama yapan TKP/ML Dersim Bölge Komitesi "TİKKO gerillası Yurdal Yıldırım ve HPG gerillası Mazlum Erenci faşizme karşı ortak mücadelenin, aynı mevzilerde fedakarca dövüşmenin örneği olarak birlikte şehit düşmüşlerdir. Onların birbirine karışan kanları daha ileri mevzilerde ortak düşmanımıza karşı savaşımızın temel harcı olacaktır" dedi.

"29 Haziran 2011 tarihinde ortak bir görevden dönen TİKKO ve HPG gerillalarından oluşan gerilla birliğine, TC ordusu tarafından atılan pusuda TKP/ML TİKKO gerillası Yurdal Yıldırım (Muharrem) ve HPG gerillası Mazlum Erenci (Yılmaz Pıllıng) şehit düşmüştür" denilerek başlayan açıklamada olayın Çemişgezek-Akirek (Gözlüçayır) yaylası civarında gerçekleşen pususu ile gece saat 01:30 sularında meydana geldiği, açılan ilk ateşte Mazlum Erenci'nin göğsüne, Yurdal Yıldırım'ın ise koluna ve bacağına kurşun aldığı belirtilerek; "Gerilla birliği yaralıları ile birlikte, can pahası bir emekle alandan çekilmeye çalışmışsa da koşullar

ŞEHİT NAMIRIN!

buna izin vermemiştir. Grubu yavaşlatmak istemeyen Hewal Yılmaz ısrarla bombasını patlatmayı talep etmiş, Muharrem yoldaş da aynı ısrarla gruptan kopmuş ve Hewal Yılmaz'ın yanında kalmıştır. Her iki gerilla da silahlarını yoldaşlarına devretmiş ve ölümü savaş sloganları ile karşılamıştır" denildi.

Açıklamada Yurdal Yıldırım'ın özgeçmişine de yer veriliyor: "Yozgat-Sorgun-Karabali köyü 1979 doğumlu olan Muharrem (Yurdal Yıldırım) yoldaş, 15 yaşında çıktığı yurtdışında Partimizle tanışmış ve faaliyete başlamıştır. 1998 yılında 18 yaşında Barış Aslan yoldaş ile birlikte TİKKO saflarına katılmıştır. Muharrem yoldaş, 13 yıl bulan gerilla yaşamı boyunca birçok görevi omuzlamış başarılı eylemlerde yer almış, çeşitli süreçlerde harcadığı emek ve gerilla yaşamına dair bilgi-birikimi ile ön plana çıkmıştır. Aşkın Günel, Muharrem Yiğitsoy ve Cafer Demir yoldaşların şehit düşmesinin ardından 2005 yılında Karade-

niz'den Dersim'e atanan Muharrem yoldaşın, Dersim'de gerilla savaşımızın gelişmesi ve güçlendirilmesinde yoğun emek sarfettiğini söylemek gerekir. Aşkın, Muharrem ve Cafer yoldaşlardan sonra o da Mehtap Kara ve Nurşen Aslan yoldaşlar gibi Karadeniz'den Dersim'e uzanan savaş bayrağının taşıyıcılarından olmuştur. Halk savaşının kızıl bayrağı bugün yoldaşlarının elindedir ve şehitlerimize yakışır bir şekilde taşınmaya devam edecektir.

1993 yılı Amed doğumlu olan Hewal Yılmaz (Maz-

lum Erenci) küçük yaşlarda Kürt Ulusal Hareketi saflarında yerini almıştır. Amed sokaklarında, TC faşizmine karşı taşla sürdürdüğü direnişini, 16 yaşında faşizmin zindanlarında onurla büyütmüş ve 17 yaşında dağlara taşımıştır. HPG saflarında bir sene süren gerilla yaşamında mütevaziliği ve girişkenliği ile ön plana çıkan Hewal Yılmaz, düşman karşısında gösterdiği cüret ve ölümü küçülten duruşuyla örnek bir savaşçı olarak hafızalarımıza kodlanmıştır."

Açıklama "Şehitlerimizin bizlere bıraktıkları mücadele bayrağına layık olacak ve and olsun ki intikamlarını alacağız! Şehit Namırın!" sloganları ile son buluyor.

KARAKOLA KİM, NİÇİN GİDER?

Kim karakola niçin götürülür? Karakola gitmek ve götürülmek arasında temel bir fark vardır. Benzerlik sadece görünüş ve biçimindeki "gitme" durumudur. Birinde bilinçli-iradi-gönüllü bir gitme olayından bahsedilirken, diğer durumda zorla götürülmeden bahsedilebilir. Baskı-zor-gönülsüzce karakola gitmenin ihtiyacı giden tarafından belirlenmiyor. Ancak bilinçli-gönüllü-istemli olarak karakola gitme ihtiyacı giden tarafından belirleniyor.

Konumuz zorla karakola götürülenler değil, gönüllü gidenlerdir. Karakola gönüllü gidenler hangi ihtiyacın ve hangi sorunun çözümü için giderler? Bilinir ki köylük bölgelerde köylüler, gönüllü ve istemli olarak karakola gitmez. Halk yaşamsal-yönetsel-idari hiçbir sorunun karakollarda çözülmeyeceğini bilir. Özellikle Kürt köylüleri, karakolların nasıl yerler olduğunu, orada nelerin yapıldığını, nelerle karşı karşıya kaldığını iyi bilir.

Yaşamsal-hukuksal-yönetsel sorunlarının ve ihtiyaçlarının çözümü için karakola gitmedikleri gibi karakolların böyle yerler olmadığını da iyi bilirler.

Baskı-işkence-hakaret-aşağılamanın birçok çeşit ve türünün yaşatıldığı, görüldüğü yer olan karakollar en çok Kürt köylülerin yaşamında yer bulmuştur. T. Kürdistanı'nda askeri karakol ve kışlalar zulüm ve işkence merkezleri olarak işlev görmüştür. Köy yakma, zorla köyleri boşaltmanın, sürgün ve

göç ettirmenin sayısız örneğin şaşmaz adresi karakollar ve askeri kışlalardır. Askeri operasyonlar bahane edilerek orman yakmalarının da adresi askeri karakollardır. Askeri karakollar, hiçbir dönem köylülerin, halkın can ve mal güvenliğinin koruyucusu olmamış tam aksine tehdit, ölüm ve korkuların deşişmez adresi olmuştur. Karakollar, aynı zamanda fuhuş ve uyuşturucunun, ajan ve işbirlikçiliğin bölgede yaygınlaştırılmasının da merkezi olarak işlev görmüştür. Uyuşturucu kullanımının dağıtım ve yaygınlaşmasının koordine-etim merkezi gibi çalışan askeri karakollar, fuhuşun da artarak yaygınlaşmasının suç merkezidir.

Her türlü baskı ve şiddet yöntemi kullanılarak para, iş ve yaşam olanakları vaatleriyle aldatma-kandırma-düşürme yollarına başvurulmuş, güçsüz, zayıf, iradesiz insanların ihbarcılıştırılmasında karakollar, ajan-işbirlikçiliğin merkez üssü olarak çalışmaktadır.

İşsizliğin-yoksulluğun egemen olduğu Dersim'de, iş olanakları yaratmasın vaatleriyle, fırınlara ekmek ihalesi verilmekte, patron ve çalışanları, birer karakol çalışanı-elemanı-kuryesi olarak kullanılmaktadır.

Proletarya Partisi önderliğinde savaşan gerillalar, bölgede ajan-işbirlikçiliğine karşı duyarlılık-bilinç-sorumluluğun artırılması amacıyla dört yılı aşkın bir süredir Dersim'de köy toplantıları yapma, bildiri dağıtma, köylüleri eğitip-bilinçlendirme çalışmaları yürütmekte-

Gerilla, karşı-devrimci örgütlenme ve çalışmalarının üzerindeki "sivil-masum" örtüyü parçalayıp atmamak gibi bir sorumluluğa sahiptir.

dir. Orman kesimine son vermek, ajan-işbirlikçiliği etkisiz kılmak amaçlı sayısız köy toplantıları yapıldı. Sayısız bildiri dağıtıldı. Birçok uyarıda bulunuldu.

Uyarı-engelleme amaçlı işbirlikçi bir unsurun aracına bomba kondu. Keza aynı işbirlikçinin kardeşi olan karakollara ekmek-teknik malzeme taşıyan bir unsur gerillalar tarafından kaçırılıp, sorgulandı. Vazgeçirmek için büyük bir çaba sarf edildi. Bölgede, Proletarya Partisi başta olmak üzere, dost ve devrimci örgütler, orman kesimi, ajan-işbirlikçiliğe karşı sayısız çaba ve emek ortaya koydu. Bu emek ve çaba, herkes tarafından duyuldu ve görüldü. Artık kimse, "orman kesimini ve ajan-işbirlikçiliğe karşı politikardan, uyarılardan haberim ve bilgim yok" deme hakkına sahip değildir.

Proletarya Partisi ve onun önderliğinde savaşan halk ordusunun, yazılı-sözlü-pratiksel, uyarı, dikkat çekme, sorumluluğa davet etme çaba, ısrar ve kararlılığına rağmen, ajan-işbirlikçiler, karakollara gitmeye, yaşamsal ve teknik malzemeleri taşımaya devam ediyorlarsa, onların sivil elbise giymiş olmalarına, sivil araç kullanmalarına bakarak gerillaların, "sivillere" yöneldiğinden bahsedilmemelidir. Giyilen elbisenin "sivilliyi", kullanılan aracın sivilliyi, ihbarcı ve işbirlikçilere masum elbisesini giydiremez.

Sayısız uyarının, yine sayısız köy toplantıları ve eğitim çalışmalarının etkisiz kaldığı yerde Kurtuluş Ordusu ge-

rillalarının, hesap soruculuğu devreye girer. Söz susar, silahın adaleti konuşur.

Anlaşıp, bilinsin ki karakollara taşınan sadece ekmek değildir. Karakolların ihtiyaç duyduğu bilgi-istihbarat, teknik malzemelerdir, karakollara taşınan. Ve bu çalışmalar, karşı-devrimci örgütlenmeler tarafından teşvik edilip-özendirmekte, yaygınlaştırılmaktadır. Hepsine giydirilen-örtülen sivillik elbisesi, saf-bilinçsiz halkı, bilgisiz kamuoyunu kandırma ve aldatma amaçlıdır. Dersim'de Hozat'ın Amutka (Yenibaş) Karakolu'na malzeme taşıyan **Veli Sarısaltık** adlı işbirlikçinin vurulmasının nedeni de budur. Sıradanlaştırılmaya çalışılan, üstü "sivil-masum" örtülerle kapatılmaya çalışılan şey, halk düşmanlığının, zulme ortak olmanın ta kendisidir.

Gerilla, karşı-devrimci örgütlenme ve çalışmalarının üzerindeki "sivil-masum" örtüyü parçalayıp atmamak gibi bir sorumluluğa sahiptir. Dersim'de kurtuluş ordusunun yaptığı-yapmaya çalıştığı budur. Kurtuluş ve özgürlük yolu askeri-sivil engel ve tehditlerden temizlenip arındırılmadıkça varılacak yer uzakta, ulaşılamayan bir yer olarak kalır. Gerilla, bu yolu kısaltarak, teminat ve güvence altına alarak, emekçilere-ezilenlere yürünmesi gereken yolu ve kurtuluş umudunu gösterecektir.

Gerilla, emekçi halkın özgürlük ve kurtuluşunun teminatıdır. Bu amacına sadık ve bağlı olacaktır.

(Dersim'den bir ÖG okuru)

Göğün yarısı

Kadın ve aile üzerine -2-

Aile, egemenler ve onların sözcüleri tarafından toplum-sistemin temel direği olarak adlandırılmıştır, ki bu bizce de yanlış bir tanımlama değildir. Ama bu tanımlama içinde gizlenen gerçeklik, ailenin sınıflı toplumun dayanağı ve direği olduğudur. Bunun için de hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak şekilde ve dokunulmaz bir kurum olarak aile kavramı yüceltilir, kutsanır. İşte gerçek sahtekarlık ve ikiyüzlülük de burada başlar. Çünkü ailenin kutsanması aslında sistemin kutsanmasıdır.

Bu kutsallık sahtekarlığının altında yatan gerçekler ise tüyler ürperticidir. Örneğin sayıları asla ortaya çıkarılmayan *ensest* olaylarının tüm aile (ve hatta akraba) üyeleri tarafından bilinmesine karşın yaşanıyor olması bile tek başına bu kutsallığın iğrenç yüzünü ortaya koyar. Bu öyle iğrenç bir ikiyüzlülüktür ki, bu olaylar sıkça yaşansa da ailedeki kız çocukları ve genç kadınlar "dışarının" tehlikelerinden korunmak üzere eve hapsedilir.

Bu kutsanma içinde ailenin, "toplum tarafından" onaylanan tek yaşam biçimi olduğu tezi yer alır, ki bunun sonucu olarak aile kurumunu tehdit eden her şey ciddi bir toplumsal sorun olarak ortaya çıkar.

Kutsanan bu kurumda (ailenin reisliği anlamında olmasa da) belirleyici rol, esas aktör ise **kadındır**. Yani cinsiyetçi, ataerkil, sömürücü sistemin devamı ve yeniden üretilmesi esas olarak kadın üzerinden gerçekleştirilir. Bu, kadının köleliğinin gerçek amacını ortaya koyar. Kadının köleliği erkeklerin de ve yani tüm toplumun da köleliğidir. Zira kadının köleliğinin toplumsal dayanağı olan **toplumsal cinsiyet rolleri** ilk olarak bu kurum içinde öğretilir. Kadının cinsiyete dayalı işbölümünde görünmez olan yan ilk olarak bu kurum içinde yaşam bulur. Kadın (dişi kuş misali) yuvayı yapar, sistemin hizmetine koşacak olan "koca"nın ihtiyaçlarını giderir, sistemin gelecekteki hizmetkarları olacak "evlatları" yetiştirir, iyi bir "eş" olarak kız çocuklarını yeni ailelerin kurulması için hazırlar...

Buraya kadar olan kısım genel gerçekler olarak değerlendirilebilir. Ancak en "kurtulmuş", "özgürleşmiş" kadınlar dahi bu kutsallaştırmanın belirtilerini üzerlerinde taşırlar, ki bizi en çok da ilgilendiren kısım budur. Çünkü bu (biz) kadınlara da çocuk bakmanın kutsallığı öğretilmiştir hep. Anne sevgisi almayan çocukların suç işleme oranlarının fazlalığı "bilimsel" kanıtlarıyla gözümüze sokulmuştur. Koca koca (kadın ve erkek) "bilim insanları" 18 aya kadar çocukların anne sütüne olan ihtiyacı üzerine brifingler vermektedir.

"Koca"ya itaat, yorgun argın işinden dönen "koca"yı rahat ettirmek, bize mutfak işlerinde "yardım" ettiğinde mutlu olmak, şiddet görüp kabullenmek vs. zaten çocukluğumuzdan beri başta annemiz olmak üzere tüm kadınlardan bize aktarılan miras gibidir. Ev hep tertemiz olmalı, görünmeyen kirlere karşı biteviye bir çaba sergilenmeli...

Annenin çocuğa, çocuğun anneye bağlılığı öylesine yer etmiştir ki yaşamımızda, zorunlu haller dışında çocuğun hep bizim yanımızda olması gerektiğini düşünürüz. Kök hücre üretilip canlılar klonlanırken bir anne sütüne eşdeğer hiçbir besin maddesinin üretilmemiş olmasını garip karşılamayız. Bunların hepsinin kadını aileye yani köleliğe mahkum eden kutsallıklar olduğunu fark edemeyiz.

Köleliliğimizin kız çocuk olarak doğduğumuz anda biçilen toplumsal rolle, yani daha anne karnında başladığımız ve toplumsal cinsiyetimizi içine doğduğumuz ailede kazandığımızı biliyorsak, işe aileden başlamak, yani özgürlüğümüzü daha doğmadan yok eden aile zincirini kırarak başlamak gerekiyor.

Bunun için bize hapisane olan evlerden çıkmamız, kölelik düzeninin dayanağı olan aile kurumu üzerine örtülen kutsallık perdesini yırtmamız gerekir. Aile-ev eğer gerçekten bir hapisane ise (ki öyledir) mahpusluğumuzu dayanılır hale getirmek için onu güzel bir şekilde döşeyip tertemiz tutmak yerine hapisanemizin çürümüşlüğü ve yozlaşmışlığını bilince çıkarmak gerekir. Çünkü "Ailenin çürümüşlüğü, yozlaşmışlığını ve işlevlerini açığa çıkardığımızda, aslında toplumumuzun üzerine bina ettiği çürümüşlüğü ve yozluğu açığa çıkarıyoruz demektir." (Lee Comer, Evlilik Mahkumları)

Benim için "AİLE"

İlkokula başladığımda, ailem, "kız" olduğum için tek başıma okula gidip gelmemin doğru olmadığını düşünerek -ve bunu ifade ederek- abimin gittiği okula gönderdi beni. Okula beraber gider, beraber dönerdik abimle. Dolayısıyla diğer abilerimin, annemin ve babamın içi rahattı. Çünkü alimallah başıma bir "iş" gelse; bana "gözkulak olan", "sahip çıkan", "kahraman" bir abim vardı yanımda!

Okuldan eve gelince abim, annemin hazırladığı yemeği hızlı bir şekilde yiyerek hızlıca giyinir ve top koşturmaya giderdi. Bense anneme yardım eder, "dizinin dibinde" otururdum. Her şey yolunda gidiyordu(!)

Gideceğim liseyi tercih etmem gerekiyordu. Eyvah! Ben abimle aynı liseye gitmek istemiyordum. Ve gitmedim de. Şimdi ne olacaktı? Ne yapalım, artık okula yalnız başıma gidecektim. Hem de başka bir semte. Onlardan biraz bile uzakta olmam, ailemi **tedirgin** ediyordu. Aslında o "tedirginlik" benim de içime oturmuştu. Her ne kadar "bağımsız" olmak istesem de o, aileden uzak kalmanın-yuvadan ayrı düşmenin "tedirginliğinden" kurtulamıyordum.

Her an benden, ne yaptığımdan haberdar olmak istiyorlardı. Benim için "çizdikleri yol"dan ayrılmaya, kendi yolumu çizebileceğim farkına varmaya başladım. Beni **bunaltan o duvarları** sorgulamaya, bana biçtikleri kılıfı dışarıdan izlemeye başladım. Bu sorgulama sonunda ailemden **uzaklaşmaya** başladım. Aslında ben de yanlış bir pencereden bakıyordum. Sanki aile denen o **kafes**, sadece benim için geçerliydi ve sanki sadece ben **belli kalıplara** sığdırılmaya çalışılıyordum.

Oysa; ağabeylerine hizmet edebilmek için küçükken okulu bırakmak zorunda kalmış komşum olan genç kadın da, dünyası okulu ve evinden ibaret olan sınıf arkadaşlarım da, sevgilisinin tüm isteklerine tabi olan sıra arkadaşım ve daha birçok genç kadın vardı bu aile kafesinin içinde bunalan! Bu yüzden biraz daha detaylara inmeli ve bu duvarların **kaynağını** bulmalıydım. Artık sorunun sadece benim ailemden değil, tüm toplumda olduğunun farkına varıyordum yavaş yavaş.

Bu **farkındalık** korkar adımlarla devrimci duygulara daha çok itti beni...

Ama nasıl olur? Nasıl olur da siyasi fikirlere sahip olabilir, bu fikirler doğrultusunda adım atabilirim ben? Olanları aileme kabul ettiremeyeceğimi, üzerimde daha çok baskı kuracaklarını düşündüğüm için devrimci olduğumu gizlemek/yalan söylemek zorunda olduğumu hissediyordum. Bunun doğru bir şey olmadığını biliyor, ama aileme **üzleşmek**ten, birey olduğumu kabul etmeyeceklerini düşümdüğümünden (gerçekten de kabul etmeyeceklerdi) içimdeki "vicdan azabıyla" yalan söylemeye, ailemden kaçmaya devam ettim.

Böyle devam etmeyeceğini ve **iplerin bir gün kopacağı**nı hissediyordum. Nitekim öyle de oldu. Ailem devrimci olduğumu, faaliyet yürüttüğümü öğrendi. Annemin "başka" bir kızı, ağabeylerimin-ablalarımın "başka" bir kardeşi varmış meğerse! Kürdistanlı olmanın getirdiği yoğun feodal bağlarımız, ailemden farklı kaygılar yarattı. Devrimci olup ne yapacaktım? Nerelere gidecektim? Eğer akrabalar-aşiret devrimci olduğumu öğrenirlerse bu durumu nasıl açıklayacaklardı?

Hemen **müdahale** etmeli ve beni bu "yanlış yol"dan kurtarmalıydılar! Ailemi böyle bir telaş sarmışken, bu telaşla beni dört bir yandan kuşatma altına almaya çalışırken, üniversite tercih dönemim geldi. "Kız" olduğum için onlardan uzakta, başka bir memlekette okumamı istemiyorlardı. İlle de aynı şehirde okumam gerekiyordu. Bir de üzerine "devrimcilik" çıkmıştı. Bunun korkusu ile şehir dışına çıkmamı hiç istemiyorlardı.

Onların istemediği bir yeri ve bölümü kazanmıştım. Kafesi iyice zorluyordum anlaşılmalı! İyice köşeye sıkışmışlardı. Telefonlar, görüşmeler... Gideceğim yerde ne kadar akraba, hısım, tanıdık, eş-dost varsa haberdar edildi. "Aman kızımıza **gözkulak olun ha!**" Benim bütün hareketlerimi gözetleyebilecek ve aileme "rapor" verecek birilerine ihtiyaç vardı.

Anlaşılmalı beni "denetleyecek", aileyi genişletmek ve kafesin kırılmasına değil, birazcık büyümesine izin vardı! Bir de benim hiçbir işi tek başıma ya-

pamayacağıma ve onların tasvip etmediği yapmamam gerektiğine inandıkları için bu arayışları çok "normal"di.

Ne de olsa "eksik etektim"!

Annesinin dizinin dibinden evlenen kadar ayrılmaması gerekendim!

Kendi ayakları üzerinde durması "doğa"ya aykırı olan genç bir "kızdım"!

Çünkü ben bir **KADIN**dım!

Ve aslında tam da bu yüzden o "aile" denilen kafesi, insanca yaşayabilmem için kırmam gerekiyordu. İşim/(diğer kadın yoldaşlarla) işimiz zor. Şimdi bu yoldayım/yoldayız! (**İstanbul'dan bir YDG'li/YDK'lı**)

Türkiye cinsiyet eşitsizliğinde 77. sırada

İzmir: Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın (UNDP) yapmış olduğu 187 ülkeyi kapsayan yıllık rapora göre Türkiye insani gelişimde 92. sırada yer alıyor. Sıralamada Norveç birinci iken rapora göre gelir dağılımının dünyanın büyük bir bölümünde daha da kötüleştiği belirtildi.

Toplumsal cinsiyet eşitliği endeksine göre ise Türkiye 77. sırada yer alırken İsveç; üreme sağlığı, okullaşma süresi, fırsat eşitliği vb. alanlarda birinci oldu. Ekonomide, sağlıkta durmadan geliştiğimizi, demokratikleştirdiğimizi iddia eden bir başbakanın sahip olsak da estirilen tutuklama terörü, hemen her gün yaşanan cinsel istismar suçları, kadına yönelik şiddet ve hatta kendi kalemlerinin hazırladığı raporlar durumun hiç de öyle olmadığını gösterir nitelikte.

İçimizde kopkoyu bir öfke...

Dava süreci: Yıl 2002... Mardin'de yaşayan 13 yaşındaki bir kız çocuğu (adı N.Ç) asker, devlet memuru, öğretmen vs.'nin de aralarında bulunduğu 28 mahlukat tarafından cinsel istismar ve tecavüze maruz kaldı. Aynı yılın Temmuz ayında Mardin Emniyet Müdürlüğü'ne giderek polise maruz kaldığı işkenceyi anlattı. Ocak 2003'te 23'ü tutuklu 31 sanığın küçük yaştaki kızı tecavüz suçuyla yargılanmasına başlandı. Ancak dördüncü duruşmadan itibaren tecavüzcüler için tahliye kararları gelmeye başladı.

Ardından N.Ç, dönemin Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e (ki bu zat, "Flört, fahişeliktir!" vs. söylemleri ile kadın düşmanlığını kanıtlamış bir devlet büyüğümüzdür!) bir mektup yazdı. "*Sizin çocuklarınız yok mu? Öyle bir olay kızımızın da başına geldi diyelim, ne düşünür, nasıl bir tepki gösterirsiniz? Her gün için için ağlayacağız. Benim davamda suç işleyen bütün sanıklar, şu anda elini kolunu sallayarak geziyor. Ya benim hayatım ne oldu, biliyor musunuz? Bir düşünün bakalım*" diyordu mektubunda...

Bir çocuğun kararın dünyasını açtığı böylesi bir mektup işe yaradı mı? Tabii ki hayır! Mektubun ardından çocuk istismarcılarının tahliyeleri ve "iyi hallerinden" kaynaklı ceza indirimleri sürerken; TC'nin adaleti bir kez daha "erkekliğini" kanıtladı, mektubundan kaynaklı N.Ç hakkında soruşturma açıldı ve N.Ç bulunduğu çocuk yurdundan alınarak sorgulanmaya götürüldü.

Bir süre sonra Av. Eren Keskin'e ulaşan ve ona sığınan N.Ç o küçük yüreğinde açılan büyük yaraları sarmaya uğraşırken; davanın görüldüğü mahkeme N.Ç'nin de istismarda "**rızası olduğu, zorla alkonmadığı**" gerekçesiyle bazı sanıklarda ceza indirimine gidiverdi. Gerekçe olarak "*devle-*

tin kanlı havlusu" olmaktan sabıkalı İstanbul Adli Tıp Kurumu 4. İhtisas Kurulu'nun N.Ç. ile ilgili raporu gösteriliyordu. Daha önce de unutmayalım mahkeme, sanıkların duruşmadaki "olumlu tavırları" nedeniyle iyi hal indirimi uyguladı ve kanunen 10 sene ceza alması gereken 28 tecavüzcü, 1 yıl 8 ay ile 5 yıl arasında ceza aldı.

N.Ç'nin ve N.Ç ile birlikte bir bütün insanlığın yarasını kanata kanata 8 sene sürdü bu dava... Son olarak 2011 yılının Ekim ayı sonunda N.Ç davasında çocuğun "sanıklarla rızasıyla birlikte olduğu" yönündeki karar **Yargıtay 14. Ceza Dairesi** tarafından onandı!

Bu kararın ardından 6 Kasım'da Pınar Ögünç tarafından gerçekleştirilen ve Radikal gazetesinde yayımlanan bir röportajda N.Ç, 8 yıl önce mektup yazdığı içinde var olan adalet duygusunun bu sürede nasıl tuzla-buz olduğunu anlatıyor ve şöyle diyordu; "**60 yıl verseler de rahatlamam!**" 5 yıl ya da 60 yıl... N.Ç'nin hayatında neyi tamir edebilir ki!

Aman "adil yargılama süreci" zedelenmesin!

Yargıtay tarafından tecavüzü normalleştiren ve sıradanlaştıran bu korkunç "çocuk rızası" kararının onanmasının ardından eylemlerle karar protesto edildi. Küçük bir çocuk için "tecavüze rıza" kararını onaylarken vicdanı sızlamayan, rahatsız olmayan Yargıtay, protestolardan rahatsız oldu ve "**Yaygara ile karar değiştirilmez, lütfen sessiz olun ve adil yargılama sürecini zedelemeyin**" diye zeytinyağı gibi üste çıktı! Bu da yetmezmiş gibi ikiyüzlülüğün dik alasını yaparak, bu protestoların N.Ç'nin psikolojisini bozduğunu iddia etti!

Bu insanlık suçunu işleyen 28 mahlukat ya da bir çocuğa "Göster bakalım nasıl yaptılar?" sorusunu soran

SENİNLEYİZ N...

ve tecavüze "rızası" olduğunu savunan erkek egemen zihniyetin kirliliği değil de; N.'ye destek olmak için sokaklara dökülen binler mi N.'nin hayatını kararttı?

Kararın ardından; "**Bu erkek adalet**" diyen "Aile" ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'den karardan "**rahatsız**" olduğunu Twitter'dan duyuran Cumhurbaşkanı A. Gül'e, "**Yeni yasada kesinlikle böyle şeyler olmaz valla**" diyen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Çelik'ten "**kendi kızları olsaydı böyle karar verebilirler miydi?**" diye soran Devlet Bakanı Bekir Bozdağ'a kadar devlet cephesi de bu duruma "duyarsız" kalmadı!

Nasıl bir ikiyüzlülüktür bu ya? Bizim söylemlerimizle böylesi bir "utanç davası" ni bile kendi çıkarları doğrultusunda kullanma ikiyüzlülüğünü sergiliyorlar. Çok çirkin ve korkunç samimiyetsizler...

Tecavüzcülerin çoğu bölgedeki AKP'liler. (İsimlerini teşhir etmekte hiçbir beis görmüyoruz: AKP İlçe Başkanı Halit Denli'nin oğlu **Nizam Denli**, bir dönem ilçe başkan yardımcılığı yapan **Sabri Ajak**, AKP içinde aktif çalışan **Selman Aydın** ve **Selahattin Kuray**...)

Binlerce N.Ç var

Bu karar tecavüzün aklanması ve normalleştirilmesi anlamına gelir. Bu karar küçük çocukların istismara uğramasının "olabilir, mümkün" hale getirir. Bu karar tecavüzcüleri korur. Bu karar istismara uğrayan çocuğun "çocuk olduğu gerçeğini" göz ardı eder. Bu karar cinsel istismara ve tecavüze uğrayan çocukların ve onlara destek olmayan isteyen ailelerinin kolunu kınar.

Aynı zamanda şunu da eklemek gerekiyor ki bu dava politik bir davadır ve "*Tek başına ele almak yanlış. Kürdistan'da bir savaş politikası olarak uygulandı bu. Devlet görevlilerinin de içinde bulunduğu bir çetenin gerçekleştirdiği bir olay. Dünyanın her yerinde uygulanan savaş politikası gibi bu da bir asimilasyon, hiçleştirme politikasıdır.*" (Av. Eren Keskin)

İçimizde kopkoyu bir öfke... Neden olmasın ki? Bir kız çocuğunun cinsel istismar ve tecavüze "rıza gösterdiğini" ve istese 28 (ya da 32) kişinin tecavüzüne karşı direnebileceğini iddia eden erkek egemen hukuk sistemi hala devredirken nasıl öfkelenmeyelim?

Çocuk için "rıza" arayanların düzeninde cinsel istismar

Geçtiğimiz günlerde N.Ç davasında tecavüzcülere indirim ve çocuğa "rıza" kararı çıkmasının ardından Türkiye'de çocuğa yönelik cinsel istismar vakalarındaki yüksek oran bir kez daha gözler önüne serildi. İşte son günlerde yaşanan birkaç örnek:

* Ordu'nun İkizce İlçesi'nde sınıf öğretmeni 40 yaşındaki Hürmet Atar'a, 10-13 yaşlarındaki 15 kız öğrencisini taciz edip hürriyetlerini kısıtladığı gerekçesiyle toplam **176 yıl 9 ay** hapis cezası verildi.

* Zonguldak'ın Ereğli İlçesi'nde 11 yaşındaki T.D., 15 yaşındaki T.K. ve 13 yaşındaki Ş.K. adlı kızlara cinsel istismarda buldukları iddiasıyla 3 kişi gözaltına alındı.

* Kırıkkale'de, tecavüze uğrayan 16 yaşındaki bir erkek çocuğunun sonrasında fuhuşa zorlandığı ortaya çıktı. Çocuğu fuhuşa zorlayan ve sonra ona cinsel istismarda bulunan kişileri tehdit ederek para sızdıran 5 kişilik şebeke yakalandı.

* Siirt'te ilköğretim okulu öğrencisi 7 kız çocuğuna, aralarında esnaf ve memurların da bulunduğu çok sayıda kişi tarafından cinsel istismarda bulunduğu "utanç davası"nın **10. duruşması** 2 Kasım'da görüldü. Duruşmayı izlemek amacıyla Siirt'e giden çok sayıda kadın kurumu, her türlü taciz, tecavüz ve katliamları teşhir etmek için davanın takipçisi olacaklarını belirtti.

Davanın bir numaralı sanığı ve halen firari olan Gazi İlköğretim Okulu Müdür Yardımcısı Fahrettin Kuzu'nun ne hikmetse bir türlü yakalanmaması nedeniyle duruşma 31 Kasım 2011'e ertelendi. Duruşma esnasında tecavüzcülerin yakınları, mağdur yakınlarına hakaret etmesine rağmen ne polis ne de mahkeme heyeti buna engel olmaya çalıştı!

* Tecavüz edildikten sonra öldürülen 11 yaşındaki **Öznur Uluişden**'in davasına Eskişehir Demokratik Kadın Platformu sahip çıkmaya devam ediyor. N.Ç'nin tecavüzcülerinin akladığı son yargı kararına olan öfkelerini de 3 Kasım günü Eskişehir Adliyesi'ne taşıyan kadınlar, Uluişden'in katili için ağırlaştırılmış müebbet istediklerini söylediler. Duruşma "Akıl Sağlığı Raporu" nun daha gelmemesi nedeniyle **6. kez** ertelenen dava 13 Aralık'ta görülecek!

* 5 Kasım Cuma günü Taksim tramvay durağında biraraya gelen Çocuk Vakfı üyeleri dava sonucunda verilen kararı kınadı. Yapılan basın açıklamasında "Kararı veren Yargıtay üyeleri nasıl rahat uyuyabiliyor?" dediler.

Yeni Demokrat Kadın yargıtay kararına tepkisini Ankara'da yaptığı bir basın açıklaması ile gösterdi. Basın açıklamasında yargının onandığı bu kararın insanlık suçu olduğu bir kez daha vurgulandı. Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasında ise "**Tecavüzcülere indirim değil ağır ceza**", "**Tecavüzcü devlet hesap verecek**" sloganları atıldı.

Genç kadınlar bu ankete dikkat!

Kredi ve Yurtlar Kurumu'na ait yurtların açılmasından bu yana bir hareketlilik var ki sormayın! Yurtlarda, yurt görevlileri oda oda geziyor. "Yurtta sıkıntılarınız, bir eksiginiz var mı?" diye sormak için değil elbette! Ellerinize imzasız bir anket var ve öğrencilerin bunu doldurmalarını istiyorlar. Hem de yapmayana "para cezası" ve "yurttan atılma" tehdidiyle...

Ankette neler mi var? Kurum anteti bile bulunmayan ancak Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından hazırlandığı açığa çıkan anketlerde, öğrencilerin özel yaşamı, aile bilgileri ve maddi durumları ile ilgili sorular ve sadece kadın öğrenciler için hazırlanmış son bölümde kadın öğrencilerin daha önce "kaç birliktelik yaşadığı", "hiç canlı doğum yapıp yapmadığı" konularında, "1 Ocak 2005 tarihinden sonra şu an canlı olsun ya da olmasın canlı doğum yaptınız mı?" gibi sorular...

Dicle, Selçuk ve Çoruh Üniversitelerinde buna tepki gösteren kadın öğrenciler yurt idaresi tarafından tehdit ediliyor. Kadınlar "bu anket ile kadınların cinsel yaşamının deşifre edilmeye çalışıldığına, bu sorular ile genç kadınlara dönük şiddetin bir devlet politikası haline dönüştüğüne", "kadın kimliğini zedeleyen, ayrımcı, cinsiyetçi yaklaşımların devlet kurumlarınca icra edildiğine" dikkat çekiyorlar.

Her sene başında yurt bulmakta sıkıntı çeken binlerce kadın öğrencinin yaşadığı barınma sorunu umurunda bile olmayan ve kadın öğrencileri -bu anket dışında- türlü uygulamalarla aşağılayan erkek egemen eğitim sistemi; anket ile bir kez daha çirkin yüzünü göstermiş oldu. Aman dikkat! (İstanbul'dan bir YDK'lı)

Genç kadınlar artık "ağırbaşlı" ve "sessiz" değil!

Yeni Demokrat Gençlik'in 29-30 Ekim 2011 tarihleri arasında Ankara'da 4. sünü düzenlediği Genç Kadın Buluşması, aslında diğer 3 buluşmadan birçok yönüyle ayrılıyordu. Özellikle öğrenci kadın örgütlenmesi konusunda yoğunlaşarak önüne somut politikalar belirlediği bir buluşma gerçekleştirdi. (Örneğin eğitim hayatında yaşanan cinsel saldırılarla ilgili tartışmaların yaşandığı bölümde tacizi sık yaşadığımızı konuşmak ve üniversitede kadına yönelik şiddet çalışmalarımızı bu konu üzerinde yoğunlaştırmak kararı...)

Orada en çok dikkatimi çeken bir süredir tanıdığım, ama genel toplantı-

Kadına en çok "yakışan" özellik olarak sunulur ya "ağırbaşlı ve sessiz" olması... İşte bu buluşmada bu rolü kırmıştık birçok kadın arkadaşla.

larda "sessizliği" ile bildiğim genç kadın yoldaşların atılganlığı ve konuşkanlığı oldu. Kadına en çok "yakışan" özellik olarak sunulur ya "ağırbaşlı ve sessiz" olması... İşte bu buluşmada bu rolü kırmıştık birçok kadın arkadaşla. Kendi sorunlarımızın çözümü için politikamızı kendimiz belirlemeye ve kıyasıya tartışmaya başlamıştık. Bu, çok heyecan verici bir şey!

Benim için en verimli geçen bölümlerden biri LGBT bireyler üzerine yapılan tartışmalar oldu. Dilimizdeki o korkunç homofobiyi fark etmek, cinsel tercih ile cinsel yönelim arasındaki ayrımın önemine varmak gibi çok değerli kazanımlarım oldu bu buluşmada.

(İstanbul'dan bir YDK'lı)

GÖRÜŞLER... GÖRÜŞLER... GÖRÜŞLER... GÖRÜŞLER... GÖRÜŞLER... GÖRÜŞLER...

* YDG'nin 4. Genç Kadın Buluşması, az olmasına karşın nitelikli ve tartışmalarla kadınların aktif katılımıyla geçti. Buluşmanın Beşler'e atfedilmesi bizlere yoğun duygular yaşattı ve buluşmayı daha da anlamlı kıldı. Biz kadınların ezilenin de ezileni olmasını sağlayan erkek egemen zihniyet, aile ve toplum içinde kadını sindirmiş ve bizleri "ikinci sınıf", boyun eğer hale getirmiştir. Bunu buluşmamızda bir kez daha tartıştık ve YDG'li genç kadınlar olarak da gördük. Tartışmalarda şunun farkına vardık; halen kadın sorununu kendi dışımızda görebiliyoruz ve biçilen kadın kimliğini kıramıyoruz.

Biz kadınlar beş kadın savaşçının hayatlarını ve onların özgürleşmede,

zincirlerini kırmadaki ısrarını örnek almalıyız.

(Dersim YDK)

* İkincisine katıldığım YDG Genç Kadın Buluşmasından öncekinden daha fazla etkilendiğimi söyleyebilirim. Buluşmanın tartışma konularını önceden bildiğim için daha iyi geçeceğimi tahmin edebiliyordum. Genç kadınları örgütlenme, sınıf mücadelesine katma noktasında önemli bir yeri olduğunu düşünüyorum bu buluşmaların. Daha önceki buluşmalara oranla genç kadınların sorunlarının daha fazla işlenmesi ve bu sayede orada bulunan bütün genç kadınların konuşması, beni buluşmada etkileyen en önemli şeylerden birisiydi.

Bunlar buluşmanın iyi yanlarıydı,

elbette her etkinlikte olduğu gibi buluşmanın da eleştirilmesi gereken yanları vardı. Bunlardan en önemlisi alanlarda buluşmanın çalışmasının yeterince yapılmamış olması.

Yine diğer çalışmaların kadın faaliyetimizin önüne geçmesine kayıtsız kalışımız. Kuşkusuz bu buluşma bütün bu sorunları aşmamıza öncülük edecek bir yerde duruyor. Bu buluşmanın genç kadınlara daha fazla yönelmemize; kampüslerde, liselerde daha fazla genç kadının örgütlenmesi için çalışmalarda bulunmamıza vesile olacak bir nitelikte olduğunu ve buluşmaya katılan her genç kadının buluşmadan bu yönlü bir kafa açıklığıyla ayrıldığını düşünüyorum.

(İzmir'den bir YDK'lı)

Tecavüzcüye de, eğitime de, onaylayana da geçit yok!

Ankara: Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin 86. kuruluş yılı etkinliğinin bu yılki konukları YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan, Danıştay ve Yargıtay başkanları ile çok sayıda devlet yetkilisi olarak belirlendi. Cebeci Kampüsü'ndeki devrimci ve ilerici öğrenciler YÖK'ün kuruluş yıldönümü sürecine de denk gelen etkinliğe katılacak olan YÖK Başkanını kampüse geldiği takdirde protesto edeceklerini kamuoyuna duyurdular. Bu sebeple YÖK Başkanı fakülteye gelmeye cesaret edemedi ve dekanlar aracılığıyla bu bilgi devrimci ve ilerici öğrencilere bildirildi.

Fakat protesto edilmesi gereken yalnızca YÖK Başkanı değildi. 8 yıl önce çoğu devlet memuru 26 kişi tarafından tecavüz edilen N.Ç ile ilgili davada "çoğunun tecavüze razı olduğu" ileri sürülerek sanıklara uygulanan ceza indirimini onaylayan

Yargıtay ve bu bağlamda devletin yargı üst kurumlarının temsilcileri de etkinliğe katılacaktı. 3 Kasım günü kararlı bir duruşla etkinliğin yapılacağı salona giren öğrenciler, önce çekim yapan ve salonda rahat rahat dolaşan sivil polisleri teşhir edip, salondan çıkarttılar. Hukuk Fakültesi Dekanı'nın öğrencilere olan yaklaşımındaki riyakarlığı teşhir eden bir konuşmanın ardından sahnede bulunan Hukuk Fakültesi Dekanı riyakarlığını sürdürerek kısa bir konuşma yaptıktan sonra

etkinliğin bittiğini duyurdu. Hemen ardından sahneye çıkan bir öğrenci, N.Ç davasında böyle bir kararı veren ve de onaylayan bir yargı sisteminin öğrencilere anlatacağı hiçbir şeyinin olmadığını söyledi. Fakülte yönetiminin ve yargı temsilcilerinin salonu terk etmesinden sonra, sloganlarla dışarı çıkan öğrenciler ÖGB barikatıyla karşılaştılar.

ÖGB ile yaşanan arbededen ve barikatın delinmesinden sonra bir barikatın da çevik kuvvet polisleri tarafından fakülte içinde kurulduğu görüldü. Sloganlar ve taşlarla polisleri fakülteden kovan öğrenciler fakülte kantinlerinde, protesto edilen etkinliği ve kampüs içerisine giren polisleri teşhir etti. Polislerin tam olarak kampüsten çıkmasıyla kampüs önünde gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından eylem bitirildi.

KCDP'den

N.Ç kararına tepki

Yeni Demokrat Kadınlar olarak bizim de destekçisi olduğumuz **Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu**, 11 Kasım Cuma günü yine eylemdeydi. Taksim Tramvay Durağı'ndan başlayan eylem, sloganlar eşliğinde Galatasaray Lisesi'ne kadar sürdü. Yürüyüş sırasında başında kırmızı-beyaz ve "Türkiye" yazan holigan grupların tacizkar tavırları ve bir holiganın da "Siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz?" diye saldırmaya karşısında eylemin provoke edilmesine izin verilmeyerek yürüyüşe devam edildi.

Platform adına açıklama yapan YDK'lı **Mine Parlas**, N.Ç kararını kınadı ve Van'da intihar ettiği söylenen 17 yaşındaki Ceylan Ağun'un eşi tarafından öldürülmüş olabileceğine dikkat çekerek kadın cinayetlerini protesto etti. (İstanbul'dan bir YDK'lı)

İleri demokrasi manzaraları; 500 öğrenci hapiste

AKP hükümetinin bir süre önce piyasaya sürdüğü “ileri demokrasi” ülkemiz nezdinde bütün hızıyla sürüyor. 90 yıllık faşizmin bir devamı, farklı bir aşaması olan “ileri demokrasinin” önemli bir ayağı öğrenci gençlik cephesinden kendini göstermektedir. Egemenlerin sözcüleri demokrasi dedikçe, açılım dedikçe artan saldırılardan öğrenci muhalefeti de payını fazlasıyla almaktadır.

Öğrenci gençliğin sesini kısmak için geliştirilen “ileri demokrasi” uygulamalarının en ileri boyutunu tutuklu öğrenciler nezdinde görmek mümkündür. Egemenlerce sürekli olarak demokratikleştirdiğimiz iddia edilirken, hapisanelerdeki tutsak öğrencilerin sayısı artmaktadır. Bu noktada ÇHD İstanbul Şubesi'nin yayımladığı rapor tablonun vahametini de, ileri demokrasinin ne olduğunu da gözler önüne sermektedir. Söz konusu rapora göre şu an ülkemizde 500'e yakın öğrenci hapisanededir. Eğitim-Sen Üniversite Temsilciler Kurulu' toplantısının sonuç raporunda da aynı tablo ortaya serilmektedir.

Anadilde eğitim hakkını savunmak, parasız eğitim istemek gibi sebeplerden kaynaklı tutuklanan söz konusu öğrencilerin hemen hepsinin “yasadışı örgüt üyesi” olduğu iddia edilmektedir. Öğrencilerin hak arama mücadelesini Terörle

Mücadele Yasası kapmasına alan zihniyetin hedefinin sadece “yasadışı örgütler” olmadığı, öğrencilerin her türlü hak mücadelesinin bastırılmak istendiği ortadadır. Yasadışı, silahlı örgütlerin üyesi olduğu iddia edilen öğrencilerin birçoğu yasal parti ve kitle örgütlerinin üyesidir. Yine birçoğu yasal miting ve basın açıklamalarına, 1 Mayıs, Newroz, 8 Mart gibi takvimsel gündemlerde eylemlere katıldığı, pankart, döviz açtığı, devrimci önderleri andığı için vs. tutuklanmıştır. Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na göre yasal haklarımız arasında olan bu faaliyetler, yasadışı, silahlı örgüt faaliyetleri olarak değerlendirilmekte, TCK'nın “terör suçlarını” düzenleyen yasaları ile Terörle Mücadele Yasası'nın kapsamına alınmaktadır.

TC'nin hukuk devleti olmamasının en net göstergelerinden olan uzun tutukluluk süreleri öğrenci tutsakları da hedef almaktadır.

Tablonun Trajikomik Yanı

Bu çerçevede trajikomik olaylar da karşımıza çıkmaktadır. Hopa'da yaşanan olaylarda tutuklanan öğrencilerden bazıları THKP-C üyesi olmakla suçlanmaktadır. Uzun yıllardır var olmayan, herhangi bir faaliyeti bulunmayan bir örgütün üyeliği ile öğrencilerin suçlanması, meselenin ele alınış biçimini, hukuka uygunluk boyutunu

ortaya sermektedir. Bir dosyada ise öğrenciler 4 ayrı yasadışı örgütün üyesi olmakla suçlanmakta iken, bir başka dosyada ise öğrencilerin üye olduğu iddia edilen yasadışı örgütün adı bile verilmemektedir.

Anadilde Eğitim Hakkını Savunmak Listenin Başında

Öğrenci gençlik mücadelesinde anadilde eğitim talebi ciddi bir önem taşımaktadır. Egemenlerin en önde gelen kırmızı çizgilerinden olan anadilde eğitim talebimize yönelik saldırılar ister istemez daha yakıcı bir hal almaktadır. Anadilde eğitim talebini savunduğu için sokak ortasında katledilen Kürt öğrencilerden Hewal Aydın hepimizin hafızasına kazınmıştır. Üniversitelerimizdeki, liselerimizdeki şoven saldırganlıktan sürekli olarak nasibini alan Kürt gençliği tutuklama saldırılarında da egemenlerce listenin başına konulmaktadır.

Son olarak **Büşra Ersanlı** ve **Ragıp Zarakolu**'nun tutuklanmasıyla bir kez daha gündeme gelen KCK operasyonları Kürt öğrencilerin tutuklanmasına yeni bir boyut kazandırmıştır. ÇHD'nin ve Eğitim Sen'in raporlarında Kürt öğrencilere yönelik gelişen tutuklama dalgasının sonuçlarını görmek mümkündür. 500'e yakın tutsak öğrencinin yarısı T. Kürdistanı'ndaki hapisanelerde bulunmaktadır. Tutsak

öğrencilerin neredeyse yarısından fazlası “KCK operasyonlarında” tutuklanmıştır.

“Tutuklama Yetmez Eğitim Hakkı da Gasp Edilmeli”

Vahşice saldıran hükümet yetkililerine, mahkemelere ve polis güçlerine üniversite yönetimleri de eşlik etmekte, böylece saldırının kapsamı genişletilmektedir. Daha davalar devam ederken tutsak öğrencilere polisin talimatıyla üniversite yönetimlerince soruşturular açılmaktadır. Bu soruşturular sonucu okuldan atılmaya kadar varan “cezarlar” verilmektedir. Uzun süre hapisanelere gönderilen öğrencilerin eğitim hakkı da gasp edilmektedir.

Söz konusu tutuklamalar sadece tutsak öğrencileri değil bütün bir öğrenci gençliği, öğrenci gençliğin savunması gereken her türlü hak talebini, bir bütün örgütlenme hakkını hedef almaktadır. Tutsak öğrencilerin serbest bırakılması talebini haykırarak, tutsak arkadaşlarımızın tutuklanmasına sebep olan demokratik haklarımızı daha güçlü savunmak hepimiz için hayati bir sorumluluktur.

Kaynaklar: 28-29 Ekim tarihlerinde yapılan Eğitim-Sen Üniversite Temsilciler Kurulu 3. Toplantısı'nın sonuç raporu; “Yüksek Öğretim Kurumu'nun (YÖK) 30. yılında yükseköğretimimizin durumu” başlıklı rapor

ÇHD İstanbul Şube tarafından hazırlanan “YÖK 30. senesinde öğrenciler hapiste” başlıklı rapor

Gençlik 6 Kasım'da geleceği için alanlardaydı

İstanbul

İstanbul'da 6 Kasım protestosu “Kurban Bayramı” ile çakışması nedeniyle 2 Kasım'da eylemler gerçekleştirildi.

İstanbul Üniversitesi Vezneciler Kampüsü önünde toplanan kitle Beyazıt Meydanı'na yürüdü ve burada basın açıklaması yapıldı. YDG de bu eyleme örgüleyici olarak katıldı.

Dersim

3 Kasım Perşembe günü Tunceli Üniversitesi Yemekhanesi'nde Genç-Sen tarafından yapılan basın açıklamasına YDG ve SGD destek verdi.

Kurulduğundan bugüne kadar devrimci ve demokratik gençlik örgütleri YÖK karşıtı eylemler yapmaktadır. Yapılan eylemlerde ortak mesaj; YÖK'e karşı öğrencilerin tepkisini dile getirmektir. Ama ne yazık ki, kimi devrimci gençlik örgütleri bunun bilincinde değiller. Der-

sim'de de bunun bir örneği görülmüştür. 6 Kasım öncesi toplantıya çağırduğumuz bazı gençlik örgütleri çeşitli gerekçelerle YÖK karşıtı eylemin örgütlenmesini doğru bulmadılar. Örneğin “eylemi bütün öğrencilerle tartışarak yapmalıyız” diyen DGH, “bayram tatili” ve “öğrencilerin çoğu üniversitede yok” diyerek ortak eylem içerisine girmedikleri gibi Genç-Sen'in yapmış olduğu basın açıklamasına da destek vermedi. Buraya kadar “anlaşılır” olmakla birlikte, eylem esnasında kimi DGH'lı arkadaşların yemekhaneyi terk etmesi, kalanların ise basın açıklamasını dinlememesi anlaşılır değildir.

(Dersim YDG)

Çanakkale

Ekim Gençliği, Gençlik Muhalefeti ve Yeni Demokrat Gençlik'in organize ettiği YÖK protestosu 3 Kasım Perşembe günü saat 12.30'da ÇOMÜ öğrenci sosyal etkinlik binası önünde gerçekleştirildi. Atılan sloganlar eşliğinde başlayan açıklamada YÖK'ün kuruluşundan günümüze amacının üniversitelerde öğrenci gençliğin hak arama bilincini engellemek, baskı altına almak olduğu ifade edildi.

(Çanakkale YDG)

Amed

Dicle Üniversitesi'nde YÖK'ün kuruluşunu protesto etmek amacıyla YDG, DÜÖ-DER, DGH ve SGD'nin örgütlediği 2 günü kapsayan eylemler gerçekleştirildi. 1 Kasım'da Hukuk Fakültesi'nde YÖK'ün tarihini, günümüzdeki uygulamalarını teşhir eden bir panel örgütlendi. Tamirat gerekçesiyle öğrenciler Rektör tarafından fakülteye alınmadı. Bunun üzerine fakültenin önündeki kiremitler kullanılıp forum gerçekleştirildi.

Ertesi gün ise Eğitim Fakültesi'nden Fen Edebiyat Fakültesi önüne yürüyüş yapılarak ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında YÖK'ün kuruluşuna ve kurulma amacına değinilerek, İlyas Aktaş, Mahsun Karaoğlan, Aydın Erdem, Şerzan Kurt ve daha nice öğrencinin bu zihniyet tarafından katledildiğine vurgu yapıldı. Açıklama sonrası bir yüzünde YÖK, diğer yüzünde AKP yazılı olan maket, alkış ve zılgıtlar eşliğinde yakıldı. YÖK eylemine iki çevik kuvvet ekibi, çok sayıda TOMA ve sivil polis ile gelen devletin kolluk güçleri eylemi adeta provoke etmeye çalıştı. Eylem sonrası ise Fen Edebiyat Fakültesi'nde ses bombası patladı. Patlama sonrası binada hasar meydana gelirken yaralanan olmadı.

Eskişehir

YÖK'ü protesto etmek için haftalar

öncesinden toplantılar alındı. Kurumlarla alınan ilk toplantıda “üniversite öğrencileri” imzasının dayatılması üzerinden tartışma başladı. Bizler bu imzanın politik bir duruşu olmadığı gibi tasfiyecilik, örgütsüzlük rüzgarının bir sonucu olduğunu dile getirdik. Yürütülen tartışmalar sonucu ilerici ve devrimci gençlik örgütleri (PDG, DPG, SGD, Genç-Sen, Ekim Gençliği ve YDG) YÖK karşıtı öğrenciler imzası altında birleşti. YDG'liler olarak bu sürece tüm gücümüzle katıldık. Çalışma sürecinde 70'e aşkın afiş yapılıırken geniş çevremizle toplantılar aldık.

3 Kasım Perşembe günü Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kapısı'nda buluşarak rektörlüğe doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eyleme biz de kendi dövizlerimizle katıldık. Okunan basın metninden sonra toplu bir şekilde yemekhanenin önüne geçilerek kısa bir müzik dinletisi verildi ve eylem sonlandırıldı.

(Eskişehir YDG)

Bursa

3 Kasım Perşembe günü YÖK'ü protesto etmek amacıyla Uludağ Üniversitesi'nde yürüyüş düzenlendi. Sevgi Meydanı'nda toplanan öğrenciler “Eşit-parasız-bilimsel ve anadilde eğitim için YÖK'e hayır” (Em perwedehiya zımane zikmoki dixwazin) dediler. Uludağ Üniversitesi Öğrencileri imzalı pankartla sloganlar eşliğinde Mediko önüne yürüyen kitle Kürtçe ve Türkçe basın açıklamasının ardından halay çekerek dağıldılar.

Kaddafi'den sonra sıra Esad'da mı

Yalnızca Kurban Bayramı'nda 19 kişinin, polis ve askerler tarafından öldürüldüğü Suriye'de, kan ve gözyaşı ülkenin siyasi iklimi üzerindeki hâkimiyetini sürdürüyor. Esad rejiminin, baskı, şiddet, gözaltı, tutuklama, işkence ve katliamına karşı halkın direnişi de aralıksız devam ediyor. İsyanın başladığı Mart ayından bu yana 3.500'ü aşkın insanın katledildiği Suriye'de rejim, şiddet ve kanla beslenerek ayakta duruyor. Başkentle birlikte yalnızca birkaç büyük kentin görece sakin olduğu Suriye'de, şehirler tanklar tarafından kuşatılmış, sokaklar askerler tarafından tutulmuş durumda. Gözaltı, tutuklama ve ölüm Suriye halkının günlük yaşamının bir parçasına dönüşmüş, ülke belirsiz bir geleceğe doğru sürüklenmektedir. Başlarda birkaç reform vaadinde bulunsa da kısa sürede diğer diktatörler gibi silaha sarılan Beşşar Esad, kendisine duyulan büyük nefreti yatıştırmak adına benzin kullanmayı tercih ediyor. Direnişin, eylemlerin devam ettiği Suriye'de, Mart ayından bu yana köprünün altından çok su aktı. Geline aşamada özellikle de Libya'da Kaddafi'nin devrilmesi ile Suriye ve Esad için yeni bir dönemin başladığını söylemek mümkün. Kurban Bayramı vesilesi ile 500 tutsağı serbest bıraktığını açıklayan ve muhalefetle görüşmek için komisyon kurulması emri verdiği duyurulan Esad'ın, son manevraları, söz konusu yeni gelişmelere göre konumlanmaya çalıştığını düşündürüyor.

Esad, Arap Birliği Planı'nı kabul etti!

Suriye'de eylemlerin başladığı günden bu yana, Suudi Arabistan ve Katar dışında yaşananları izlemekle yetinen, hatta Esad'a yönelik eleştirilere yanıt vererek sahiplenilen Arap Birliği-Ligi, 16 Ekim günü gerçekleştirdiği toplantı ile Esad'a "şiddete son ver" çağrısı yaptı. 16 Ekim 2011'de Mısır'da toplanan Arap Dışişleri Bakanları, Suriye yönetiminden, 15 gün içerisinde sivilere karşı uyguladığı şiddeti durdurmasını, siyasi tutukluları serbest bırakma-

sını, Suriye halkının meşru taleplerini karşılayacak biçimde Arap Birliği'nin ev sahipliğinde muhalefet ile kapsamlı ulusal diyalogu başlatmasını istedi. Birlik, Katar Başbakanı ve Dışişleri Bakanı başkanlığında, Cezayir, Mısır, Umman ve Arap Birliği Genel Sekreterinin katılımıyla oluşturulan ve Suriye'yle doğrudan ilgilenecek bir de komite kurdu. Esad'a 15 günlük süre veren, Suriye'ye karşı daha sert önlemleri hayata geçirmeyi ve NATO tarafından Humus merkezli bir uçuşa yasak bölge uygulamasını tartışmaya başlayan Arap Birliği'nin çağrısı, Esad rejimi tarafından sürenin dolmasına birkaç saat kala kabul edildi. Esad, ulusal diyalog toplantılarına karşı olmadığını ancak yer olarak söz konusu

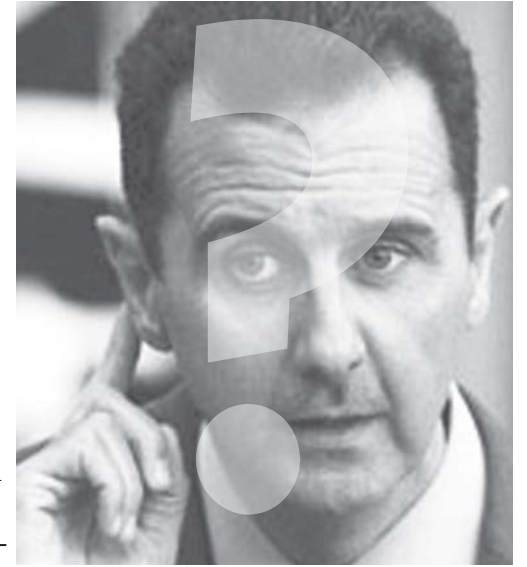
görüşmelerin Suriye'de gerçekleştirilmesini, Suriye'ye karşı sürdürülen medya saldırılarının durdurulmasını, muhalif gruplara silah verilmesi girişimlerine son verilmesini ve yaptırımların durdurulması koşulları ile birliğin planını kabul ettiğini duyurdu. Esad'ın bu yaklaşımı Suriye'de ve bölgede ciddi bir virajın alındığının da göstergesi. Arap Birliği'nin, Suriye Ulusal Meclisi'ni meşru muhatap kabul ederek görüşmelere başlaması, Esad rejimini ciddi biçimde rahatsız etmiş benziyor. Ne ki Arap

Birliği'nin planını kabul ettiğini ilan eden Esad, daha imzanın mürekkebi kurumadan yine onlarca insanı katletti. Esad, bir yandan, planı yaşama geçirmekle daha fazla sayıda insanın sokağa dökülmesinden ve muhalefetin güçlenmesinden çekiniyor. Öte yandan anlaşma için adım atmaması durumunda, bölgede tecrit edileceğinden ve komşu devletlerin muhalefete daha fazla sahip çıkmasından korkuyor. Esad için iki seçenek de çıkmaz sokak anlamına geliyor.

Rejim giderek daha fazla köşeye sıkışıyor!

Esad rejiminin son birkaç haftada daha fazla köşeye sıkışmasına neden

olan en önemli gelişmenin Kaddafi'nin devrilmesi olduğunu söylemek mümkün. Zira, Kaddafi'den sonra Rusya Devlet Başkanı Medvedev'in "Suriye yönetimi reformları yapsın, aksi durumda iktidarı bıraksın", ABD'nin Libya'nın ardından Suriye'yle daha fazla ilgileneceği yönündeki uyarısı, NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen'in, Suriye'nin Libya'da yaşananlardan ders alması gerektiği şeklindeki sözleri, ABD-İran arasında Esad sonrası döneme ilişkin pazarlıklar yapıldığı iddialarının uluslararası kamuoyuna yansması ve üstelik İran'ın henüz söz konusu haberi yalanlamamış olması bu kanıyı güçlendiren gelişmelerden yalnızca birkaçı. Bununla birlikte, Suriye Ulusal Meclisi'nin uluslararası arenada daha fazla tanınır hale gelmesi de Esad rejimini endişelendiren faktörler arasında. Esad'ın son dönemlerde Suriye'ye karşı düzenlenecek herhangi bir dış müdahalenin-ışgalin bölgeyi bir savaş alanına çevireceğini şeklindeki çıkışları, Arap Birliğinde dış müdahaleye-ışgale açık kapı bırakacak kararlar üzerinde tartışmaların yürütüldüğünü akla getirmektedir. Esad'ın bu adımı atmasında birçok ülkenin istihbarat örgütleri ile ilişkide olan muhalefetin, askeri ve siyasi oluşumlar konusunda kat

ettiği mesafede etkili olmaktadır. Kamuoyuna yansıyan bilgilerden, muhalefetin Libya'da yaşananlardan dersler çıkardığı ve bu örneği takip etmeyi istediği anlaşılıyor. Görünen o ki, Suriye halkının Esad rejimine yönelik haklı öfkesi, emperyalistlerle sıkı ilişkiler içinde olan örgütlerin yelkenine rüzgar yapılmak isteniyor.

Türk devleti, Suriye muhalefetini silahlandırıyor!

Geçtiğimiz günlerde Habertürk gazetesinde Amberin Zaman ve aynı günlerde The Daily Telegraph ve The New York Times muhabirleri tarafından yapılan söyleşiler muhalefetin bu eğilimlerini açıkça ortaya seriyor. Sözünü ettiğimiz gazetelere, Türk Dışişleri Bakanlığı'nın bilgisi ve yardımıyla Hatay'daki Suriye mülteci kampında, Suriye ordusundan kopan güçlerin kurduğu Hür Suriye Ordusu lideri sıfatıyla konuşan Albay Riyad el Esad'ın, "rejime muhalefetin askeri kanadı olmayı amaçlıyoruz" sözleriyle 15 bin kişilik bir ordu kurdukları açıklaması da bunun somut bir yansıması. Eylemlerin ilk gününden itibaren Suriye'ye olan yakın ilgisini gizlemeyen Türk devleti olası bir saldırı ihalesini kimseye kaptırmaya niyetli değil. Bu söyleşilerle birlikte ilk defa Türk devleti, Suriye muhalefetini silahlandırdığını örgütlediğini açıktan sahiplenmiş oldu. Esad'ın Türk devletinin bugüne kadar ki çıkışlarına ve ülke içinde faaliyetlerine karşılık etkili bir müdahalede bulunamaması ve Kaddafi sonrası esen rüzgâr, Türk devletinin cesaretini kamçılamış görünüyor. Esad'ın Arap Birliği'nin planını kabul etmesine karşın ABD'nin çekil baskıları Türk devletine yol açmış da olabilir(!)

Kaddafi sonrasında esen rüzgarın, kara bulutları etrafına topladığı Beşşar Esad için sürecin giderek daha kritik bir hal aldığı ortada. Ne var ki asıl olan, Esad'ın Suriye halkının bağımsız örgütleri tarafından, daha mutlu, demokratik bir ülkenin yaratılması amacıyla devrilmesidir. Aksi durumda, Esad devrilecek yerine yenisi geçecek. Suriye halkının, açlık, yoksulluk ve zulüm içindeki yaşamında bir değişiklik olmayacaktır!

"Haydi BDP'liler hapisaneye!"

Depremden sonra, Wan'a gerçekleştirdiği seyahati esnasında evlerinin yıkık veya hasarlı olması sebebiyle sokakta kalan ve yaşadıkları acı yetmiyormuş gibi, ayaz ile imtihana tabi tutulan depremzedelere; devletçe cüz-i miktarda tedarik edilmiş ve yer yer 20-30 kişinin birlikte kalmak durumunda olduğu çadırları kas-tederek "sarayda yaşıyorsunuz" diye-bilmek suretiyle zihin dünyasını anlayabilmemiz açısından ziyadesiyle verisunan İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin efendi içini dökmeye devam ediyor!

"Durmak yok, yola devam" şiarını rehber edinen hükümetin azılı bir "militan" olan bu şahsın "geceleri bari uyuduğu" kanısına kapılmak büyük bir yanılgı olacaktır. Velhasıl son süreçteki muazzam akılane tespitlerine şöyle bir kulak vermek bile bu yanılgının aynı zamanda ne kadar büyük bir haksızlık da olduğunu ortaya çıkaracaktır. "Sayın" Bakan, ustalık devrinde analitik geometri ve olasılık dallarında derinleşmeye ahdetmişçesine, çığır açma açma ilerliyor!

"Paralel devlet yapılanmaları..."

Bakan Şahin, yoğun araştırma faaliyetinin ardından sır perdelerini bir bir aralayacak kudrete sahip olduğunu düşündüğü "önemli" çözümlerini türlü çeşit platformda "açıklamak" suretiyle cehaletimize merhem oldu/ içimizi kemiren soru işaretlerini açığa çıkardı.

"KCK operasyonları bataklığı kurutmak içindir. Bu bataklığın zehirli yılanları eli silahlı dağdaki teröristlerdir. O zehirli yılanların barındığı bataklık da KCK'dir. KCK ile BDP bağlantılıdır. İlgilidir. BDP, PKK ile bağlantılıdır. PKK ile de BDP bağlantılıdır. Hepsi aynıdır."

"KCK üst bir siyasi yapılanmadır."

"BDP, KCK'nin legal unsurudur. BDP'li vekiller KCK'lilerden talimat almaktadırlar."

"Bu sayede devlete paralel bir devlet yapılanması kurulmuştur."

Alkışlar Bakan beye! Gerçekten de bir durum ancak bu kadar açık biçimde çözümlenebilir! Bu dahiyane tespitler ancak bu kadar güzel bir şekilde ifade edilebilir!

Demokratik siyaset yapma hakkı?!

Mevcut anayasalarında da güvence altına alınmış "siyasi parti kurabilme/ kurulu siyasi partilere üye olabilme/ düşüncüyü açıklama, düşünebilme hürriyetleri"nin bakan Şahin şahsında tümünden faşist devletçe nasıl algılandığı sır olmakla birlikte, düşülen bu acz hali durumu daha iyi anlayabilmemiz açısından önemlidir. "İleri demokrasinin" hatları süreçle birlikte iyiden iyiye ortaya çıkıyor.

Faşizmin, varlığından bu yana, saldırganlığına kılıf olarak kullandığı "senden

olmayanı, terörize et, asimile et, yok et" mantığı tam tıkr işletiliyor. Hitler'in Almanya'sını aratmayan bu uygulamalar silsilesi gelinen aşamada devletin "sırandılığına" bürünüp "şaşırtmayacak bir hal" alıyor.

KCK operasyonları kapsamında gözaltına alınarak tutuklanan Prof. Dr. Büşra Ersanlı ve yayımcı Ragıp Zarakolu için basın mensuplarının sorduğu "bir yazar ile profesörün tutuklanması tepkilere yol açtı. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?" sorusuna Bakan'ın yanıtı şöyle oldu; "Şahıslardan biri profesör değildir. Kitapçıdır. Bir tane hanım var. O profesör. Bu ülkede 15 bin ila 20 bin arası profesör bulunmaktadır. Bunlardan bir iki tanesi tutuklanınca bilime darbe indirilmiş gibi davrananları anlamıyorum. Niye bütün profesörler tutuklanmıyor, hiç düşündünüz mü? Sen, akademik unvanını kullanarak ayaklanma dersleri verirsen, bölücülüğün propagandasını yaparsan, terör örgütünün şehir yapılanmasına dahil olursan elbette tutuklanırsın."

Şahin hızını alamayıp ekliyor; "Tabii bunların terör örgütüyle bağlantıları var mı, o konu hala araştırılıyor!"

Aslında araştırmaların çoktan yapıldığı, fermanların yayınlandığı, hükümlerin verildiği, kalemlerin kırıldığı ortadadır. Açılımlardan açılım beğenen faşist devletin Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etmek, Kürt ulusal mücadelesini zor ile bastırmak gayesi için son süreçte "keşfettiği" yeni numarası bu aşağılık pratikleriyle ortaya çıkmaktadır. Kürt Ulusal Hareketi'nin tüm öznelininin "bağlantılarını" ortaya sermenin, Kürt ulusal sorununa dair toplumun birçok kesiminden gelişen müdahilliyini engellemenin amacı meşruluk zeminini çürütüp, terörize etme/yaptırımlara tabi tutup gündemden düşürme, düşürtme kaygısının kendisidir.

Kürt ulusunun demokratik siyaset arenasındaki en önemli mevzisi olan BDP'yi yeni kapatma davalarıyla "terbiye etme" hamlesinin sonucudur, tüm bu yaşananlar. Devlet erkani "hem yazarım hem oynarım" arsızlığını kuşanmış, "BDP de terör örgütüdür" önermesini ezber etmiş, havada uçan tespitlerinin pek "bağımsız" yargı erkine göndermek suretiyle, imha, inkar ve asimilasyonun çeşit çeşit yöntemlerini uygulamakta ısrar ve sebat içinde olduğunu bir kez daha ilan etmiştir. Ne hikmetse "meclise dön" yarıkarışları unutuluverdi birdenbire. Yeni sezon "Haydi BDP'liler, siz de hapisaneye" açmazının kör düğümüne bulanmış, bu düğümün içerisinde faşizmin soluksuz çırpınışları doyumsuz bir temaşa halini almıştır. Riyakarlığın bu kadarı da ancak bu devletin üzerinde bu kadar güzel dururdu diye düşünmeden edemiyor insan!

Meselenin diğer yanı ise Kürt ulusal

soruna dair duyarlılık taşıyan, bu mücadelenin demokratik içeriğini destekleyen, faşizme karşı Kürt ulusunun yanında olan lafın özü bir biçimiyle/bir miktar da olsa "sarı kırmızı yeşile" karışan tüm toplumsal muhalefet dinamiklerini ezme/susturma/terörize etme yaklaşımıdır. Yayımcı olabilirsiniz, profesör olabilirsiniz, yaşlı olabilirsiniz, çocuk olabilirsiniz! Hiçbirisi KCK'li olmadığınız, "bölünme arzusuyla yanıp tutuşmadığımız", yarın bir gün ona buna "ayaklanma nasıl yapılır" dersleri vermeyeceğiniz anlamına gelmemektedir. Buna "kanun önünde eşitlik" denir. İşte ileri demokrasi de budur!

Peki ağzınızdan bir türlü düşürmediğiniz "yasal platformlar" zıvalığı ileri demokrasinin neresinde kalmaktadır? Hangi düşünce ve eylem kalıpları "yasal" niteliğe sahiptir? Bahsi geçen yasallıkla devletin kırmızı hudutları arasındaki dirsek teması/iç içe geçmişlik neyi ifade etmektedir? Bir kurumun/sözün/düşüncenin/eylemin sürecin nabzına göre legal/illegal tanımlarına tabi tutulması nasıl bir anlayışın ürünüdür?

Faşizm mi dediniz? Biz de öyle düşünmüştük. Boyutlanan saldırganlığımıza karşı en güzel cevabımız meşru mücadele barikatlarımızı, mevzilerimizi güçlendirmek olacak. İşte o zaman hiçbir tanım aralığımız, yasallık kriteriniz, aciziyetiniz önümüze set olmaya yetmeyecek. Kendinizi çok zorlayıp, bu kadar "derin" düşünmenize lüzum yok! Biz, birbirimizi iyi tanıyoruz, son pişmanlık fayda etmeyecek!

Yayımcı olabilirsiniz, profesör olabilirsiniz, yaşlı olabilirsiniz, çocuk olabilirsiniz! Hiçbirisi KCK'li olmadığınız, "bölünme arzusuyla yanıp tutuşmadığımız", yarın bir gün ona buna "ayaklanma nasıl yapılır" dersleri vermeyeceğiniz anlamına gelmemektedir. Buna "kanun önünde eşitlik" denir. İşte ileri demokrasi de budur!

“Zam, zulüm, işkence! işte AKP!”

4 Kasım Cuma günü Sibel Yalçın Parkı'nda saat 19.30'da toplanan kitle “Yoksulluk kaderimiz değil, insanca yaşamak istiyoruz! Zamlara hayır!” pankartı açarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık sesli ajitasyonla mahalle halkına eyleme katılma çağrısında bulunuldu. Eylemde “Faşizme karşı omuz omuza”, “Kurtuluş yok ya tek başına ya hep beraber ya hiç-birimiz”, “Zam, zulüm, işkence! İşte AKP” sloganları atıldı. Kitle Sağlık Ocağı önüne gelerek burada basın açıklaması okudu.

Açıklamada “AKP'nin seçimlerin ardından verdiğini sözleri unuttuğu ve halka yönelik saldırıları daha katmerli bir şekilde artırdığı görülmektedir. Gün geçmiyor ki bir şeye zam gelmesin! Zamsız bir günümüz geçmiyor” denildi. Metnin okunmasının ardından eylem sloganlarla bitirildi. Eyleme mahalle halkının yanı sıra kurumlar ve parti üyeleri de katılarak destek verdi. (Okmeydanı Özgür Gelecek okurları)

Askeriyede yine işkence

İzmir: İzmir'de askerlik yapan **Emrah Başta**, üstleri tarafından görmüş olduğu işkence sonucu akli dengesini yitirdi. Komando olan Başta, eğitim sırasında dizini incitmiş ve dinlenmek üzere doktorlardan rapor almış ancak daha sonra üsleri tarafından yapılan rapor aldığı iddia edilerek dövülmüş ve tuvalete kapatılarak günlerce aç ve susuz bırakılmıştır. Bugün ailesini bile tanımakta zorlanan ve herkesten korkan Başta için ailesi Mazlum-Der aracılığıyla suç duyurusunda bulundu. Konuyla ilgili basın açıklaması yapan Mazlum-Der, Başta'nın zorunlu askerliğin ilk kurbanı olmadığını, müdahale edilmediği takdirde son olmayacağını belirterek yetkilileri bu konuda düzenleme yapmaya çağırdı.

Özgür basın varsa...

İstanbul: Galatasaray Lisesi önünde toplandılar saat 14.00'te. Meslektaşlarının neden içeride olduğunu hep bir ağızdan sordular. Hemen şimdi adalet istediklerini haykırdılar. Onlar da gazeteciler ve basının özürleşmesi için mücadele ediyorlar. “Özgür basın varsa, özgür toplum vardır” diyor, Gazetecilere Özgürlük Platformu.

4 Kasım günü yapılan basın açıklamasında **Ümit Gürtuna**, tutuklu bulunan gazetecilere dikkat çekti. Ragıp Zarakolu ile birlikte hapishanelerdeki tutuklu ve hükümlü gazeteci sayısının 64 olduğunu, tutuklu meslektaşlarını unutturmamak, onlarla dayanışmayı güçlendirmek ve yaygınlaştırmak için meydana olduklarını dile getirdi. Ardından bayram öncesi uluslararası düzeyde bayram kartı gönderme kampanyası başlattıklarını söyledi ve herkesi destek olmaya davet etti.

Bedelli askerlik: Neyin bedeli?

10 yılı aşkın süredir tartışılan bedelli askerlikte “yeni” bir aşamaya gelindi. Milli Savunma Bakanı'ndan Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'a, Başbakan'a ve daha birçok devlet yetkilisi açıklama üstüne açıklama yaparak adeta bayram hediyesi dercesine “müjde”yi verdiler: “Bedelli askerlik bayramdan sonra tamam!”

Son olarak 17 Ağustos depreminin ardından “yaraları sarmak amacıyla” 1999 yılında bedelli askerlik uygulamaya konmuştu. Bu yıl seçim meydanlarında da dillerden düşmeyen bedelli askerlik, yeniden masaya yatırılmış görünüyor.

Yaşları 35-40 arasında olanların 10 bin Euro “bedel” ile 21 gün “askerlik” yaparak bu “görevi” yapmış sayılacağı ve 40 yaşından büyüklerin de 15 bin Euro ödeyerek tamamen yapmış sayılacağı gündemde yoğunlaşan noktalar.

Faşist diktatörlüğün bir yönetim biçimi olarak hüküm sürdüğü ülkelerde askeri gücün devamlı olarak “diri” tutulmasına ihtiyaç vardır. Çünkü faşist baskı, aralıksız ve güçlü bir şekilde kendini devam ettirmek zorundadır. Egemenlerin böylesi ülkelerde orduya aktardığı güç bu denli hayati bir öneme sahiptir. İşte Türkiye'nin faşist diktatörlükle yönetilmiş olmasından kaynaklı askere ve askerliğe, orduya ve orduculuğa verdiği önem, “bedelli askerlik” uygulamasıyla “gölgelenemeyecek” derecede hayatidir.

Faşist diktatörlükle yönetilmeyen ülkelerde yani burjuva demokrasininin

hayat bulduğu ülkelerde egemenler böylesi bir güce ihtiyaç duymazlar, bu ülkelerde askerlik bir “meslek” olarak devamlılığını sağlar. Çünkü bu ülkelerin zaten savaştıracak, iliğini kemiğini sömürecek “kuklaları” vardır. İşte bir kukla olmasından kaynaklı Türkiye’de “askerliğin” hiçbir “bedeli” olamaz.

Bedelli askerliğe ilişkin tartışılarda masaya yatırılan meselelerden birisi “profesyonel orduya geçme” idi. Bu mesele üzerinden kimileri “her Türk erkeği vatani görevini yapmak zorundadır” diyerek karşı çıkmıştı bedelli askerliğe. Ancak ne var ki “bedelli askerlik” ile uygulamaya geçirilmesi planlanan şey “devletin ve milletin bütünlüğü”ne leke sürmeden, “her Türk erkeğinin vatani görevini” yerine getirmesine engel olmadan yeni bir rant alanı yaratmaktır. 200 bin kişinin bu uygulamadan “yararlanması” bekleniyor. Böylesine ciddi bir meblağın söz konusu edildiği bir ortamda ranttan söz etmemek yanlış olur. Bu uygulamaya ilişkin yapılan ilk açıklamaların ardından kimi devlet yetkilileri buradan gelecek paranın “şehit ve gazi” ailelerine gönderileceğini söylemişti. Böyle diyerek “yüce

“Baskılar karşısında yeni kapılar çalmaya devam edeceğiz!”

Sarıgazi

İstanbul: Geçtiğimiz günlerde Sarıgazi’de baz istasyonunu kaldırmak için düzenlenen bir eyleme katılan okurlarımızdan **Muharrem Çakmak** ve **İlhan Çoban** polis baskısı ile karşılaştı. Çakmak’ın abisine “Kardeşin çok ileri gidiyor; ya götürüp komalık edeceğiz ya da tutuklayacağız”, Tokat’tan apar topar çağrılan babasına “oğlun faili meçhule gidebilir” diye tehditlerde bulunan ve annesine “Oğlunuza sahip çıkın” mesajı atan polis; İlhan Çoban adlı okurumuzu da zorla bir araca bindirip küfür ve hakaret eşliğinde darp etmiş ve “seni bir daha buralarda görmeyeceğiz” tehdidinde bulunmuştur.

Bu saldırıların ardından Özgür Gelecek okurları bir basın toplantısı düzenledi. 11 Kasım’da İHD İstanbul Şube’de düzenlenen toplantıda Muharrem Çakmak maruz kaldığı saldırıları anlattı. Gazete çalışmanı **Rahime Karvar**, saldırıların gazeteminin doğruları yazmasını engellemeyeceğini belirtirken, ÖG okurlarına adına açıklamayı **Arzu Aksakal** okudu.

Gazi Mahallesi

Polis, yaklaşık iki hafta önce, mahallemizde esnaf olan bir okurumuza gidip

“buraya gazete getiren gençlerden hiçbir şekilde gazete almayacaksınız” diyerek, ellerindeki bir takım belgeleri imzalatmıştır. Okurumuzu üstü kapalı bir şekilde

Türk milleti”nin milliyetçi duyguları da bir kez daha şahlandırılmıştı. Ancak meselenin esas başka devlet yetkilileri tarafından “düzeltilmiş”, buradan gelen paranın “bir kısmının” bu ailelere verileceği, kalanının “daha güzel işler yapsın” diye devletin kasasına aktarılacağı açıklanmıştı. Aksi türlüşünün mümkünatını düşünmek devletin faşist yapısına tezat oluşturur.

Gerillaya yönelik askeri operasyonlarda kullanılan yöntemlerde, devletin faşist karakteriyle bütünlükten örtüşen ve onun en önemli temsilcilerinden olan TSK’nın ne denli vahşice bir savaşa giriştiğini görüyoruz. Halka yönelik baskı ve sindirme saldırılarında askerin oynadığı rol, her geçen gün daha etkin bir şekilde kendini göstermektedir. Kürt ulusuna yönelik saldırılarda önemli bir “görev” üstlenen TSK’nın bedelli askerlik uygulaması ile “önemini yitirme, işlevini azaltma” gibi bir durumu söz konusu bile olamaz. İşte böylesine bir “ciddiyete” sahip olan askerliğin “bedeli”, hiçbir paraya karşılık gelebilecek ölçüde değildir. Paranın bedelli askerlikte oynadığı rol, ranttan öteye gitmez\götürülmez.

Kaldı ki bedelli askerlere de yaklaşık bir aylık bir sürede “milletine, vatanına” bağlılık konusunda faşist, milliyetçi, şoven olma yolunda “eğitim” verilmesinden geri durulmayacak. Bu nedenle bedelli askerliği öve öve bitiremeyenlere sorasınız geliyor: Yürüttüğünüz haksız savaşta halkın çocukları ölmeye devam ederken, gerilla cenazeleri birbiri ardına kaldırılırken, kan üzerine kurulu düzeninizde hiçbir şey “yolunda gitmiyor-ken” bu neyin bedeli?

de tehdit ederek, hakkında soruşturma başlatacaklarını söyleyerek gözdağı vermişlerdir. Gazi Mahallesinde polis, her zamanki gibi faşist yüzünü göstererek, gazetemizi ulaştırmaya çalıştığımız emekçi Gazi halkı üzerinde baskı kurmaya devam ediyor. Ama çabaları boşunadır, ne geçmişte ne de bugün hiçbir baskı, engelleme karşısında yılmadığımız gibi okurlarımıza gitmeye devam edeceğiz. Bu baskılar onlarla ve yeni çalacağımız kapılarla yeneceğiz.

(Gazi Mahallesinden bir ÖG okuru)

Bayram=Gözyaşı ve hüzün onlar için...

345. Hafta: Onlar bayramda da hüznü. 17 yıldır her bayramda, her özel günde acıları daha da büyüyor. Bekleyişleri hiç bitmiyor. Bayramlarda ziyaret etmek istedikleri evlatlarının akıbetini 345 haftadır Taksim’de Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yaparak soruyorlar.

Bu hafta 1992 yılında gözaltında kaybedilen Mehmet Ertak’ın akıbetini sordular. Söz alan kayıp yakınları acılarını tekrar dile getirdi ve kayıplarının akıbetleri ortaya çıkana kadar eylemle-

rine devam edeceklerini belirtti

346. Hafta: Cumartesi Anneleri eyleminde, ilk olarak, 1994 yılında kaybedilen eşi Nihat Aydoğan’ın hikâyesine anlatan Halime Aydoğan, “Bir gün saat 5’te alıp götürdükleri eşim 17 yıldır kayıp. Ne ölüsünü ne de dirisini bulamıyorum” dedi. Ardından haftanın açıklamasını Başak Can, her hafta sevdiklerinin kaybediliş süreçlerini kamuoyu ile paylaştıklarını, kayıplarının failerini teşhir ettiklerini söyledi.

Acaba bu fırtınada kim dengeli kim dengesiz?

“Ekonomide büyüme” naraları eşliğinde gizlenmeye çalışılan işsizlik, egemenlerin bir kamburudur aslında. Genç işsizlerin varlığı korkularını büyütürken bu korkuya “müdahale” egemenler açısından kaçınılmazdır. Asgari ücret uygulamalarında ki değişiklikleri bu bağlamda okumak gerekmektedir. Ekonomi Bakanlığı tarafından “**İşsizlik ve Bölgesel Gelir Dağılımı Eşitsizliğiyle Mücadele İçin Bölgesel Asgari Ücret Uygulaması Raporu**”nda şu ibareler bulunmaktadır; “*Bölgesel olarak gelir dağılımındaki dengesizlik ve bu noktada genel asgari ücret uygulaması pek doğru bir yöntem değildir. Büyüyen ekonomimizin önünde büyük bir engel olan uygulama ayrıca hükümetimizin işsizlikle mücadelesinde önünde duran en büyük engellerdendir.*” “*Bölgesel asgari ücret uygulaması ile yerel gelir dağılımına ve istihdam alanlarına bakılarak, asgari ücret uygulamasına geçilecek. Bu dağılım ile dağılım dengesinden arta kalacak pay ile yeni istihdam alanları açılacak.*”

Anlaşılabileceği üzere bölgelerin istihdam ve gelir dağılımı ile ülkemizin birçok bölgesinde asgari ücrette ciddi bir düşüş beklenmektedir.

“İşsizlikle mücadele” olarak anılan bu uygulama, ilgili açıklamalardan da anlaşılacağı gibi tam bir hortumculuk. Emekçilerin cebine giren ve aylık gereksinimlerini dahi karşılamayan asgari ücrete göz dikilmiştir özcesi. Özellikle ülke ekonomilerini altüst eden krizin emareleri şimdi daha bir görünür oldu. Emekçilerden yapılan kesintilerle bu süreçten en az zararlı çıkılmak istenmektedir. “**Krizin faturasının emekçilere ödetil-**

mesi” esprisi de işte tam böyle bir konu. İşte krizin teğet geçtiği bir sahne daha...

Uçurum büyüyor

Gelir dağılımındaki dengesizliğin giderilmesi adına yaşama geçirilmek istenen asgari ücret uygulaması ile egemenler bir dengenin yaratılacağından bahsetmekte.

Bunu propaganda ederken de elden geldiğince kitlelerle karşı karşıya gelmemeye çalışmakta; daha çok kitleleri kutuplaştırarak karşı karşıya getirmektedirler. Buna örnek olarak yine aynı rapordan bir alıntı yapalım; “*Mardin’de yaşayan vatan-daşımızla İstanbul’da yaşa-*

daşımız aynı koşullarda yaşamıyor. Bir bölgenin yaşam şartları diğerinin yaşam şartlarına göre daha pahalı veya ucuz. Bu dağılım bir haksızlığı gösteriyor. Bunun için bölgesel asgari ücret uygulaması kim neyi hak ediyorsa onu sistemleştirecek ve onu verecek.”

Velev ki böylesi bir gelir dağılımı düzenlenecek; peki ya egemenlerin gelir dağılımı ile emekçilerin gelir dağılımı arasındaki fark ne olacak? Elbette bu durumun bir

“dokunulmazlığı” var! Asgari ücrete günlük 66 kuruş, aylık ise 19.77 TL’lik zam reva gören iktidar, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün maaşına ise günlük yaklaşık 90 TL, aylık yaklaşık 2 bin 650 TL zam yapacak. Rakamlar, Gül’ün maaşının asgari ücretin 50 katına denk olacağını gösteriyor.

TBMM Plan Bütçe Komisyonu’nda görüşmelerine başlanan 2012 yılı Merkezi Yönetim Bütçe Kanunu uyarınca Abdullah Gül’ün maaşı 33 bin 500 TL olacak. Asgari ücretliye yapılması planlanan zam miktarı ise sadece 19.77 TL, yani Gül’e yapılan zammın yaklaşık 134 kat daha azı.

Gül’ün Köşk’e çıktığı 2007 yılında Cumhurbaşkanı maaşı 15 bin 250 TL idi. 2012 yılı için belirlenen zamlarla birlikte, aradan geçen 4 yılda rakam yaklaşık yüzde 120 artarak 33 bin 500 TL’ye çıkmış olacak. Yine 2007 yılında 12 bin 610 TL maaş alan Başbakan Erdoğan 2012 itibarı ile 20 bin 720 TL alacak.

Tüm bunların yanısıra milletvekili maaşlarına da bakmakta fayda var. 10 bin 500 TL alan milletvekilleri de bu zam furçası ile birlikte 15 bin TL alacaklar. Bunların yanında milletvekilleri görev aylığının yanısıra, iki yılı tamamladıklarında çalışırken yaklaşık 3 bin 500 TL de emekli aylığı, ayrıca toplu emeklilik ikramiyesi alabiliyorlar.

Bir dengesizlikten bahsedilecekse her şey ortada. Günlük bir simit dahi alınmayacak 66 kuruş ne bir bahşiş ne bir zamdır. Bu düpedüz bir aşağılamadır. Aşırı kâr hırsının ve sömürünün hâkim olduğu dünya düzeninde adaletli bir gelir dağılımının olamayacağı gün gibi ortadadır.

Gülsuyu’nda faşist saldırılar protesto edildi

Kartal: Gülsuyu’nda gözaltına alınan iki Özgür Gelecek okuru 4 Kasım günü mahkemeye çıkarıldı. Mahkeme okurlarımızdan **Salih Deste-başı**’nı serbest bırakmış, **Emre Ziya Bayer**’i ise tutuklamıştır. Okurumuzun tutuklanma gerekçesi ise; geçtiğimiz günlerde mahallede yapılan bir illegal eylemde kullanılan kıyafetlerin benzerinin evinde bulunması, füze kalkanına karşı yapılan eylemlere katılmak, Özgür Gelecek Kartal büro çalışanı Suzan Zengin’in cenaze törenine katılmak şeklinde sıralanıyor. Mahkeme aldığı bu kararla ülkemizde demokrasinin nasıl bir ucube olduğunu bir kez daha ortaya sermiştir.

Gülsuyu’nda Özgür Gelecek okurlarına yönelik gerçekleştirilen gözaltı, Özgür Gelecek ve Partizan okurları tarafından yapılan yürüyüşle protesto edildi. Nurettin Sözen Parkı’nda biraraya gelen kitle “**Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz**” yazılı pankart açarak Heykel’e kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

“**Gülsuyu faşizme mezar olacak**”, “Baskılar bizi yıldırılmaz”, “**Gözaltılar serbest bırakılsın**” sloganları ile yürüyen kitleye mahalle halkı da alkışla destek verdi. Yürüyüşün ardından Partizan adına yapılan açıklamada halkın demokratik taleplerine yönelik saldırıların sürdürüldüğü ve saldırılar karşısında mücadelenin de devam edeceği belirtildi. Ardından “**Özgür gelecek susmadı, susmayacak**” sloganı atıldı. Eyleme ESP ve Köz destek verdi.

Suzan’ın katilleri Özgür Gelecek düşünüyü engelleyemez!

İstanbul: Gazetemiz Kartal Büro çalışanı Suzan Zengin’in dahil edildiği ve tutuksuz yargılandığı davanın duruşması **3 Kasım** günü görüldü. Beşiktaş 10. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşma öncesinde Suzan’ın yoldaşları ve dostları tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

“**Suzan Zengin’in katili; polis, mahkeme, hapishane üçlüsüdür!**”/“**Özgür Gelecek**” yazılı pankartın açıldığı eylemde ilk sözü Suzan Zengin’in eşi Bekir Zengin aldı. Suzan’ın gözaltına alınmasından tutuklanmasına ve sonrasında tedavi sürecine ka-

dar yaşadığı hukuksuzluğu dile getiren Bekir Zengin, ölümünün doğal bir ölüm olarak kabul edilemeyeceğinin altını çizdi.

Ardından sözü Suzan’ın avukatı **Gül Altay** aldı. Mahkemenin başından itibaren Suzan’a yönelik hukuksuz bir tutum aldığını söyleyen Altay, iki yıllık tutukluluk boyunca Suzan’a neden tutuklu olduğuna dair bir açıklama yapılmadığını ve hapishane koşullarının sağlığı üzerindeki olumsuz etkilerini dile getirilmesine karşın herhangi bir adım atılmadığını söyledi.

İHD Cezaevi Komisyonu adına konuşan **Sevim Kalman** ise, hapishanelerde ölüm sınırında hasta olan, yüzlerce tutsağın bulunduğunu dile getirerek tecrit ve izolasyonun kaldırılmasını istedi.

Son olarak Özgür Gelecek gazetesi ve Partizan Dergisi adına bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, Suzan Zengin’in ölümünden onu tutuklayan polis, po-

lis fezlekesine göre karar veren ve iki yıl hukuksuz bir şekilde tutuklu tutan mahkeme ve sağlık sorunlarına karşı duyarsız kalarak onu ölüme terk eden hapishane idaresinin sorumlu olduğu ifade edildi.

Açıklamada son günlerde KCK adı altında yaşanan gözaltı ve tutuklamalara da değinilerek yayıncı-yazar Ragıp Zarakolu, Prof. Büşra Ersanlı ve Kürt siyasetçilerin tutuklanması kınandı. Açıklama “**İşçi ve emekçilerin özgür bir gelecek düşü engellenemez**” sözleri ile sona erdi.

Konuşmalar boyunca sık sık “**Tecrit öldürür, tecrite hayır**”, “Devrimci basın susmadı susmayacak”, “**Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz**” sloganları haykırıldı. Açıklamanın ardından Suzan’ın yargılandığı davanın duruşmasına girildi. Mahkeme 6 Mart’a ertelendi. Açıklamaya, BDSP ve sanatçı Pınar Sağ da katılarak destek verdi.

Özgür gelecek

GÖNÜK HABER BÜLTENİ

Sevk edilen tutsaklara "hoşgeldin" dayağı

Adana F Tipi Kapalı Hapishane'de bulunan tutsaklardan **Ömer Çakır**, **Yılmaz Kahraman**, **Yılmaz Yıldız**, **Nizar Aka** ve **Ali Çat**, 27 Ekim tarihinde hiçbir gerekçe gösterilmeden, İskenderun M Tipi Kapalı Hapishane'ye sevk edildiler. Tutsaklar, hapishane girişinde görevli jandarmaların küfür ve hakaretine maruz kaldılar. Tepki göstermeleri üzerine jandarmalar tutsakları tartaklamış, hapishane içerisine giren tutsaklara bu kez de gardiyanlar saldırmıştır.

Durumu 1 Kasım günü avukatlarına aktaran tutsaklar, 31 Ekim günü de gardiyanların saldırısı ile karşılaştıklarını belirttiler. Tutsakların aktarımlarına göre; 31 Ekim günü saat 09.00'da, kimyasal silah kullanılarak HPG gerillalarının öldürülmesini, cenazelerinin parçalanmasını protesto etmek için slogan atmaları üzerine 30-40 kadar gardiyan slogan atan tutsakları tekme ve yumrukla dövmüşlerdir. Ardından da tehdit etmişlerdir.

"Cehenneme hoşgeldiniz!"

Diyarbakır D Tipi Hapishane'den, **2 Kasım** günü Amasya E Tipi Hapishane'ye sürgün edilen siyasi tutsaklara, gardiyanlar "*Hoş geldiniz, burada sizin için yeni bir hayat başlayacak. Artık rahat uyuyamayacaksınız. Cehenneme hoş geldiniz*" diyerek çirliçiplak soyarak işkence yaptı. Darp edilen tutsakların vücudunda kırıklar meydana geldi.

Suzan Zengin'in son iki yılı ve hasta tutsaklar

Suzan yoldaş, beklenmedik ve erken bir zamanda ayrıldı aramızdan. Yaşama olan bağlılığının, iradesinin ameliyat sürecini de başarıyla atlatmasına yardımcı olacağına inanıyorduk, ama olmadı. Çünkü bu bağlılığın, iradenin, direncin yenemeyeceği bazı şeyler vardır; zamanında teşhisi yapılamayan hayatı önemdeki rahatsızlıklar gibi. Teşhisin geç yapılması tedavinin eksik olması ya da hiç olmaması demektir. Oysa ki, sağlık hizmetlerine zamanında ve eksiksiz ulaşım insanın en temel haklarından biridir.

Suzan, 2 yıla yakın bir süre uydurma bir dosyayla tutuklu kaldı. İşin hukuksal boyutunu burada irdelemenin bir anlamı yok. Yargılama sürecinde Suzan'ın kamuoyuna-basına yazdığı mektuplara ve yaptığı savunmalara bakmak yeter.

Suzan tüm devrimci tutsaklar gibi içeride de yaşamını örgütlemeyi ve verimli bir şekilde geçirmeyi bildi. Çeviri yapmaya devam etti, sanki hiç tutsak değilmiş gibi gazeteye düzenli bir şekilde yazdı.

Bir taraftan zamanını en verimli şekilde geçirmeye çalışırken diğer taraftan sürekli olarak sağlık sorunlarıyla ilgileniyordu. Dışarıdayken teşhisi konulan yüksek tansiyon rahatsızlığının yanı sıra o zaman nedenini anlayamadığımız göğüste yanma, sıkışma, aniden soluk kesilmesi gibi sorunlar yaşıyordu. Bunlar için hastaneye götürülmüş, akciğer filmi çekilmiş ve "zatürre başlangıcı olabilir" denilerek antibiyotik verilip geri gönderilmişti. Oysa biz kaba bilgilerimizle bile bunun kalple ilgili olabileceğini düşünüyorduk.

Hasta tutsakların, özgürlüklerini kazanmalarının ne kadar önemli olduğu bir kez daha Suzan'ın kaybıyla ortaya çıkmıştır. Önemli ve ciddi sorunları dikkate alınmadan, küçük rahatsızlıklar için uygulanan baştan savma "tedaviler", çoğu zaman diğer rahatsızlıkları artırmaktadır.

Suzan'ın yüzündeki yağ bezesi geçen yıl aniden iltihaplanmış ve şiddetli ağrı yapmaya başlamıştı. Önce revir doktoru, bir aya yakın antibiyotik kullandırttı. İyileşmeyince hastaneye sevki yapıldı. Neyse ki asker odadan çıktığı için muayene olabiliyordu. Bezenin iltihaplanmasının sebebi kist olmasıydı. Kistin alınması gerekiyordu. Bir ay sonraya randevu verildi. Bu ara-

da antibiyotik kullanacak, ağrısı olursa da ağrı kesici alacaktı. Ameliyat günü geldiğinde normalde sevkler sabah olduğu halde onu almadılar. Öğlene kadar niye almadıklarını öğrenmeye çalıştık. Gelen cevap "ring olmadığı" şeklindeydi. Suzan o gün hastaneye götürülmedi. Tekrar bir ay sonrasına randevu alındı. Yine antibiyotik, yine ağrı kesici.

Oysa antibiyotiğin 15 günden fazla kullanılması risklidir. Ona ise peşpeşe 2 aydır antibiyotik veriliyordu. Derken ameliyat günü geldi ama Suzan yine hastaneye alınmadı. Yine askerle ilgili bir sorun neden olarak gösterildi. Bir kez daha sonraki aya ertelendi yüzündeki kistin alınması. Yine antibiyotik, yine ağrı kesici! Tabii burada bu 3 ay boyunca yüzündeki iltihabın boğazına, kulağının arkasına yayılmasının, bunun yarattığı şiddetli ağrılara değinmedik. Tansiyon sorunu, kalp rahatsızlığı olan birine 3 ay boyunca aralıksız antibiyotik kullanılmasının, bu süreçte şiddetli ağrılar yaşamasının; mevcut sorunlarını da ne kadar artıracığı (artırdığı) açıktır.

Suzan'ın kemik ölçümü yaptırırken yaşadığı sorunlar, tutukluluğunun ilk dönemlerinde (muayene odasından) asker çıkmadığı için muayene olamaması, o dönem kendisinin yazdığı mektuplar aracılığıyla basına yansımıştı.

Anlatmaya çalıştığım, hapishanelerde tutsakların muayene ve tedavi koşullarının olumsuzluğudur. Bu olumsuzluk ağır rahatsızlıkları olanları hızlı bir şekilde ölüme yaklaştırıyor. Suzan'ın yaşadığı da budur.

Suzan, günlük yaşamda çok canlı, aktif bir yoldaşımızdı. Rahatsızlıklarına rağmen, gerektiğinde gün boyu masada çalışıyordu. Zaten bir şekilde "I. Dünya Savaşı ve Sonrasında Anadolu Hıristiyanlarının Sürgün, Kıyım ve Tasfiyesi" isimli kitabı çevirmişti. Çevirdiği kitaplara paralel okumalar yapı-

yor, notlar alıyordu aynı zamanda.

Suzan yoldaş, aramızdan çok erken ayrıldı! Bunun nedeni, gerekli muayene ve tedavi koşullarının olmamasıydı. Suzan, tahliye olur olmaz katıldığı etkinliklere-eylemlere hasta tutsakların durumuna dikkat çekmişti. Buradan çıkarırken bunun sözünü vermişti biz geride kalanlara, kendi durumunun ağırlığını düşünmeden... Bize düşen onun emekçi özelliklerinden, mücadelesinden öğrenmek ve mücadelemizde yaşatmaktır.

(Bakırköy Kadın Hapishanesi'nden bir yoldaş)

"Hapishanelerde yaşam koşulları ağırlaştırılıyor!"

H. Merkezi: Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane'den gazetemize yazan Tutsak Partizanlar, "*hapishanelerde en ağır tecrit ve tredmanın muhatabı olan ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların koşulları başka uygulamalarla iyice ağırlaştırılmaktadır*" dediler.

Açıklama şöyle devam ediyor: "1 ile 3 saat arasında olan havalandırma saatinin artırılması, 3 kişi beraber havalandırma çıkabilmek ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi yönlü hak ve talepleri dile getirdikleri için yılları bulan ziyaret, iletişim vb. cezalar verildi, talepleri karşılanmadı. Her türlü hak ve sosyal faaliyetten sınırlı (zaman, faaliyet çeşitliliği, grup sayısı bakımından) şekilde yararlandırılmaktadırlar. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bırakalım bu koşulları iyileştirmeyi daha da ağırlaştırmak için çeşitli uygulamalar hayata geçirilmektedir. Yılları bulan kapalı ziyaret, iletişim vb. disiplin cezalarına ek olarak açık görüş hakkı elerinden alınmakta. Bu da yeterli görülüyor olmalı ki havalandırma süresi de kısıtlanmaktadır. Havalandırma süresi 2 veya 3 saat olan tutsakların bu hakkı 1 saate düşürülmektedir. Bir tutsak hakkını aradığı, talepte bulunduğu için kapalı ziyaretle beraber açık ziyaret ve havalandırma hakkı da elinden alınarak üç ceza ile cezalandırılmaktadır."

Açıklama bu uygulamalar karşısında, ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların yaşam koşullarının iyileştirilmesi için duyarlılık çağrısı ile son buluyor.

Hasta Tutsak Latif Badur yaşamını yitirdi

H. Merkezi: 20 yıldır hapishanede olan ve çeşitli hapishanelerde kalan **Latif Badur**, bu süre içerisinde, hapishanenin sağlıksız koşulları nedeniyle önce siroz, ardından tüberküloz (verem) ve son olarak da kanser hastalığına yakalanmıştı. 2.5 ay önce Midyat M Tipi Kapalı Hapishane'den Diyarbakır Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Has-

tanesi'ne oradan da Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi'ne sevk edilmişti.

Ailenin ve avukatlarının tahliye talebi sürekli reddedilen Badur için ön raporda, şu teşhis konulmuştu: "*Hasta bu şartlarda ve koşullarda yaşamını sürdüremez.*" Doktorların "*Hasta yüzde 90 yaşam fonksiyonlarını kaybetmiştir*" şeklindeki raporuna rağmen, tahliye edilmeyen Badur, **7 Kasım** günü tedavi gördüğü mahkum koğuşunda yaşamını yitirdi.

Tekirdağ'da tutsaklara yönelik soğuk işkencesi

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, Tekirdağ Hapishanesi'nde tutsaklara uygulanan "soğuk işkencesini" protesto etmek için **5 Kasım**'da Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı **Elif Akkaya** yaptı.

Söz alan tutsak yakını **Selvi Gülmez**, geçen hafta oğlunu ziyarete gittiğini ve orada bulunan herkesin hasta olduğunu gördüğünü söyledi. 1 tane battaniye haklarının olduğunu ama onun da verilmediğini söyleyen Gülmez; "2. Müdürün oradan alınmasını istiyoruz.

Bize herkesin destek olması gerekli. Herkesi tutukluyorlar. Bugün benim oğlum içerde yarın sizinkiler olabilir" dedi.

Tutuklu yakını **Nurettin Dinçer** de; "(Meclis) Alt Komisyon'da bir karar alındı. Silivri Cezaevi'ne kadar gidip oradan yarım saatlik Tekirdağ Cezaevi'ni incelemek için kimse gitmedi" dedi.

Dokuz kızıl karanfil, halkın adaleti ve kaçınılmaz son!

Birkaç yıl olmuştu tutsak düşeli. Daha önce birkaç defa türlü yalanlarla tutuklanmış, işkencelerden geçirmişlerdi ama baş eğmez direnişi karşısında geri adım atmışlardı. Yabancı sayılmazdı zindanlar. Ölüm kol geziyordu her koşulda, hücrede. Geri dönüşü olmayan yolculuğuna, yenilerini ikna etmek için çalınmış kapı bırakmıyordu. Zulüm, en güzel günlerini yaşıyordu. Ölümle kol kola girmiş racon kesiyordu.

O gece çok kötü bir rüya görmüştü, belki de kabustu gördüğü. Tüm gece boyunca sayıklamış, sabaha kadar ter içinde kalmıştı. Elinde sigarası yoldaşına anlatıyordu. Bir dağ başında geçiyordu rüyası. Dokuz kır çiçeğini, kardeleni anlatıyordu. Etrafı büyük bir yangın sarmış, her şeyi ama her şeyi yakıp yıkmıştı. Ama bu kır çiçekleri ve arkadaşlarına alevler yenik düşmüştü. Saatler, günler, haftalar, aylar, yıllar sürmüş bu amansız kavga, lakin yine de karanlık örtüsünü dünyanın üstüne atan zebaniler yenememişti kır çiçeklerini. Annesi, babası, kardeşleri yoldaşları, sevdiklerinin yüzleri ve sözleriyle örülüydü rüya. Sabah haberlerini veriyordu spiker o rüyasını anlatırken. Sonra o cümleyi duydu: *"Dün gece saatlerinde alınan bir ihbarı değerlendiren güvenlik güçleri, Tunceli'nin Ovacık ilçesi Mercan dağlarında bir grup teröristle karşı karşıya kaldı. Yaşanan çatışmada dokuz terörist ölü..."*

Dokuz kızıl karanfil, geleceğe ve umuda yazgılı dokuz yürek susmuştu o gece. '86'nın Kasım'ıydı ve takvim acı ve öfkeyi gösteriyordu. Zor bir süreçten geçiyorlardı. Cunta, toplumun üzerinden adeta silindir gibi geçmiş, birçok örgüt dağılmış, karamsarlık, yılgınlık, mücadeleden kaçış popüler hale gelmişti. Yapı da bu sürecin etkileri altında sınıf mücadelesinin yasalarına tutunmaya, aldığı darbeleri onarmaya, yürümeye çalışıyordu. Cunta, ciddi yaralar açmış, önemli boşluklar yaratmıştı. Ölü toprağı bir an önce atılmalı, yapı tarihsel rolünü oynamalı, geleceğe dair sağlam bir program ortaya koymalı-yol haritası çizmeliydi. Böylesine kritik bir dönemde toprağı düşen kızıl karanfillerin acısı daha ağır olmuştu. Haber bey-

ninde dönüp dolaşılıyor ve her defasında "...alınan bir ihbar" cümlesinde saplanıp kalıyordu. Zulüm gibi ihanet ve ihbarcılık da gemi azya almıştı. Kişisel zevki, keyfi, çıkarı için umudun işçilerine uzanıyordu eller. Pençelerini geçiriyor, zebanilere teslim ediyordu. O günü unutmamak üzere yüreğine kazıdı hesap andını. Zamanı gelince devran dönecek, halkın evlatlarının kanıyla yıkanan bu eller kesilecekti. Kavganın töresi buydu. Halka, emeğe ve geleceğe işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacaktı. Gecenin gündüzle kavgalı birlikteliği, çelişkisi gibiydi suç ve ceza. Biri varsa diğeri de er veya geç olacaktı. Sınıf mücadelesinin ya-

saları bunu emrediyordu, dosta güven, düşmana korku böyle tesis edilecekti. Mensubu olduğu hareketin yaşam felsefesi buydu. Yapı, hesap soruculuğun temelleri üzerinde yükselecekti; Halka kan kusturan, açlık ve yoksulluğa mahkum eden düşmandan, ona hizmet eden ve halkın ve evlatlarının kanıyla beslenen vampirlerden hesap sormak... Tüm bunları düşününce yine o ilk günler düştü aklına.

Şimşek çakmışsa gök gürlemesi kaçınılmazdı...

Henüz 18 yaşında gencecik bir işçiydi. Dünyayı anlamaya başladığı günden bu yana sürekli çalışıyordu. Girip çıkmadığı iş kalmamıştı. Her bireyi çalışan, yoksul bir ailenin çocuğuydu. O da diğer kardeşleri gibi yaşamın hoyrat ve acımasız

gerçekliğini umudunun içinde eritmeye, kabul edilebilir kılmaya çalışıyordu. Omuzları, tüm ağırlığıyla üstüne çöreklenen hayatın altında ezilmişti. Emek ve alınleriyle,ilmek ilmek örülen onurlu bir yaşamın arı çalışkanlığında bir aktörüydü işte. Bulduğu son iş olan Tuzla'daki fabrikaya doğru yürüyordu. Burası diğerlerinden daha farklıydı. Bir kere, bir sürü işçi vardı. Birçoğu da onun yaşındaydı.

Sonra, işçilerden birine bir şey oldu mu tüm fabrika toplanır, ilgilenir, şefkat gösterirdi. Daha önce duymadığı birçok şeyi de burada öğrenmişti. Yaşlıları sürekli bir şeyler tartışıyor, gülüyor, eğleniyor, yaşa-

rın yanıtları buradaydı. Şimdi onu bu yaşına kadar bir yaprak gibi oradan oraya sürükleyip duran hayatın yasalarını öğrenmiş, kontrolü eline almıştı. Bundan sonra hayata kendisi hükmedecek, yön verecekti. Yaşam, onun bilinci ve iradesi karşısında boyun eğecek, zaman onun emrine amade olacaktı. Şimşek çakmışsa gök gürlemesi kaçınılmazdı. Karanlık haşmetliydi ama bir mum ışığı onun devirmek için yeterliydi! Öyle de oldu, kendini bu sonsuz akışın seyrine bıraktı, yaşamın ve doğanın sırrına kulak kesildi, bilincini aydınlattı; Gelecek artık onun hünerli elleriyle biçimlenecekti.

Tek bir mermi çıktı yatağından...

'90 yılının 29 Temmuz günü büyük bir coşkuyla uyandı. O gün çok neşeliydi. İçi içine sığmıyordu. Bugün, kavganın buyruğu, halkın ve yoldaşlarının özlemi gerçekleşecekti. Hesap sorma zamanı gelmişti. Üç Partizan, erkenden çıktılar evden. Bursa'nın Kestel ilçesine gidiyorlardı. Dokuz Partizan'ın katline sebep **Hıdır Güven**, düşmandan aldığı parayla korkusundan buraya kadar gelmiş, saklanmıştı. Her gün kabuslar görüyordu, her adımı ürkek, kimseye sırtını dönmüyor, canını vereceği günü bekliyordu.

Üç Partizan eve doğru yaklaştı. Biri arabada kaldı, indi ikisi. Önceden anlaştıkları gibi başka bir bahane ile eve girdiler. Kapıyı açan oğluydu. Hıdır Güven'i sordu, normal çıkması için zorladığı sesiyle. Evdeydi, hemen çağrıldı. Yalan, entrika, insan emeği ve kanı ile beslenen bu dünyanın efendilerine ruhunu satmıştı Hıdır Güven. Birkaç kuruş için, yaşamını tanımadıkları insanların geleceği, acısı ve mutluluğu için ortaya koyan devrimcilerin hem de en nadide, seçkin devrimcilerin hayatına kast etmişti. Göz göz geldikleri o birkaç saniye içinde her şeyi anlatmıştı bakışları. Silahına davrandı, tek bir mermi çıktı yatağından.

Hiçbir ihbarcı, işbirlikçi, halk düşmanı cezasız kalmayacaktı. Sömürü ve zulüm üzerine kurulu bu çarkın dişlileri, halkın adaletinden kaçabilirdi ama asla kurtulamazdı!

(Bir Partizan)

Tarihten kısa kısa...

□ **24 Kasım 1880:** Haliç Vapur Şirketi işçileri greve çıktı.

□ **19 Kasım 1923:** Şark Demiryollarında yaklaşık 1400 işçi greve başladı.

□ **24 Kasım 1925:** Erzurum'da şapka "inkılabına" karşı gösteriler yapıldı. Tutuklanarlardan 13'ü idama mahkum oldu ve 1 ay sıkıyönetim ilan edildi.

□ **25 Kasım 1925:** Şapka giyil-

mesi konusundaki kanun, TBMM'de kabul edildi. Kanun, 28 Kasım'da yürürlüğe girdi. Kanun kabul edilirken, Rize'de şapka ve diğer "inkılablara" karşı gösteriler yapıldı. Göstericilerden 8'i idama mahkûm edildi.

□ **28 Kasım 1968:** Eski CIA istasyon şefi, Amerika'nın yeni Türkiye Büyükelçisi Robert Komer'in Türkiye'ye gelişi İstanbul Yeşilköy'de protesto edildi. Deniz Gezmiş, Rahmi Aydın, Mustafa Zülkadiroğlu, Toygun Erarslan

ve Mustafa Gürkan tutuklandı.

□ **30 Kasım 1971:** İdamla yargılanan Mahir Çayan ve yoldaşları, İstanbul Askeri Hapishane'den tünel kazarak kaçtı.

□ **18 Kasım 1976:** Zonguldak maden işçileri direnişe geçti.

□ **18 Kasım 1986:** 12 Eylül sonrası en büyük grev NETAS'da başladı. 2650 işçi grevde.

□ **30 Kasım 1988:** Tek tip elbise giyilmesine karşı hapishanelerde tut-

sakların gerçekleştirdiği açlık grevi direnişi, taleplerinin kabul edilmesiyle sona erdi.

□ **17 Kasım 1990:** Genel Maden İş Sendikası üyesi 48 bin maden işçisi grev kararı aldı. 30 Kasım 1990'da Zonguldak maden işçileri greve çıktılar. 48 bin işçinin grevi çeşitli siyasi partiler, meslek kuruluşları ve kitle örgütlerinin desteğiyle başladı. Zonguldaklılar ilk günden itibaren greve aktif bir şekilde katıldılar.

Evrensel Bakış

Türk egemenleri Barzani'den istediğini alamadı

Türkiye'nin en temel sorunlarından biri elbette Kürt ulusal sorunu. Bu anlamda Kasım ayının başlarında Mesut Barzani'nin yaptığı Türkiye ziyaretini analiz edelim.

Türk egemenlerinin beklentileri

Türk egemenlerinin PKK'nin Çukurca saldırısı sonrasında Türkiye'de estirdiği hava, Irak Kürdistanı topraklarında PKK'nin imhasının hedeflendiği yönündeydi. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun Barzani gelmeden önce "Türkiye'nin, sınırlarının ötesinde, kendisine tehdit oluşturan bir oluşuma izin vermeyeceğini" vurgulayarak "Kuzey Irak yönetimi bu terörist yapıyı durdurmalı ve bizimle işbirliği yapmalıdır. Aksi halde, içeri girer ve biz durdururuz. Bu bizim uluslararası hukuktan doğan hakkımızdır" diyerek Barzani'den beklentilerini çok açık bir şekilde açıkladı. Bu anlamda Barzani'ye üç opsiyonlu bir talep listesi sundu. Bunlar kısaca şöyle sıralanabilir: "Ya PKK'yi siz bitirin ya birlikte bitirelim ya da bize yol açın!"

Barzani'nin vurguları

Barzani, Türkiye ziyareti çerçevesinde çok geniş bir keşimle görüşmelerde bulundu. Bunlar arasında Erdoğan, Gül, Davutoğlu olduğu gibi, BDP ve DTK yöneticileri ile burjuva basının ileri gelen gazetecileri de vardı.

Burjuva kalemşorlarla yaptığı görüşmede kendisine bu üç seçeneğin hangisi yakın olduğu soruldu. Barzani cevaben "size çok samimi davranmamızı istiyorsanız; cevabum hiçbirisidir. Barış için bir rol oynamaya hazırım. Ama içinde savaşı barındıran hiçbir opsiyona ilişkin bir rol oynamam" diyerek bu üç seçeneğe de yakın durmadıklarını açıklamış oldu.

Ve rolünü "diyalogun yeniden başlaması için siyasi baskı ve bir takım önlemler alınması" olarak gördüğünü vurguladı.

Kürt Hareketi'nin demeçleri

KCK Konseyi Başkanı Murat Karayılan Rudaw gazetesine verdiği bir demeçte "Kürtlere kendini yönetme hakkının verilmesi halinde gerillanın silah bırakabileceğini" söyledi. Demeçin devamında Barzani'nin "Kürt sorununun siyasi çözümü için bir çözüm çabası içerisinde" olduğunu belirterek bu çabaları önemsediklerini belirterek "Biz sorunun siyasi ve diyalog yoluyla köklü çözümünü istiyoruz" diyerek kamuoyu tarafından bilinen Kürt sorununa ürettikleri "çözümü" açıklamış oldu.

Barzani'nin temaslarından çıkan sonuç

Türk egemenleri her ne kadar Barzani'ye sundukları üç opsiyonlu seçeneklerinde hedeflerine ulaşamamış olsa da Barzani'den Kürt Hareketi'ne yönelik siyasi baskılarını arttırmaları konusunda ortaklaşmıştır ya da ortaklaşmak zorunda kalmıştır. Bu anlamda esasta hedeflerine ulaşamamıştır, çünkü zaten Barzani ile bu sorun ekseninde siyasi anlamda geçmişten beri görece bir ortaklığı vardır.

Kürt Hareketi Barzani'nin çabalarını önemsediyini belirterek, adı net konulmamış bir arabuluculuk rolü verdi. Zaten bu rol epeydir Barzani'nin üzerinde olan bir şeydi. Bununla birlikte Kürt Hareketi'nin sorunun çözümünde demokratik özerklik olarak ifade ettikleri Kürt coğrafyasının siyasal özerkliği gerçekleşmeden silahların bırakılmayacağını bir defa daha net bir şekilde ifade etmiş oldular. Bu konu Türk egemenlerinin "karın ağrısını" oluşturuyor. Demokratik bir toplum örgütlenmesinin Türk egemenlerin bünyesinde "alerjiye" neden olması sonucu sürecin bir "barış havasında" geçmeyeceğini gösteriyor. Önümüzdeki dönem Türk egemenlerinin çeşitli politik adımlarını göreceğimiz ama KCK operasyonlarında da gördüğümüz gibi esasta ciddi bir saldırı dalgasının Kürt ulusuna ve bu sorunla ilişkilenen devrimci demokratlara yöneleceği açıktır. Tekrardan Kürt sorunu ekseninde de demokratikleşmenin bir devrim süreci olduğunu ve önümüzdeki süreçte bu soruna devrimci bir tarzda konumlanmanın önemli olduğunu gösterecektir.

İsrail'in İran'a yönelik son açıklamaları ve ortaya çıkan tablo

Uluslararası Atom Enerji Kurumu'nun (UAEK), İran'ın nükleer programına ilişkin raporunun sızdırılmasıyla birlikte, dünya gündemine oturan konulardan biri de İsrail'in İran'a saldırabileceği açıklaması oldu.

İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres raporun sızdırılmasının ardından, 4 Kasım günü Channel 2 TV'deki söyleşisinde, İsrail'in, nükleer programı tehdidi konusunda İran'a yönelik diplomatik bir çözümden çok askeri bir operasyona yakın olduğuna inandığını vurguladı. Peres, bu söyleşiden birkaç gün sonra da Hayom Gazetesi'ne yaptığı açıklamada "İran'a askeri saldırı olasılığı artıyor. Verilmiş herhangi bir karar yok ama dünyadan İran'ın nükleer programını durdurma sözünü tutmasını bekliyoruz. İran, hem İsrail, hem de dünya için en büyük tehlike" diyerek, önceki açıklamasının arkasında durduğunu gösterdi. İsrail cephesinden koruya katılan en son kişi ise İngiliz **Daily Telegraph**'a konuşan Savunma Bakanı Ehud Barak oldu. Barak, nükleer tesisleri vurmanın önemli bir sivil kaybına yol açmayacağını belirterek, devamında "Zararı tamamen engellemek imkânsız. Ancak 50 bin, 5 bin kişinin öleceği bir senaryo yok. Herkes evinde kalırsa, ölü sayısı 500 bile olmayabilir" dedi. Buna karşılık İran cephesi de bir tek iğne ucu kadar geri adım atılmayacağını belirterek restleşmeyi tamamlamış oldu.

Ortadoğu'da zengin petrol ve enerji yatakları üzerindeki emperyalistler arası çelişmelerin gün geçtikçe keskinleştiğini görülmüyor. Ortadoğu'da "büyük satranç oyununda" emperyalist devletler ve uzantıları hamlelerini yapıyor ve her hamle bu coğrafyayı büyük bir savaşa yakınlıştırıyor.

ABD ve ABD ile birlikte hareket edenlerin yaklaşımı

ABD, İran'a yönelik askeri

seçeneğin devrede olduğunu resmen açıklamadı. Her ne kadar bu seçeneğin tamamen gündemlerinde olduğunu hiçbir zaman açıklamasa da Obama yönetiminden üst düzey bir yetkilinin AFP'ye yaptığı açıklamada da vurguladığı gibi "Yaptırımları düşünürken diğer seçenekleri tamamen silmiş değiliz. Eylem şekli olarak bir sürü seçenek var" diyerek İran'a yönelik askeri saldırı konusunun "şimdilik" gündemlerinde olmadığını açıkladı.

İngiltere ise ABD'ye İran'a yönelik bir askeri saldırıda somut destek vereceğini açıkladı. Fransa ise askeri seçenektan ziyade şimdiki kadar görülmemiş bir yaptırımın devreye sokulmasından yana olduğunu Dışişleri Bakanı Alain Juppe tarafından kamuoyuna açıklamış oldu. Almanya da askeri bir seçeneğin kendileri açısından kesinlikle gündemde olmadığını, bununla birlikte Almanya'nın İsrail söz konusu olduğunda özel bir sorumluluğunun olduğunu yadsınmayacağını belirterek, Rusya ve Çin'in ile birlikte uluslararası bir yaptırımın devreye sokulması taraftarı olduklarını, Rusya ile Çin ikna edilememesi durumunda, kalan müttefiklerin birlikte hareket ederek, yaptırımların tek taraflı yaşam bulmasından yana olduğunu vurguladı.

Rusya ve Çin'in yaklaşımları

Bu iki ülke İran'a herhangi bir yaptırımın tarafı değil, daha esnek bir yaklaşım gösterilmesini gerektiğini ifade ediyorlar. Rusya askeri seçeneğin bölgeye felaket getireceğini vurgulayarak, şiddetle askeri müdahaleye

karşı olduklarını vurguladı. Bununla birlikte Rusya gündeme gelen diğer siyasi yaptırımlara da İran'ın yönetimini değiştirme çabası olarak algıladıklarını ve yaptırımlara herhangi bir destek vermeyeceklerini açıkladı.

Görüldüğü gibi tarafların bütün açıklamaları, aralarındaki çelişkilerin çözümüne yönelik değil. Kaldı ki emperyalizm ve proleter devrimler çağında bu çelişkilerin tamamen çözülmesi de mümkün değildir. Ancak iki ayrı kamptan iki yaklaşımı aktarmak istiyoruz. Birinci olarak İngiliz Times gazetesinin yazarlarından **Hugh Tomlinson**, İran'a yönelik uygulanacak stratejiyi açıklarken söyledikleri: "Hemen harekete geçilirse, Ortadoğu'da kan dökülmesi, kontrol edilemez bir nükleer silahlanma yarışı ve petrol fiyatlarındaki artışın zaten kırılan olan küresel ekonomiyi en ağır depresyona sürüklemesi riski var. Geç kalırsa da Tahran'ın Kuzey Kore ve Pakistan'ın yararlandığına benzer bir güvenlik elde etmesi olasılığı". İkinci olarak Kurçatov Enstitüsü Bilimsel Gelişme Bölümü Müdürü, Rusya Nükleer Derneği Başkan Yardımcısı **Andrey Gagariński** konu ekseninde söyledikleri: "Kanımca İran gibi ülkeler, nükleer silaha kavuşmaya çalışmak zorundadır. Irak ve Libya'nın örneği, nükleer silaha sahip olmayan ülkenin geleceğinin olmadığını gösteriyor". Emperyalistler dünyamızı nükleer bir çöplüğe çevirme uğraşındalar.

İsviçre'de "yabancı düşmanlığına hayır" kampanyası

İsviçre UNIA Sendikası "**Bizsiz İsviçre olmaz**" sloganıyla yabancı düşmanlığına karşı bir kampanya başlattı. 2011 Ekim ayında İsviçre'de yapılan federal seçimler öncesi toplanan imzalarla ırkçı, ayrımcı, düşmanlığı körükleyen politikalar yapılmaması, yabancılara ve siyasi mültecilere karşı yürütülen ayrımcı politikalara son verilmesi çağrısı yapılmıştı.

Yürütülen bu kampanyaya bizler de Neuchâtel kantonunda **Göçmen Halklar Birliği** ve **Partizan** okurları olarak katıldık. Bir gün iki

stant açtık ve bir gün de tren garında çok sayıda sendika kartı dağıttık. Üzerlerinde 5 değişik şiarın olduğu kartlar ilgi ile karşılandı.

17-18 Aralık 2011 tarihlerinde İsviçre'nin birçok bölgesinde düzenlenecek olan "**Uluslararası Göçmenler Günü**" etkinliklerinde yabancı düşmanlığı protesto edilecek. İsviçre UNIA sendikası dağıttığı bildiri ve el ilanlarıyla vatandaşları bu etkinliklere katılmaya, www.sans-nous-pas-de.ch (Bizsiz İsviçre olmaz) internet sitesinden ücretsiz olarak sipariş edilebilecek olan, üzerinde "Yabancı düşmanlığına karşı dur" yazılı bayrakları 17-18 Aralık 2011 tarihlerinde evlerin pencerelerine asmaya çağırıyor.

G 20 Zirvesi: Emperyalistler artık pembe tablolar bile çizemiyor!

Kasım ayının başında Fransa'nın Cannes kentinde yapılan G-20 Zirvesi tam anlamıyla fiyaskoyla sonuçlandı. Emperyalistler büyük bir çıkmaz içinde kıvrılırken yapılan zirveden somut bir sonuç çıkmadı. Emperyalist ülkelerin planlarının yaşam bulmadığının en büyük kanıtı, zirvenin önceden belirlenen ana konusu "küresel kalkınma ve istihdam"ın yerinde yeller esmesi oldu. Zirve Euro bölgesi borç krizinin damgasını vurduğu bir zirve oldu.

Çıkan sonuçlar

Zirveden birkaç gün önce, bütün emperyalist ülkeler iyimserlik rüzgarı estiriyordu. 27 Ekim'de Brüksel'de toplanan AB liderleri adına 10 saatten daha fazla süren görüşmelerin sonucunda borç krizinin yayılması sorununa üç ayaklı bir plan üzerinden "çözüm" buldukları müjdesini vermek Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'e düşmüştü. Sarkozy, Yunanistan'ın borçlarının yarısının silineceğini açıklamıştı. Ancak Yunanistan'daki referandum konusu, bulunan çözümün sınırlarını da göstermiş oldu.

Aslında görünüşte her şey yolundaydı. Yunanistan Başbakanı Papan-

dreu, Yunan halkına yeni bir kemer sıkma politikası öneren paketi, yaşama geçirmek için halka onaylatma ihtiyacı hissetti. Elbette bu Papan-dreu'nun demokrattığından değil, paketi halka onaylatılirse daha rahat bir şekilde yaşam bulacak olmasındandı.

Aslında tam da emperyalist efendilerine yaranmak istemişti. Çünkü Yunan halkı, uzun bir zamandır sokakta ve çok daha fazla üstüne gitmek fayda etmeyebilirdi. Referandumdan sonradan haberdar olan emperyalist ülkeler deyim yerindeyse köpürdüler. Tam da Yunan halkının tepkisinin tavan yaptığı bir dönem "demokrasibilik" oynamak zararlıydı. Tehlikenin farkında olan emperyalistler, acil bir şekilde zirveye Papan-dreu'yu çağırarak, hem Yunan burjuva partilerini paket noktasında ortaklaştırdılar (Papan-dreu'nun istifası kaydıyla) hem de referandumu engellemiş oldular. Bilindiği gibi halkın önemli sorunlarda oy kullanması normal şartlar altında kapitalizmi ve burjuva iktidarını güçlendiren bir rol oynarken, Yunanistan gibi olağanüstü bir dönemden geçen kapitalizm için sonun başlangıcı da olabilirdi.

Nicolas Sarkozy ile Angele Merkel'in baskısı sonucu 25 Ekim'de Brüksel'de alınan kararların yaşama geçirilmediği ve referandumdan dönülmediği koşullarda tek kuruş yardım yapılmayacağı tehdidiyle azarlanan Papan-dreu, emperyalistlerin bütün istediklerini yaşama geçireceğinin sözünü vererek krizi şimdilik ertelemiş oldu.

Referandum konusuna verilen tepkiler ise şöyleydi:

"Eğer Yunan hükümeti referandumla, AB ve Uluslararası Para Fonu karşısındaki müzakere pozisyonunu güçlendirmeyi hedefliyorsa, diğer ülkelerin de bu örneği takip edebileceğini hesaba katılmalı. Portekiz reform programını tekrar gözden geçirmek için başvuruda bulundu. Bu, sonu gelmeyen bir euro kriziyle sonuçlanabilir. Burada referandumun yapıp yapılmayacağı, Kasım'da mı, Aralık'ta mı yapılacağı, Yunanların tasarruf planı ve euroya 'evet' mi, 'hayır' mı diyeceği gibi ayrıntılarla meşgul olunmamalı. Çünkü önemli olan bu değil. Avrupa, yalan söyleyerek Euro ile poker oynayan ülkeler tarafından yeterince suistimal edildi." (İspanyol **La Vanguardia** gazetesi).

"Anlaşma halk oylamasında reddedilirse, Yunanistan'ın euro bölgesinden ayrılması gerekebilir." (Alman Maliye Bakanı **Wolfgang Schäuble**)

"Geçen hafta üzerinde uzlaştığımız noktalar yeniden masaya getirilemez." (Alman Dışişleri Bakanı **Guido Westerwelle**)

Zirvede üzerinde anlaşılan ikinci nokta Euro bölgesinde bulunan banka sermayelerinin güçlendirilmesi. Üçüncü olarak da Avrupa Mali İstikrar Fonu'nun 440 milyar Euro'dan 1 trilyon Euro seviyesine çıkarılması. Ancak burada da temel sorun bu paranın nereden bulunacağını netleşmemesi. Çin'e giden Avrupa Mali İstikrar Fonu direktörü, Çin'den para yerine bolca nasihat aldı.

Wall Street Journal'in de dediği gibi "anlaşmaz bir G 20" zirvesini geride bıraktık. Emperyalistlerin krizi ise olduğu gibi devam ediyor...

FARC'tan Cano'nun öldürülmesine ilişkin açıklama

Latin Amerika'nın en uzun süre silahlı mücadele yürüten gerilla örgütü FARC liderlerinden Alfonso Cano'nun öldürülmesinin ardından yazılı bir açıklama yapan Kolombiyalı Silahlı Devrimci Güçleri (FARC), "Mücadelemize devam edeceğiz" dedi.

Mart 2008'de kalp krizi sonucu yaşamını yitiren örgütün kurucusu ve efsanevi lideri Manuel Marulanda'nın yerine gelen ve asıl adı Guillermo Leon Saenz Vargas olan Alfonso Cano, ordunun, Suarez ile Lopez de Mikay bölgelerine düzenlediği operasyonda katledildi.

FARC açıklaması

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri-Halk Ordusu (FARC-EP) gerilla lideri Alfonso Cano'nun öldürülmesiyle ilgili bir açıklama yaptı.

"Kolombiya oligarşisinin ve onların generallerinin Yoldaş Komutan Alfonso Cano'nun ölümüyle ilgili resmi açıklamalarını duymaktayız ve de kahkahalarının yankılarını. Bütün sesler koro halinde Kolombiya'da gerilla mücadelesinin sonunu ilan etmekte.

Şurası açık ki Yoldaş Komutan Alfonso Cano'nun kavgada düşmesi sadece diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmeyi yeğleyen Kolombiya halkının ölümsüz direnişini bizlere göstermekte. Halkımızın mücadele tarihi hiçbir zaman eşitliği ve adaleti aramaktan vazgeçmemiş kadın ve erkek şehitlerle doludur.

Kolombiya'nın ezilenleri ve sömürülenleri kaybettikleri bir lider için ilk kez gözyaşı dökmüyorlar. Ve zaferi elde etmek için inanç ve cesaretle mücadele etmeye devam edecekler. Kolombiya'ya barış, ayaklanmayı doğuran nedenler ortadan kaldırılmadan ve de gerillanın silahsızlandırılmasıyla hiçbir şekilde gelemez.

Yoldaş Komutan Alfonso Cano şehit düştü. Barış ve uzlaşma politikalarına duyulan inanç da yenilgiye uğramıştır. Yoldaş Komutan Alfonso Cano anılarımızda yaşayacak!

**FARC-EP Merkez sekreteryası
Kolombiya Dağları, 5 Kasım
2011"**

İşgal eylemleri öğrenerek ve öğreterek büyüyor

ABD'de gelir adaletsizliğini protesto etmek için haftalardır sürdürülen "işgal" eylemleri ivme kazanmaya başlar-ken, çok daha etkili eylemler göndeme geliyor.

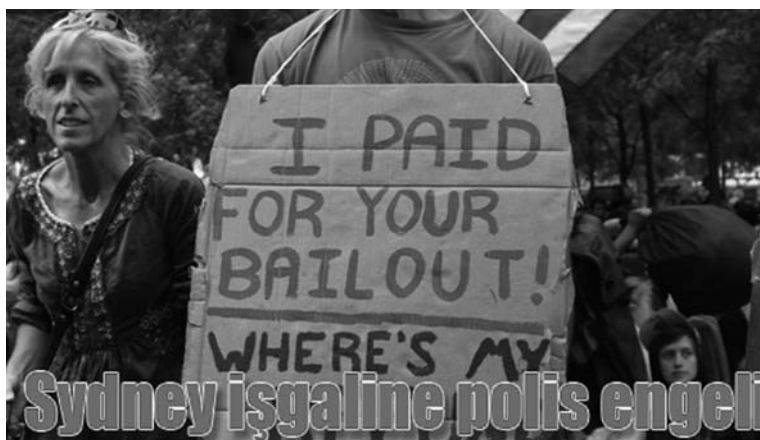
Kalifornia eyaletinin Los Angeles, San Francisco ve Oakland şehirlerinde kurulan kampları dağıtmak için önceki gün harekete geçen polis ile eylemciler arasında çatışma çıktı. Atlanta'da ise özel hareket timleri "olası şiddet eylemlerini önlemek için" işgalcilerin kampını bastı ve direnen 53 göstericiyi gözaltına aldı. Oakland'daki eylemde polisin silahından çıkan bir kurşunun eskiden Irak'ta askerlik yapmış olan Scott Olsen'in ağır yaralanmasına yol açması üzerine öfkesi büyüyen halk ülke çapında daha büyük eylemlere hazırlanıyor.

Eylemlerin başlangıç noktası olan New York'ta eylemciler, aralarında toplandıkları 20 bin doları Olsen'in ailesine verilmesi ve eylemcilere yeni çadırlar

alınması için Oakland'a gönderdi. Portland'da bin işçi Olsen'in yaralanmasının ardından eyleme destek yürüyüşü düzenledi.

Sydney'de de işgal eylemi başlatan anti-kapitalistler, yaptıkları yürüyüşün ardından şehir merkezinde iş merkezlerinin bulunduğu çarşığı işgal etti. Eyleme katılan yüzlerce anti-kapitalist polis ablukası altında ülkenin en büyük şehirlerinden birisi olan Sydney'i işgal etti.

Haftalar sonra yeniden biraraya gelen işgal eylemcileri, belediye binasına "Parrayı yiye-mezsiz"

ve "Polis şiddetini durdur" yazılı pankart astı.

Dünya genelinde yapılan işgal eylemleri sırasında 40 kişinin tutuklandığı açıklanırken, bu eylemde de polisin "aşırı güç" kullandığı gözlemlendi. Bu durum da göstermektedir ki sömürü ve zulüm sisteminin sahiplerinin sırça köşklerinde artık o kadar rahat oturamayacakları anlaşılmıştır.

"Sorun, doğru ve yanlış çizgi sorunudur" Mohan Baidya (Kiran)

- 4 Kasım 2011 -

Gazetemizin bir önceki sayısında Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist) Daimi Komite Üyesi Dev Gurung'la yapılan ve UCPN (Maoist) önderlerinden Prachanda ve Baburam yoldaşların izlediği çizgiyi eleştiren röportajı yayımlamıştık. Bu röportajın hemen ardından 1 Kasım akşamı 7 Maddelik bir anlaşma imzalandı. Halk Kurtuluş Ordusu'nun tasfiyesini içeren bu anlaşma Parti içinde ciddi bir tepki ve muhalefete yol açtı ve halkın sokaklara çıkmasına neden oldu. Bu süreçte Red Star sitesinde yayımlanan ve sürece dair ülkemiz kamuoyunda ilgiyle takip edileceğini düşündüğümüz söyleşi ve değerlendirmeleri, ayrıca Parti içinde zaten var olan huzursuzluğu ve eleştirileri daha üst boyutlara taşıyan 7 Maddelik Anlaşmanın resmi olmayan çevirisini yayımlıyoruz. **NOT: Dev Gurung söyleşisinde Baburam Bhattarai için cumhurbaşkanı ifadesi kullanılmıştır. Doğrusu başbakan olacaktır.**

- Başkan Yoldaş Prachanda'nın 7 Maddelik Anlaşma sürecindeki tüm faaliyetlerine neden karşıyorsunuz?

- Öncelikle, 7 Maddelik Anlaşma, Halk Kurtuluş Ordusu'nun(PLA) ortadan kaldırılması için verilmiş bir karardır. Şunu açıklığa kavuşturmak isterim ki, PLA cumhuriyetin kuruluşunda önemli bir role sahiptir. Tüm Nepal toplumunun değiştirilmesi sürecindeki PLA'nın rolü ve katkısı küçümsenmiş ve değeri düşürülmüştür. Bu nedenle, bu anlaşmaya karşı durmak ve başkanın zayıflığını düzeltmek için buradayız.

İkinci olarak, parti komitemizin toplantılarında ordunun saygın entegrasyonu kararını almak için düşüncelerimizi açık bir şekilde ortaya koymaktayız. Fakat buna karşın bu anlaşma yapılmıştır. Parti önderliğimiz bu anlaşmayı imzalamıştır. Biz, Merkez Komite toplantılarında bu anlaşmayı imzalamanın yanlış olduğunu ve aksi durumda yüksek siyasi mekanizma toplantısında protesto edeceğimizi açık bir şekilde ortaya koymuştuk. Bizler tevazu göstererek liderden önümüzdeki Merkez Komite toplantısında bu konuyu karara bağlamayı rica ettik; ancak kendisi kabul etmeyerek parti kararına karşı geldi. Biz, politik partilerin yüksek düzeydeki toplantısında görüşlerimizi açıklıyor ve protesto ediyoruz.

- Peki nasıl devam edeceksiniz? Herhangi bir plan ve program geliştirdiniz mi?

- Partiden herhangi bir organı ayır-

mayacağız. Bizim ifade ettiğimiz şey, Parti Başkanımız Prachanda'nın ciddi bir zayıflık gösterdiğidir. Talebimiz, ondan istediğimiz şey bu hatasını düzeltmesidir. Ondan istediğimiz hatasını düzeltmesi ve derhal bu zayıflığını ortadan kaldırmasıdır. Biz anlaşma fikrine karşı değil fakat yanlış anlaşmalara karşıyız. Eğer önderlik aynı fikirde olmazsa, bu meseleyi halka taşıyacağız. Önderlik düzeltme yapmayı düşünmezse, bizler plan ve program geliştirmek zorunda kalacağız.

- Öyleyse siz sadece muhalefet etmek için mi muhalefet ediyorsunuz? Uluslararası kuruluşlar bu anlaşmaya oldukça saygı gösteriyorlar.

- Bu anlaşmaya sadece yönetici sınıf hayranlık duyuyor. Sadece emperyalistler, yayılmacılar ve kuklaları buna hayranlık duyuyor. Nepal halkı ve dünya halkları buna hayranlık duymuyor. İşçiler, köylüler, kadınlar, janajatiler, dalitler, Madheshiler, Müslümanlar ve ötekileştirilenler buna hayranlık duymuyor. Onlar saygın bir ordu entegrasyonundan ve kendi özlemlerini yansıtan yeni bir anayasadan yanalar. Biz halk için öncelikle anayasanın yapılmasından ve daha sonra ordunun entegrasyonunun gerçekleştirilmesi sürecinden yanayız. Bu nedenle, halk bizimle birlikte, partimizin başkanı ile değil.

Biz bu anlaşmaya karşıyız, çünkü bunların hepsi birbirine bağlıdır ve halka ve ulusa karşıdır. Son anlaşmalar olan 4 Maddelik Anlaşma, BIPPA (İki

Tarafı Yatırım Promosyonu Teşviki ve Koruma Anlaşması) ve 7 Maddelik Anlaşma Nepal'in bağımsızlığına ve entegrasyonuna karşı anlaşmalardır. Bu nedenle bunların hepsini kınıyoruz.

- PLA komutanları ve askerleri 7 Maddelik Anlaşmada açıklanan kararı olumlu karşıyorlar, neden?

- Tüm komutan ve askerlerin bu anlaşmayı olumlu karşıladığını söylemek yanlış. Barakalardan çeşitli reaksiyonlar alındığını söylemek daha doğru. Biz aynı zamanda bu barakalardaki komutan ve askerlerle konuşarak bilgi topluyoruz. Komutan ve askerler hoşnut değiller ve bu duruma karşılar.

- Protestonuz teknik mi yoksa parti çizgisiyle bağlantısı var mı?

- Bunun parti çizgisi sorunu ile bağlantısı var. Bununla birlikte, birçok insan bizim partinin çizgisine ve çoğunluğuna karşı olduğumuzu düşünüyor. Aslında, karışıklık ve dedikodu yaratılmakta. Fakat gerçek olan, biz partinin çıkarlarının, parti çizgisinin ve değişimin yanında olduğumuz gerçeğidir. Kurumsal aktör olarak isimlendirilen parti lideri, parti çizgisini, parti kararlarını ihlal etmekte ve halkın beklediği değişimden sapmaktadır. Bu ciddi bir talih-sizliktir! Biz, partinin genel çizgisini koruyoruz. Bizler partimizin her toplantıda aldığı hakiki kararları konuşuyoruz. Bizler, sahtekarlığa karşı savaşıyoruz.

Nepalli devrimciler konuşuyor: "Halk Kurtuluş Ordusu yeniden doğacak!"

Nepal'de 1 Kasım akşamı Baburam Bhattarai, Prachanda ve diğer politik partiler arasında imzalanan 7 Maddelik Anlaşma ile Halk Kurtuluş Ordusu (PLA)'nın tasfiyesi kabul edilmişti. Hatırlanacağı üzere Genç Komünistler Birliği de aynı şekilde tasfiye edilerek yasaklanmıştı. Bu karar üzerine Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist)-UCPN(M)'in lider kadrolarının bir kısmı hal-

kın silahlı güçlerinin korunmasının gerekliliğini deklare ederek gerekirse yeni bir Halk Kurtuluş Ordusu'nun inşa edilebileceğini ifade ettiler.

2 Kasım günü UCPN(M)'in üst düzey liderlerinden Baidya Kiran ve PLA'nın üst düzey askeri komutanlarından Badal yoldaşlar Kathmandu'da bir basın toplantısı düzenleyerek bu anlaşmaya karşı olduklarını açıkladılar. Normal şartlarda 5 Kasım günü yapılacak olan Merkez Komite toplantısı öncesi bu anlaşmanın imzalanmasının halk

savaşı çizgisine ve şehitlere ihanet olduğunu söyleyen ve kendilerini Partinin devrimci kanadı olarak ifade eden Maoistler, bu anlaşmadan etkilenmeyecek "Halkın Gönüllüleri" adıyla ayrı bir savaşı güç oluşturduklarını açıkladılar.

Başkent Kathmandu'daki Ulusal Konferans Salonunda düzenlenen basın toplantısına gazetecilerin yanı sıra, aydınlar ve parti kadroları da katıldı. Toplantının ana teması komünist partinin ordusu olmaksızın var olamayacağıydı.

Karanlık gecede bir ışık

Basın toplantısında oldukça sert ifadeler kullanan Partinin yönetici kadrolarından Netra Bikram Chanda (Biplab) şunları söyledi: "Nepal yöneticilerinin karanlık gecede karanlık bir odada halkın beklenti ve özlemlerini yarıda bıraktığı bir anda toplanmış bulunuyoruz. Dün gece, ulusun yöneticileri yine halka ve ulusa karşı hain bir anlaşma imzaladı. Tarihte bu tür yöneticiler işledik-

leri suçlardan kaynaklı ortadan kalktı ve iktidarı terk etti. Fakat ne talihsizliktir ki, onlar suç işlemeye devam ediyor!"

Biplab, ayrıca iktidarın insanın gözünü kör ettiğini söyleyerek "Mutlak iktidar insanı mutlak olarak çürütür... Yöneticiler yabancı güçler onları kuklaya çevirmeden önce onlar teslim olmuşlardır. Onların hepsi zamanlarının idiotlarıydı. Bu aptallar, sadece aptallıkları nedeniyle ortadan

kaldırıldılar" dedi.

Ve bugün de Nepal politik senaryosunda bu aptalları gördüklerini ifade ederek "Bizim devrimci önderliğimiz halka ve halk savaşının kazanımlarına karşı kararlar aldıkları bir noktaya ulaştılar" dedi. Kiran ve Badal yoldaşların ise devrimden sapmaya karşı devrimin kızıl bayrağını koruduklarını ve kamuoyuna yaptıkları açıklamayla da isyan başlattıklarını, bu iki insanın halk ve ulus için karanlıkta bir ışık yaktıklarını söyledi.

Nepalli Maoist liderler tarafından ihanet olarak değerlendirilen anlaşma metni

PLA'nın Entegrasyonu Üzerine 7 Maddelik Anlaşma

1. Maoist savaşçıların entegrasyonu ve rehabilitasyonu

a) Barakalarda bulunan Maoist savaşçıların mevcut kayıtları güncellenecik.

b) Maoist savaşçıların en fazla 6,500'ü entegre edilecek. Entegrasyon Nepal Ordusunun idaresi altında yapılacak ve idare heyeti personelinin yüzde 65'i Nepal Ordusundan, geri kalan yüzde 35'i Maoist savaşçılardan oluşacak. İdare heyeti faaliyetler, orman koruma, endüstriyel güvenlik ve kriz yönetimi ile ilgili gelişmeleri yerine getirme vekaletine sahip olacak.

c) Entegrasyon için seçilmiş Maoist ordu savaşçıları, bireysel temelde güvenlik teşkilatının standart normlarını karşılamak zorunda olacaklardır. Bununla birlikte, yaş aralığı, eğitim gereksinimleri ve medeni durum üzerine var olan askere alma politikası esnek hale getirilecektir. Bu bağlamda, özel güvenlik teşkilatı için gerekli olan eğitim seviyesi gevşek olacaktır. Benzer şekilde, güvenlik teşkilatına girebilmek için belirlenen maksimum yaş üç yıl esnetilmiştir.

d) Entegrasyon için seçilen Maoist ordunun rütbe düzenlemesi, güvenlik teşkilatı standartlarına göre yapılacaktır. Maoist savaşçıların güvenlik teşkilatına entegrasyonu, mevcut memur ve diğer rütbelerin kariyer geliştirilmesine herhangi bir olumsuz sonuç oluşturmayacak şekilde yapılacaktır.

e) Entegrasyon için seçilen Maoist savaşçıları, tugay kursu ve eğitimini tamamladıktan sonra güvenlik teşkilatı içinde sorumluluk alabilecektir.

f) Entegrasyon süreci başladıktan sonra, barakalarda depolanan tüm

silahlar otomatik olarak hükümetin mülkiyeti altına geçecektir.

2. Maoist savaşçıların rehabilitasyonu

a) Eğitim, öğretim ve mesleki fırsat alternatif paketi, rehabilitasyon için seçilen savaşçılara sağlanacaktır. Doğa ve zaman dilimine bağlı olarak, paketin maliyeti 600.000 Rupî'den 900.00 Rupî'ye kadar değişecektir. Sorumluluklarına bağlı olarak, seçilmiş savaşçılardan gönüllü olarak emekli olmak ve paket yerine nakit isteyenler dört seviyede kategorize edilecekler; en yüksek kategoriye girenler 800.000 Rupî alırken, diğer kalan seviyedekiler azalan sırayla 700.000, 600.000 ve 500.000 Rupî alacaklar. Bu miktarlar iki mali yıl içinde iki taksit halinde verilecektir. Bu mealdeki resmi karar iki gün içinde yapılacak olan Özel Komite toplantısında alınacaktır.

3. Gruplara Bölünme

Entegrasyon için seçilmiş olan savaşçıların bölünmesi ve rehabilitasyon görevi, 7 gün içinde Özel Komite'nin bu konuda usul kararı almasının ardından başlayacak ve 23 Kasım'da tamamlanacaktır.

4. Daha önce anlaşıldığı şekliyle komisyonların oluşturulması

a) Kapsamlı Barış Anlaşması uyarınca, Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu (TRC) ve Zorla Kayıpları Soruşturma Komisyonu uzlaşma ruhu içinde inşa edildikten sonra parlamento tarafından onaylanacaktır. Bu komisyonlar bir ay içinde oluşturulacaktır.

b) Çatışma döneminin hukuki davaları, Kapsamlı Barış Anlaşması ve 2007 Geçici Anayasası'nın şartlarına ve ruhuna uygun olarak görülecektir.

5. Çatışma kurbanları için yardım paketleri

Yardım paketleri, hiçbir ayırım yapılmaksızın silahlı çatışmalarda öldürülen ve kaybedilenlerin yakın akrabalarına, çatışmalarda yaralananlara, zorla sürgün edilenlere ve mülkleri zarar görenlere sağlanacaktır. Kapsamlı Barış Anlaşması imzalandıktan sonra yardım paketlerinin hiçbir ayırım yapılmaksızın eşit bir şekilde dağıtımını gerçekleştirilmelidir.

6. Geçmiş anlaşmaların uygulanması ve güven ortamının inşası

a) Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist)-UCPN(Maoist), Parti tarafından silahlı çatışma sırasında ele geçirilen özel ve kamu mülklerini hak sahiplerine geri iade etmek üzere 23 Kasım'a kadar resmi bir karar alınacaktır. Bu

mülklerin ele geçirilmesi nedeniyle sahiplerinin uğradığı kayıplar için tazminat ödenecektir.

b) Köylülerin hakları Kapsamlı Barış Anlaşması, 2007 Geçici Anayasa ve bilimsel toprak reformlarının şartlarına ve ruhuna uygun olarak garanti altına alınacaktır.

c) YCL'nin (Genç Komünistler Birliği) paramiliter yapısı ortadan kaldırılmalı, YCL tarafından ele geçirilen tüm kamu ve özel mülkler 23 Kasım'a kadar hak sahibi kurum ve bireylere iade edilmelidir.

d) Maoistler tarafından kullanılan ve daha önceki anlaşma uyarınca Uzlaşma İşletmeciliği bölümüne kaydedilen araçlar, 23 Kasım'a kadar mevcut kural ve düzenlemelere uygun olarak düzenlenecektir. Kayıt altına alınmayan araçlara el konulacaktır.

e) Yerel yönetim ele geçirilen mülklerin hak sahiplerine geri iade edilmesi anlaşmasının uygulanmasını izleyecek ve gerektiğinde anlaşmayı uygulamaya zorlayacaktır. Politik partiler bunun uygulanması için hükümetle işbirliği içinde olmalıdır.

7. Anayasa yazımı ve ulusal uzlaşma hükümeti

a) Sürmekte olan barış sürecini mantıklı bir sonuca erdirmek ve anayasa yazımı görevini tamamlamak için politik partiler arasındaki diyalog devam ettirilecek. Bunun için yüksek düzeyde bir siyasi mekanizma kurulacaktır.

b) Yeni anayasa yazımı süreci hızlandırılacaktır. Devletin yeniden yapılandırılmasına ilişkin önerilerde bulunmak amacıyla, Kurucu Meclis içinde konsensüs temelinde bir uzman ekip derhal oluşturulacak ve yeni anayasa taslağının formüle edilmesi süreci bir ay içinde başlatılacaktır.

c) Barış süreci ve anayasa yazımı sürecindeki ilerlemeye paralel olarak ulusal bir uzlaşma hükümetinin kurulması süreci ilerleyecektir.

Nepal'de "demokratik darbe": Uzmanlar tarafından yazılan Anayasa Taslağı (5 Kasım)

Red Star Nepal: Kurucu Meclis (CA)'ın Anayasa Komitesi, Kurucu Meclis içinde yeni bir anayasa taslağı yapacak **uzmanlar komitesi** oluşturma kararı aldı. 5 Kasım'da toplanan Anayasa Komitesi toplantısında halk karşıtı kararlar alındı. Sözde "yüksek düzey politik mekanizma"nın seçilmiş egemen kurum olan CA'yı dışlayacağı zaten hesap ediliyordu. Bu mekanizma bugüne kadar CA'yı oyalamış ve onu sürekli olarak boşa düşürmek için çabalamıştı. Ve bu kararlar birlikte 5 Kasım'dan itibaren halkın vekaleti ve özelemleri boşa düşürülmüştür. Ötekileştirilen, ayrımcılık yapılan bölgelerden, kastlardan, etnik kökenlerden, Müslüman, Madhesh ve dalitin 601 temsilcisi joker haline getirilmiş ve bir avuç lider tüm otoriteyi elinde toplamıştır. Bu barışa ve anayasa karşı "olağanüstü" ve "demokratik" darbedir.

Hiç kuşku yok ki, Hindistan'ın başkenti Delhi'de yapılan 12 maddelik yaklaşımın ruhuna

uygun olarak Nepal halkı için anayasa taslağı hazırlamak üzere Hindistanlı "uzmanlar" çağırılacaktır. Analistler, Delhi'de anayasa taslağının zaten hazırlandığını ve sözde liderlerin şimdi esas görevi zaten anayasa yazmak olan Kurucu Meclis'i dışladığını deklare ederek elverişli koşullar yaratmaya çalıştığını söylüyor. Gelecekteki protestoları hesaplayarak, liderler ve hükümetin başı, ithal edilen bu anayasayı kamuoyuna açıkladığında sıkıyönetim ilan etmeye hazırlanıyor. Tabii sıkıyönetim protestoları durdurmak adına deklare edilmeyecek, Başbakan Bhattarai tarafından imzalanan ve Güney Bloku tarafından tek tarafı bir şekilde dayatılan BIPPA (İki Taraflı Yatırım Promosyonu Teşviki ve Koruma Anlaşması)'nın uygulanması adına deklare edilecek. Bu gelişme üzerine Kurucu Meclis üyelerinden bu uzmanlar ekibinin kapsayıcı olması gerektiği yönünde çok zayıf bir ses duyuldu.

Nepal'de, imzalanan 7 Maddelik Anlaşmaya karşı sokaklar da günbegün protesto gösterileri ile buluşuyor. 5 Kasım günü başkent Kathmandu'da Ulusal Konferans Salonu önünde düzenlenen gösteride Nepalli anlaşma metnini yaktılar.

Pusula

Yeniye ulaşmada ısrarlı, umudu büyütmede kararlı olmalıyız

Sınıflar tarihi aynı zamanda sınıf mücadelesi tarihidir. Ve tarihsel gelişme bu karşıtların savaşımıyla olmuştur. Yine tarihsel her ilerleme büyük fedakârlıkları içerir. Devrim bir yaratma, feda olma eylemidir söyleminin anlamı da bu olsa gerek. Günümüzdeki tarihsel eylem de sömürü ve zulüm düzenlerinin yaratmış olduğu tüm adaletsizlikleri, yolsuzlukları, çürümüşlükleri ortadan kaldırmayı hedeflemek zorundadır. Keza yeni demokratik bir düzenin temellerini atarak en ileri toplumsal düzene ulaşmak için yalnız fedakârca mücadele etmek yetmiyor. Bu fedakârlığa sistemlilik kazandıracak düşünsel ve zihinsel bir değişim gerekiyor. Yapılacak fedakârlığın boyutunu belirleyecek olan da bu zihinsel değişimin düzeyidir. Sürekli yenilenmek, kendimizi aşarak ilerlemek düşünsel boyuttaki değişimden, devrimci militan pratikten bağımsız değildir. Dolayısıyla kendisini aşmaktan söz eden her militanın öncelikle yukarıda altını çizdiğimiz görevleri yerine getirmede samimi bir duruş sergilemesi gerekir. Bu görevlere karşı gereken sorumluluğu taşımayanlar ne kadar aşma fikrinden söz ederlerse etsinler, pratik olarak aşmanın değil, aşındırmanın öznesi olurlar.

Bu demektir ki, devrimci militan pratikten yoksun aşma, yenilenme düşüncesi sınıf savaşımı açısından hiçbir değer taşımaz. Yenilenme, vurgusu yapan herkesin bu söyleme uygun bir pratik tutum takınması gerekir. Yeni olarak ortaya konulan her düşüncenin kendine bir tartışma alanı bulmasının yolu da düşünce sahibinin söylemi ile pratiği arasındaki uyumdan geçer. Fedakarlıktan söz edip, fedakarlıktan kaçınanlar, üretmeden, yenilenmeden söz edip bu çabalara sadece boş zamanlarını ayıranlar inandırıcı olamazlar.

Yenilenmek, tecrübelerden ders çıkarmak, sınıf mücadelesinde, örgütlü yaşamda kendimize biçtiğimiz misyondan bağımsız değildir. Doğru okumak, doğru anlamak yarına dair yaptığımız planlarda gizlidir. Sözelimi, hep geçmişe dair konuşan, olumsuzluklar dışında hiçbir şey hatırlamayan bir devrimcinin geleceğe dair planları olmaz. Bu bakış açısının yön verdiği tartışma geleceğe yürümek için geçmişten ders çıkarmayı içermez. Bilakis bu sığ tartışmalarla, gelecek geçmişi "olumsuz" çöplüğüne gömülür. Umut, yerini umutsuzluğa bırakır. Oysa devrim kavgası; süreci doğru okumaya çalışsan, yeniye ulaşmada ısrarlı ve kavgayı büyütmede kararlı olan güçlerin omuzları üzerinde yükselir.

Bugünün zorluklarıyla savaşmak için birey bazında, örgüt bazında böylesi bir şekilleniş yaratmak zorunludur. Yapılacak eğitim çalışmalarına, kurulacak örgütlülüklerle, yürütülecek savaş çizgisine böylesi bir düşünüş ve şekilleniş tarzının yön vermesi gerekir.

Tüm bunlar bize devrimci otoritenin tesis edilmesi, disiplinin oturtulması, örgütlü olmanın farklılığının sağlanmasının, halka ve devrime hizmet etme politikasında derinleşmekten, militanlaşmaktan geçtiğini gösteriyor. Bu konularda zayıflıklar olursa bu yönlü söylemlerin hiçbir pratik karşılığı olmaz.

Halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin öznesi olan her militanın Mao yoldaşın şu değerlendirmelerini günümüz koşullarına doğru bir tarzda uyarlaması gerekir. "*Partinin siyasetinin kitlelere mal edilmesi uzun ve kararlı bir çabayı, yılmaz ve zorlu, sabırlı ve titiz bir çabayı gerektirir. Bu çaba olmadan hiçbir şey elde edilemez.*" (Seçme Eserler, C: 1, S: 346)

Bu gerçeği öncelikle kavganın öznesi olan militanların doğru kavraması gerekir. Uzun vadeli, sabırlı ve titiz çalışma da ancak böylesi doğru bir kavrayış üzerinde hayat hakkı bulur. Küçük burjuva çöplüğünden beslenen, yeri gelince sabırsız, çoğu zaman zorluklar karşısında kararsız, plansız bakış açılarıyla ileriye dönük yol alınmaz. Yani bu zayıflıkların giderilmesi her koşulda pratik mücadeleyle iç içe ele alınacak bir eğitimi, militan pratiği zorunlu kılar. Yetersizliklere vurgu yapmada samimi olan herkesin bunları giderme pratiği içinde yer alması gerekir. Yetersizliklerin nedenleri de ancak bu pratikle birlikte daha doğru anlaşılacaktır. Değiştirme sürecine katılan değişir de. Eleştirileri daha yapıcı ve sorumluluk yüklü olur. Her şeyden hoşnutsuz yakınmacı kişilikler yakınmanın değil, çözümün bir parçası olma çabası içine girmeye başlarlar. Dahası değişim, ancak bu tarzda bir yönelim içine girmekle sağlanabilir. Dolayısıyla örgütlü veya yakın çeperimizde olan güçleri sorunların çözümünün aktif bir bileşeni haline getirmek için kararlı, kararlı olduğu kadar sabırlı bir çalışma içine girmemiz gerekir.

Ali Rıza yoldaşın anısına...

Proletarya Partisi 3. Konferansını gerçekleştirmek üzere yoğun bir hazırlık içindedir. Konferansa katılmak üzere delegelerin Dersim'de olduğu ihbarını alan devlet güçleri, bölgeye askeri yığınak yaparak operasyona geçerler. Güçlerini Mercanlarda yoğunlaştıran devlet, 21 Kasım 1986'da bölgeyi tamamen kuşatır. Operasyonu ve hazırlıkları fark eden delegeler alanı terk etmek üzere harekete geçer. Gece boyunca seyir halindeki birliğin devlet güçleri ile karşılaşması sonucu 22 Kasım'da çıkan çatışmada konferans delegeleri; **Hüseyin Tosun**, Rıza Sökmen, **Zeki Uygun**, İbrahim Polat, **Ünal Küçükbayrak**, A. Rıza Boyoğlu, **M. Kemal Yılmaz** ve savaşçılar **Kamile Öztürk** ve **İsmail Doğan** şehit düşerler.

Proletarya Partisi'nin kurucusu Kaypakka yoldaşın bıraktığı işkencehanelerde "ser verip sır vermeme" ilkesine layık bir şekilde 21 Kasım'ı 22 Kasım'a bağlayan gece, 1986 tarihinde savaşarak ölümsüzleştiniz yoldaşlar... Hüseyin Tosun, Ünal Küçükbayrak, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, M. Kemal Yılmaz, A. Rıza Boyoğlu, İbrahim Polat, Kamile Öztürk ve İsmail Doğan... 9 yoldaşımız şahsında tüm devrim şehitlerini anarken, yoldaşlarımız içerisinde yakinen tanıdığım Ali Rıza Boyoğlu yoldaşın özgeçmişine dair bir şeyler yazmak istiyorum.

10 yaşlarındayken tanışmış olduğum yoldaşın, benim ve çevresindeki diğer çocuklar üzerindeki emeği yadsınamaz boyuttadır. Ali Rıza yoldaş, çocukları çok sevdi, bizimle ilgilenirdi. Bana ilk olarak büyüdüncü ne olacağımı sormuştu. Cevabım klasik olmuştu; öğretmen, doktor, pilot vs. Ali Rıza yoldaş itiraz ederek, "iyi bir komünist olmalısınız" derdi.

75-76 yıllarında ülke genelinde yükselen devrimci bir muhalefet vardı. Yoldaş o yıllar olsun, ileriki yıllar olsun çevresinde komünist kişiliği ile sevilen ve sayılan; faşistlere korku salan bir devrimciydi.

80 AFC döneminde (misafir olduğu akrabasının evinde) gözaltına alındığında cellatların ağzından salyalar akıyordu ve daha orada yoldaşımıza çeşitli işkence yöntemleri uyguluyorlardı. Yoldaş önderine ve partisine, halkına ve devrime sadık kalarak düşmanın işkence tezgâhlarında sorularını cevapsız bırakmıştı. Tutuklandıktan sonra askeri hastanede olduğunu duymuştuk ve ailece ziyaretine gitmiştik. Onu gördüğümde işkenceden dolayı elleri sakattı, sağlık durumu da çok kötüydü. Ancak o buna rağmen umutlu ve sevecendi.

Bana yine sordu ne olacağımı, cevabım onu tatmin edici olmuştu ki samsık sarılıp öptü beni.

Kısa bir süre sonra yoldaşın Metris Hapishanesi'ne götürüldüğünü duyduk.

Ali Rıza Boyoğlu yoksul bir köylü çocuğu olarak 1956 yılında dünyaya geldi. Küçük yaşta ailesiyle İstanbul'a geldiler. Okula İstanbul Tuzla'da gitti. Harçlığını okul sonrası boyacılık yaparak çıkarırdı. Ailesine ekonomik katkıda bulunabilmek için çeşitli iş kollarında çalışmaya başladı. En son Tuzla Presiz fabrikasında işe girdi. Alçakgönüllü oluşu kısa sürede işçiler arasında sevilip sayılmasına yol açtı. O artık fabrikanın doğal işçi önderiydi. Kısa bir

süre içinde işyerinde işçi temsilcisi oldu. Her fabrika çıkışında faşistlerin saldırıları olduğundan işçilerle fabrikadan Tuzla istasyonuna kadar topluca yürüyüş yapılıyordu. Bu yürüyüşlerde Ali Rıza yoldaş hep işçilerle birlikte yürüyordu. Her gün iş çıkışı yürüyüşler tekrarlanıyordu. Bu durum patronun, sivil-faşistlerin yüreğine korku salmıştı. Saldırıları yoğunlaştırdılar. Ama her saldırı geri püskürtülüyordu.

Ali Rıza yoldaş artık yalnız Presiz fabrikasında değil, çevre fabrikalarında çalışan işçilerin de büyük sevgi ve saygısını kazanmıştı. Nitekim devlet onu olmayacak bahaneyle içeri aldı. Günlerce işkencede kaldı. Ama düşmana en ufak bir sır vermedi. Kaypakka'nın işkencedeki tavrını örnek almıştı.

Yıllarca hapishanede onurlu direniş ve mücadelesinden sonra Kaypakka'nın yakıtığı kızıl meşaleyi hapishaneden çıktuktan sonra Munzur'un dağlarına taşıdı.

Proletarya Partisi'nin 3. Konferansı için Dersim'de bulunurken düşmanın baskınında 8 yoldaş ile birlikte savaşarak şehitler kervanında yerini aldı. (**Bir yoldaş**)

"Yaşadıklarımız bir şekilde aşılır. Yeter ki herkes üzerine düşeni yapsın!" (M. Demirdağ)

Karadeniz'in yemyeşil ormanlarını bakışı, dağları gülüşü edinen **Özgür Kemal Karabulut**'un 20 Ekim 1997 tarihinde şehit düşmesinin ardından Mehmet Demirdağ bir yoldaşına yazdığı mektupta şöyle diyordu;

"Bu yaşadıklarımız bir şekilde aşılr. Yeter ki herkes üzerine düşeni yapsın. Yok birileri savaşırken birileri seyrederse daha çok kaybımız olur... Bugün temel sorun, P'nin savaşa göre şekillenmesinin tüm alanlara yayılması. Birileri seyrederken ileri gitmek mümkün değil. Her halükarda ilerleyiş sürecektir. Ağır-aksak, parça parça ya da hızlı ve toplu. Ya topyekün savaşacağız -ki savaş ancak böyle verilir- ya da topyekün savaşacak duruma gelene değin birçok sıkıntı çekeceğiz... (...) İnsanlara savaşı, savaşa göre şekillenmeyi, savaşçı kişiliği, savaşın hatayı, gecikmeyi, hantallığı, laçkahğı, gevşekliği kaldıramayacağımı ve bunların bedellerinin çok ağır olacağını kavratmalıyız. Savaşa göre şekillenmek için dikkatli, hızlı, iş bitirici, sağlamcı olmak gerekir. Sorumluluk duymak gerek. En ufak bir hata, aksama, gevşeklik, unutkanlık, beceriksizlik kanla-canla ödeniyor. Bir randevuya gelmemenin bedeli imha olabilir, insanlar bunu kavramalı.

Dikkatli olun, gevşemeyin, boğulmayın. Kendinize çok çok iyi bakın. Görevleri tam ve zamanında yapın ve yaptırın."

Süreç zordu... Ve "Fırtınalar içinde bıçak sırtındayız" diye tanımlıyordu Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ... Tarihsel bir öneme sahip 2. OPK "**Sağ sapmanın panzehiri sol sapma, sol sapmanın panzehiri sağ sapma olamaz! Her türden anti-MLM sapmanın panzehiri MLM'dir**" şiarıyla gerçekleşeli henüz 2 yıl olmuş ve sürecin görev ve sorumlulukları yeni yeni kavranmaya başlanmıştı.

Özgür'ün şehit düşmesinin ardından 1 ay geçmişti ki, bu kez Tokat'ın Ese Yaylası bir direnişe tanıklık edecekti. Düşman; binlerce askeri, özel timi, komandosuz, zırhlı araç ve helikopter takviyeli yani kısacası tüm güçleri ile yüklenenecekti özgürlük savaşçılarının bulunduğu bölgeye...

Tam bir bozgun yaşadı düşman, kayıpları giderek artıyordu. Birlik, çemberi yarmayı başarmıştı. Ese Yaylası çatışması, Proletarya Partisi'nin büyük bedeller ödeyerek yarattığı savaş ve direniş geleneğinde, yine büyük bir bedel ödenerek yerini aldı. Zorlu süreçlerin sırtlayıcısı, her daim gözleri daha ileriye bakan Demirdağ ve 4 halk savaşçısı bu çatışmada şehit düştü. "*Parti ve mücadele nerede olmamı istiyorsa ben ordayım*" diyen **Ümit Çağlayan San**; yaşı küçük, yüreği ve bilinci büyük **Dilek Konuk**; savaşçı komutan **Ümit Dinler** ve TC'nin askere çağrı pusulasını yırtarak halk savaşçısı olan **Duran Salman**... İncancın, adanmışlığın, savaşçılığın simgesi oldular.

DEMİRDAĞ cüret, kararlılık ve değişimin genç gücü demektir

"Teorimize ve stratejimize, yaşadığımız topraklara ve dünya gerçeğine vakıf, diyalektik materyalist yöntemi içselleştirmiş, politik olarak üretken, planlı, disiplinli, hedefli bir çalışma tarzını uygulayan, her an öğretmen, her an öğrenci, 24 saat komünist, deneyimli, dersler çıkarmayı bilen, çıkardığı dersleri uygulayan, kolektivizmi içselleştirmiş, geniş kitlelerle canlı siyasi bağları olan, savaşçı, fedakar, gözüpek, inisiyatifli, ufku geniş, karmaşık problemlerin içinden ustaca çıkabilen, eleştiri ve özeleştiride bilimsel, hesapsız, yaşamın hiçbir anında hiçbir kişisel çıkarı, rahat ve olayı gözetmeyen, tamamen Parti'ye, devrime, halka ve yoldaşlarına kendini adanmış kadro yapısına sahip olmamız Demokratik Halk Devrimi'ni zafere ulaştırmamız için zorunludur."

(Mehmet Demirdağ)

Bir komünistin sahip olması gereken özellikleri böyle özetliyor Demirdağ. Bu özellikleri "elek" olarak düşünüp kendimizi o süzgeçten bir geçirelim. "Eleğin" altında ve üstünde kalanlar bizim devrimciliğimizin ve sömürü ve baskının olmadığı bir dünya düşümüz için yürüttüğümüz mücadelemizin de göstergeleri olacaktır.

Onu hangi kelime daha iyi anlatır, bunu bilememenin bir ağırlığı olacaktır elbet bu yazıda... Bugün bile saflarımızda geçerliliğini ne yazık ki

koruyan hastalıkları mahkum ettiği "Devrimin atak, bilgili ve fedakar kadroları olalım!" makalesi her yoldaşın hala amansız bir tokat gibi okuduğu bir makaledir örneğin...

Önder Demirdağ yoldaş, sağ tasfiyeci ve darbeci rüzgarın örgüt saflarında kol gezdiği dağınıklık sürecine son verecek; gençlik alanından gerilla alanına kadar Proletarya Partisi'nin tüm alanlarında örgütçülüğü, politikaların sistemleştirilmesinde başat rol oynayacaktır.

Demirdağ cüret demektir;

Demirdağ, düşmana karşı amansız savaş ve MLM ideolojinin netliğine sahip olmak demektir. **Düşmandan başımıza ne geleceğinin hesabını değil, "düşmanın başına ne getirebiliriz" in hesabını yapmak demektir.** Durduğumuz yeri korumak değil, daha fazla örgütlenme alanı, imkanı yaratmak demektir. Kitle ilişkilerini belli sınırlarda tutmak ya da daha kötüsü tüketmek değil, daha fazla kitle ile siyasi bağlar kurabilmek demektir. Halktan korkmak, "acaba halk ne tepki verir?" telaşına düşmek değil; halkla bütünleşerek, halkın tepkisini halka gidip öğrenerek ileriye adım atmak demektir. **Demirdağ, beynimize vurulan "imkansız" zincirleri kırmak demektir.**

Son zamanlarda saflarımızda en çok etkisini gösteren hastalıkların başında "güvensizlik" meselesi geliyor. Kendimize, örgütümüze ve halka olan "güvensizlik" birçok "başarısızlığımızın" sebebi. Başarısız olma psikolojisi ile çalışıyor beynimiz...

Kafamızda onlarca "imkansız" dediğimiz zincir var...

Çevremizdeki insanları örgütlemeyeceğimizi/hatta onların örgütlenmeyeceğini düşünüyoruz mesela. Komşumuzun gazetemizi almayacağını, bu semtten "bir şey çıkmayacağını", gençlerin örgütlenmek için bir sebebi kalmadığını, kadınların kesinlikle evlerinden çıkmayacağını düşünüyoruz. Değil binlerin-milyonların örgütlenmesinin, yeni 5-10 kişinin örgütlenmesinin dahi hayali olduğuna karar veriyoruz. Örgütlü duruyor ama aynı zamanda yılgınlığın, yorgunluğun adresi sorulduğunda biz gösteriliyoruz. Sürekli koşutuyor, ama somut hiçbir sonuç elde edemiyoruz (Demirdağ bu durumu "uyur-koşar"lık olarak tanımlar).

Oysa beynimizdeki "imkansız" kavramını yıkmadan devrim mücadelemizde zerre adım ilerlemek mümkün olamaz. Şimdi dönüp bir kez daha bizi anlatan ve bize çözüm sunan makalelerini okuyalım Demirdağ yoldaş... Onun "İyi ve güzel şeyler için yaşıyorsaydı hayatta, ölüm de o kadar güzeldir" diyerek kuşandığı cüretten ve kararlılıktan öğrenelim!

Kavgada ölümsüzleşenler

Rıza Akdemir: 1976'da Erzin-can'da faşistler tarafından pusuya düşürülen **Hüseyin ve Rıza Akdemir** kardeşlerden Hüseyin Akdemir bu saldırıda ölümsüzleşirken, yaralanarak hastaneye kaldırılan Rıza Akdemir 17 Kasım 1976'da aramızdan ayrılır.

Zülfikar Uralçin: 1956 doğumlu olan Uralçin, Gençlik Birliği'nin önderlerinden biri olarak Trakya bölgesinde faaliyet yürütür. 19 Kasım 1977 tarihinde İstanbul Halkalı'da sivil faşistlerce katledilir. Uralçin, Proletarya Partisi 1. Konferansı'nda onur üyeliği ile taçlandırılır.

Mehmet Zeki Şerit: Çerkez milliyetine mensup olan Şerit, devrimci düşüncelerle öğrencilik yıllarında tanışır. 12 Mart AFC baskısının yoğun olduğu dönemlerde tutuklanarak müebbet hapis cezasına çarptırılır. 1977 yılının Mart ayında Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nden firar eder. Firarının ardından çok vakit geçmeden 24 Ekim gecesi İstanbul'da kaldığı ev düşman tarafından sarılır. "Teslim ol" çağrılarında silahıyla karşılık veren Şerit, yaralı olarak tutsak düşer. Kaldığı hastanede bir ay boyunca işkence görür. Düşman istediğini elde edemeyeceğini anlayınca onu 24 Kasım 1977'de işkencede katleder.

Mustafa Sarıtaş-Şenol Yol: M. Zeki Şerit'in ölümsüzlük yıldönümünü nedeniyle yapılacak anma eylemleri çerçevesinde Ankara'da hazırladıkları bombalı pankartın kaza sonucu patlamasıyla Mustafa Sarıtaş ve Şenol Yol yaralanırlar. Patlama sesini duyarak olay yerine gelen bekçinin açtığı ateş sonucu 24 Kasım 1979'da ölümsüzleşirler.

Hıdır Utan: Dersim'de doğan Hıdır Utan, Proletarya Partisi ile genç yaşta tanışır. 1977 yılında tutuklanır. Çıktıktan sonra da faaliyetine devam eden Utan, 1978 yılında çeşitli nedenlerden kaynaklı yurtdışına çıkar. 18 Kasım 1983 tarihinde geçirdiği trafik kazası sonucu ölümsüzleşir.

19 Kasım 90: 19 Kasım 1990 tarihinde Dersim'de TC güçleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada **Hasan Altıntaş, Perihan Çolak, Fazlı Kaya ve Süleyman Kor** ölümsüzleşirler.

Ali Sarıbal: 19 Kasım 1981 tarihinde Diyarbakır'da işkencede katledilir. İlk gözaltına alındığında doğru tavır gösteremeyen yoldaş, daha sonra bu zaafının üzerine gider ve verdiği ifadeyi reddeder. Yoldaşlarıyla yapılan yüzleştirmelerde onları tanımadığını söyler. Zindan saldırılarına karşı direnişlerde de en ön saflarda yerini alan Ali Sarıbal'ın bu tutumu düşman tarafından öğrenildiğinde hapishane idaresi tarafından koğuşundan dövülerek alınıp işkencede katledilir.

Erdinç Erdem: Halk Ordusu savaşçılarından olan Erdem, 22 Kasım 1993 tarihinde Dersim'de TC ordusuyla çıkan çatışmada ölümsüzleşir.

Kentsel Dönüşümde Fırsatçı Heyulalar

Wan depreminin ardından gündeme gelen bir başka konu da Kentsel Dönüşüm oldu. Depremi ardından Erdoğan'ın "Oy kaybetme pahasına kentsel dönüşüm projelerini hayata sokacağız" sözleri talan ve yıkımın startını verdi adeta.

1980'lerden sonra hayata geçirilen neo-liberal politikalar ve bu politikalar dahilinde gündeme gelen Kentsel Dönüşüm Projesi, AKP döneminde "başarılı" bir hat izledi denilebilir. Dönüşümün aktörleri parlamaya ve ciddi bir kâr elde etmeye başladılar. Çeşitli propagandalarla -temiz ve sağlıklı bir yaşam gibi- hayata geçirilmek istenen proje, toplumsal zihinde bu propagandayla sınırlı tutulmak istendi.

Kentsel dönüşüm mü?

1980'lerin sonlarından itibaren yaşamımızda yer edinen ve emperyalist ideologların buluşu olan "küreselleşme kavramı ile birlikte "küresel kent" söylemi de yaşamımıza girdi. Hakim sınıflar, küresel kentleri uluslararası sermayenin hayat bulduğu, ciddi ekonomik dönüşümlerin sağlandığı alanlar olarak tanımlıyorlar. Ve bu projeleri daha çok Türkiye gibi geri bırakılmış ülkelerde yaşama geçirmeye çalışıyorlar.

Kentsel Dönüşüm projesi her gündeme geldiğinde konu dönüp dolaşıp İstanbul'a geliyor. Dönüşümün ilk elden başlayacağı 11 ilden bir tanesi de İstanbul. Diğerleri ise İzmir, Kocaeli, Denizli, Kütahya, Afyon, Van, Erzincan, Sakarya, Yalova ve Düzce. Bu listede olmamasına rağmen dönüşüm için adım atılan illerden biri de Rize. Hatırlanacağı gibi Eylül ayında Rize'de sel felaketi yaşanmış, 60 konut hasar görmüş ve 1.494 esnaf mağdur olmuştu. Sahil yolu ve HES yapımları sırasında akarsu yataklarının değiştirilmesi, suyun akışının engellenmesi vb. konular göz ardı edilerek burada da bir an önce yıkımlara başlanacağı duyurul-

Erdoğan Bayraktar özel şirketlerin ve Erdoğan'ın açıklamaları eşliğinde "Depreme dayanıklı olmayan, kaçak ve imarsız binaları vatandaş ile uzlaşarak yıkacağız" açıklamasını yaptı.

muştur. İstanbul'da ise Küçükçekmece, Ataşehir, Beyoğlu gibi bölgelerde gerçekleştirilen yıkım ve yükselen gökdelenler hepimizin gözleri önünde. Ne var ki bu vaatlerin hepsi gelir eşitsizliğini, sosyal kutuplaşmayı, mekansal ayrılmayı, kentsel gerilimi artırmakta ve kentin sınırlı kaynaklarını belli sınıfların çıkarları için kanalize etmektedir. Hedeflenen gün gibi ortadadır. Emekçilere "daha iyi bir yaşam" vaadi ile birlikte daha fazla açlık ve yoksulluk dayatılmaktadır.

Wan depreminin ardından fırsatçılar iş başında

23 Ekim'de Wan'da yaşanan 7.2 şiddetindeki depremde ölenlerin sayısı 600'ü, yaralıların sayısının 4 bini aştı. Ardından gelen artçı depremlerle şehir adeta boşalmaya başladı. Elbette bunda havalanın soğuması, yardımların adil dağıtılmaması, çadır yetersizliği ve Valiyi protesto eden kitleye yönelik saldırı etkiliydi. Özellikle polislin gaz bombası ve coplarla depremezdelere yönelik saldırısı egemenlerin nasıl yaşanırsa yaşansın Kürt meselesi ile ilgili her

türlü gelişmeye nasıl yaklaştığını da gösterdi. Erdoğan'ın, Kılıçdaroğlu'nun, Bahçeli'nin ve tüm mürettebatın yaklaşımlarının bir özeti gibiydi yaşananlar.

Deprem ile birlikte açığa çıkan bir başka konu ise 1999 Marmara Depremi'nden sonra da yaşanan yardım skandalları oldu. Marmara depreminin ardından 2003 yılında kalıcı hale getirilen deprem vergisi gelirlerinin aktığı mecra merak konusu iken Maliye Bakanı Mehmet Şimşek kendince soruya yanıt vermeye çalıştı. Sözde toplanan vergi bir deprem fonu oluşturmak amacıyla sağlık, eğitim, duble yollar gibi ihtiyaçları karşılamak için kullanılmış, yani harcanmış.

Wan depreminin ardından gündeme gelen bir başka konu da Kentsel Dönüşüm oldu. Depremi ardından Erdoğan'ın "Oy kaybetme pahasına kentsel dönüşüm projelerini hayata sokacağız" sözleri talan ve yıkımın startını verdi adeta. "TOKİ'nin yıkılmayan evleri" övülmeye başlandı. Ukra, Ağaoglu inşaat gibi talan şirketleri "gerekirse tüm sermayemizi yatırırız, depreme dayanıklı inşaat projelerimiz var", "İstanbul böylesi bir depremi kaldıramaz. Bunun için kentsel dönüşümün önündeki Kat Mülkiyeti Yasası -dairelerde mülk sahiplerinin kentsel dönüşüme dair taleplerini düzenleyen yasa- derhal değiştirilmeli" şeklinde açıklamalarda bundular.

Sonrasında Altan Elmas Sur Yapı İnşaat, yaptığı yazılı açıklama ile yasa üzerinde ne gibi değişikliklerin

yapılabileceğini kamuoyu ile paylaştı. Açıklamada Kat Mülkiyeti Kanunu'nun mülk sahiplerinin karar yetkisinin yerel belediyelere devredilmesi ve bu doğrultuda "agresif ve ivedi" çözümler üretilmesi gerektiği belirtildi.

Eski TOKİ Başkanı şimdiki Çevre ve Şehircilik Bakanı **Erdoğan Bayraktar** ise özel şirketlerin ve Erdoğan'ın açıklamaları eşliğinde "Depreme dayanıklı olmayan, kaçak ve imarsız binaları vatandaş ile uzlaşarak yıkacağız" açıklamasını yaptı. Yıkımların İstanbul'dan başlayacağını belirten Bayraktar, halkı incitmeye "dikkat ederek" aslında kırıp geçirmenin planını yapıyor. Bu tezini de şu şekilde açıklıyor. "... Mesela, diyeceğiz ki vatandaşa dairenizin değeri 70 bin lira. Biz, 120 bin liralık daire vereceğiz. Aradaki farkı 20 sene vadeli tahsil edeceğiz. Faiz almayacağız, sadece enflasyon farkını alacağız. Eğer yerinde yapma imkânımız varsa yerinde yapacağız. Yoksa başka yerlerden yer vereceğiz."

Anlaşılan o ki Bayraktar özel şirketlerin sözcülüğünü yapıyor. Bayraktar'ın tüm bu söylemleri talan şirketlerinin projelerinin ve kampanyalarının aynısı. Emekçiler evlerinden çıkarılarak devasa borç yükünün altında sokulacak. Tıpkı **Ayazma**'da olduğu gibi. Hatırlanacağı gibi Ayazma'da daire verilen aileler borçlarını ödeyemedikleri için evlerinden çıkarılmışlardı.

İstanbul'daki kaçak yapıların zaman kaybetmeden yıkılması gerektiğini savunanların öncelikle Wan'da yaşanan depremin ardından yıkılan kamu binalarının durumu hakkında bilgi vermesi gerekmez mi? Örneğin Gedikbulak Köyü İlköğretim Okulu kaçak bir yapı mıydı? Ya da Merkez'de bulunan ve "ağır hasar" gören 15 okul ruhsatsız mıydı?

Krizi fırsata çevirenlerin hemen her şeyi fırsata çevirdikleri ortada. Şimdi de depremi fırsata çevirme derdindeler. Burjuva-feodal medya ile birlikte depremdeki can kayıplarının asıl nedeninin malzemenin çalınan evler ve ev sahipleri olduğu propagandası yapılıyor. Ve toplumsal destek sağlanmaya çalışılıyor. İstanbul'da emekçi semtlere yaklaşım şimdiden belli olmaya başladı bile; "Ne yapıyorsak sizleri depremden korumak için yapıyoruz..."

Krizi fırsata çevirenlerin hemen her şeyi fırsata çevirdikleri ortada. Şimdi de depremi fırsata çevirme derdindeler. Burjuva-feodal medya ile birlikte depremdeki can kayıplarının asıl nedeninin malzemenin çalınan evler ve ev sahipleri olduğu propagandası yapılıyor.

KARAÇAM

KÖKNAR

TORTUM

HOPA

GERZE

EŞKIYALAR HER YERDE!

Karaçam ve Köknar köylerinde açılmış davalara ve halkın kararlı direnişine rağmen HES kurmak için vadiye girmekte inat eden HES'çi **Bugato Şirketi**'ne karşı köylülerin direnişi uzun bir süredir devam ediyor.

HES'çi şirketin Trabzon Solaklı'yı terk etmesiyle sonuçlanan süreci kısaca özetleyelim.

23 Eylül'de bölgeye iş makinelerini götürmeye çalışan firma yetkilileri ve onlara eşlik eden jandarma ile köylüler arasında çatışma yaşanmış, çıkan arbedede 7 köylü ile 2 jandarma yaralanmış, 6 köylü ise gözaltına alınmıştı. Köylüle-

rin tepkisi üzerine yaşanan gerginlik sonrasında, HES firmasına ait iş makineleri bölgeden indirilmiş ve bölgede şantiye yapılmasından vazgeçilmişti. Direnişin dalga dalga yayıldığı Karadeniz'de yaşam alanlarını ne pahasına olursa olsun savunan köylüler, daha önceki deneyimlerden de yola çıkarak vadilerinde nöbet tutmaya başlamıştı.

Dava sürecinde ise Mahkeme, bölgede "Bilirkişi İncelemesi" yapılmasına ve HES'in yürütmesinin durdurulması ve iptali isteminin "Bilirkişi İncelemesi" ve keşif sonrasında değerlendirilmesi yönünde karar vermişti. Bütün bunlar yaşanırken HES'çi şirketin askeri destek ile bölgeye girmek istemesi üzerine Karaçam ve Köknar halkı, basın açıklaması yaparak olabileceklerle ilgili uyarıda bulunmuşlardı. Ve saldırı gecikmedi...

3 Kasım sabahı Eski Bayburt Yolu olarak bilinen dağ yolunu tırmanan köylüler, çok sayıda jandarma ve robokopla karşı karşıya geldi. Firmaya ait iş makinelerini bölgeye sokmak istemeyen köylülerin kar yağışı altında bekleyişi sürerken direnişe birçok yerden destek de gelmeye başladı. Karadeniz Teknik Üniversiteli HES karşıtları, Trabzon merkezindeki Meydan Park'ta bir basın açıklaması düzenleyerek saldırıyı kınarken, aynı dakikalarda Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu da İstanbul Taksim'de direnişe destek eylemi yaptı. Trabzon Valiliği'ne gönderilen dilekçeler ise valiliğin fakslarını kilitledi.

Direnışçiler eylem anlarını an an aktararak direnişe herkesi ortak etmeye çalıştılar. "Saat 17.10, 1900 rakımda direniş devam ediyor. Vadi karanlıkta ve sis altında. Hava dondurucu soğuk. Az önce Köknar Köyü'nden 3 minibüsle direnişçilere yakacak odun ve sıcak ekme getirildi. Jandarma ve Çevik, yol üzerinde barikat kurmuştu ama şimdi dağıldılar. Soğuktan dolayı araçların içine sığındıklarını tahmin ediyoruz. (bizim ateşimiz var, onların yok) Sadece komutanları ortada. Karşılıklı beklemeye devam ediyoruz. Duyurmaya devam edin. Dağ yolunda 200 civarında insan, kamp ateşleri etrafında direnmeye devam ediyor. Jandarmalar da üzerinde hiçbir ibare bulunmayan, nereden tahsis edildiği bilinmeyen, sivil minibüslerin içinde bekliyor. Gerekirse sabahlanacak. Direnenler kazanacak. Doğa kazanacak."

İlk saldırı 4 Kasım sabah 05.30'da geldi. Polis ve jandarma barikadı dağıttı. Biber gazı ve coplarla yapılan saldırı sonucunda çok sayıda kişi gözaltına alınırken onlarca kişi de yaralandı.

Karaçamlı **Murat Sarı**'nın şu sözleri, saldırı ve direnişi özetliyordu: "1900 metrede kar yağışı altında 6 ayrı noktada yanan kamp ateşlerinin etrafında kenetlenmiş Köknar ve Karaçam halkının, o muhteşem suratlarını ve gece geç saatlerde ekmeğini ve odununu paylaştığı jandarma ve çevik kuvvete göstermiş olduğu o misafirperverliğini, 70 yaşında teyzelerin sırtlarındaki kazaklarına düşen karın eriyip, yanan kamp ateşinin ışıklarına

karışıp gökyüzüne yükselmesini, karanlıkta gözükken yaşlı amcaların ellerindeki ekme poşetlerini, sabah 05.00'te bu güzel yüreklere, gece odununu, ekmeğini paylaştığı jandarma ve çevik kuvvet tarafından, biber gazlarıyla, coplarla, küfürlü tehditlerle, inanan bir avuç cesur insana yüzlerce askeri kuvvetle saldırılmasını ASLA VE ASLA UNUTMAYACAĞIZ..."

Direnen Solaklı halkı kazandı!

Halka saldırarak vadiye soktukları konteynırları bırakan HES'çi şirketin kamyonları, 5 Kasım sabahı geri dönmek için köylerin içinden geçmeye çalıştığında kadınların barikatına çarptı. Bir gün önceki saldırının rövanşını alan Karaçamlı kadınlar, geldikleri gibi yine çevik kuvvet eşliğinde dönmeye çalışan HES'çi şirkete hiç unutamayacakları bir ders verdiler.

Bu anı, direnişe katılan Karadeniz İsyandadır Platformu aktivistleri şöyle özetliyor: "Konteynırları vadiye bırakan kamyonlar, dün olduğu gibi sabah saat 05.30'da -geldikleri yol kapalı olduğundan- Karaçam Beldesinden geçmeye çalışırken, hayvanlarına bakmak için kalkmış olan kadınların saldırısına uğradı. Çevik Kuvvet eşliğinde belden geçmeye çalışan araçların camları kırıldı, kamyonlar tanınmaz hale geldi, bazı şoförler araçlarını bırakıp kaçtı. Polis bu sırada havaya ateş açarak suyunu ve yaşamını savunan kadınlarımızı dağıtmaya çalıştı. Olay yerinde çok sayıda mermi kovanı var... Karadeniz Yıpratır!"

Bu gelişmelerin üzerine Yarbay, Üst teğmen ve Şirket yetkilileri bölge halkı ile bir toplantı yaparak inşaat alanından sorunsuz bir şekilde ayrılmak istediklerini söyledi. Köylüler ise bölgeye yerleştirilen konteynırların kayıtsız şartsız kaldırılması ve salı gününe kadar bölgenin terkedilmesi taleplerini, aksi takdirde yaşanacaklardan sorumlu olmayacaklarını dile getirdi. Halkın teklifini kabul eden yetkililer, bölgeyi terk edeceklerinin ve dava sonuçlanana kadar çalışma yapılmayacağını sözünü verdi. Sonuç olarak, köylüler doğa katillerini bir kez daha püskürtmeyi başardı.

Peri Suyu direnişe devam ediyor

Perisuyu üzerinde yapımına başlanan Pembelik Barajı'na karşı 5 Eylül'den beri direniş çadırı kurarak saldırılara rağmen direnişlerini sürdüren köylüler, sonuç alana kadar bedeli ne olursa olsun vadilerini koruyacaklarını belirtiyorlar.

Kış koşullarının çadırda kalmayı daha da zorlaştıracağına bilincinde olan köylüler, beklenildiği gibi direnişlerine ara vermeye değil koşulları zorlayarak eylemlerine çadırlarının yanında kuracakları barakada devam edeceklerini açıkladılar.

Peri Vadisi'nden yükselen tarihine ve geleceğine sahip çıkma çığlığı hep birlikte yükseltelim...

(Munzur Çevre Derneği)

DTCF'de Ekoloji Konferansı

Dil Tarih Coğrafya Fakültesi Sosyoloji bölümü öğrencileri, 3 Kasım tarihinde Muzaffer Göker Salonu'nda "Ekoloji Konferansı" düzenledi.

Üç oturum şeklinde yapılan konferansta ilk oturumda öğretim görevlileri **Feryal Turan, Zuhal Yonca Oda-baş** ve Yeşiller Partisi Eşbaşkanı **Koray Doğan Urbaylı** birer sunum yaptılar.

Forum adı altında yapılan ikinci

oturumda; öğrenciler tarafından ekolojinin ne anlama geldiği, kapitalist sistemin aşırı kâr hırsıyla doğayı tahrip ettiği ve ekolojik dengenin bozulması ve yaşam alanlarının korunması için başvuru olan meşru savunma yöntemleri vb. konuları tartışıldı.

Ekolojik tahribata karşı mücadele yöntemleri başlığındaki üçüncü oturum ise Karadeniz İsyandadır Platformu'ndan **Banu Öztürk** ve Munzur

Çevre Derneği'nden **Sema Gül** katıldı.

Banu Öztürk, öncelikle HES'lerin ne olduğu ve hangi amaçla kurulduğunu anlatan bir sunum yaparak Karadeniz İsyandadır Platformu'nun mücadele deneyimlerinden örnekler verdi. 2. Karadeniz Yaşam Yolculuğu ile ilgili de görülen bir sunum yapan Öztürk Hopa'da, Gerze'de, Tortum'da, Solaklı'da eşkiyalar her yerde diyerek sözlerini bitirdi.

Sema Gül ise Dersim'deki barajlara, siyanürlü altın işletmeciliğine değinerek orman yangınlarına karşı sürdürülen mücadele deneyimlerini anlattı. Der-

sim'de yapılan ve yapılması planlanan barajların amacının, savunulduğu gibi ekonomik değil siyasi olduğunu ve bunun Osmanlıya kadar dayandığını altını çizdi. Bunun "bölgedeki direnişi bastırmak için blok havuzlar yaptırılmasını ve ormanların yakılması gerektiğini" içeren Osmanlı dönemine ait gizli raporlarla da belgelendiğini söyledi. Son olarak Peri Suyu üzerinde yapılacak olan Pembelik Barajı'na karşı köylülerin kış sürecinde de direniş nöbeti tutacaklarını söyleyerek yaşam alanlarına karşı direnişi her yere yayma çağrısı yaptı.

REKLAM VE MEDYA ETİĞİ

Kapitalist düzen açısından reklam ayırt edicilik ve marka değeri yaratma aracılığıyla daha fazla pazar payı alabilme savaşında önemli bir silahtır. Bindiği gibi bir burjuva açısından pazarladığı ürünün piyasada doyma noktasına (ki böyle bir noktanın olup olmadığı ayrı bir tartışma konusudur) gelip gelmediği talidir. Girişimci, yatırımın ilk anında piyasa ihtiyaçlarını (az üretilen ya da üretimi olmayan bir sektör gibi) düşünse dahi -ki her zaman bunu düşünmez- daha sonrasındaki yatırım ve üretimde tüketicinin "bağımsız" ihtiyacı belirleyici olmaz.

Tüketicinin kendi kendine "ihtiyaç" olarak hissetmeyeceği bir malı kapitalist neden üretir sorusunun cevabı piyasa ekonomisinde işlerin sanıldığı gibi yürümediğini gösterir.

a) İhtiyacın sınırsız! O halde sınırsız tüket!

Kapitalist toplumda üretimin düzensizliği veya daha teknik bir ifadeyle üretim anarşisi hiçbir biçimde kendisini salt piyasanın "bağımsız" ihtiyaçlarıyla sınırlamaz. Özellikle kapitalizmin ilk gençlik, ergenlik dönemlerinde örneğine sıkça rastlanan satılmayan üretim fazlasının ürünün fiyatını düşürmemek için imha edilmesi sahneleri kadar, bugün bazı malların tüm insanlık nüfusuna yıllarca yetecek kadar üretilmiş ve stoklanmış olması, yukarıdaki tezin örneksel bazda bir kanıtıdır. Daha acımasız bir örnek ise ürettiği malın değişim değerinin artması güdüsüyle piyasada artan talebe rağmen malın stoklanarak piyasaya arz edilmemesi stratejisinin de belli dönemlerde burjuvazi tarafından kullanılmış olması gerçekliğidir.

Her koşulda kapitalist açısından vazeçilmeyecek olan şey kârını nasıl maksimum sevi-

Çekici ya da itici reklamlar aracılığıyla (reklamın iyisi-kötüsü olmaz) girişimcinin malını sürekli olarak taze tutması ya da inovasyon sonucu oluşan yeni malı, ismi veya ambalajı tekrar bizlere yani tüketicilere tanıtması gerekmektedir. Aksi takdirde pazar payını kaybetmesi güçlü bir ihtimaldir.

yeye çıkaracağı sorusuna bulduğu çözüm yoludur. Bir biçimde piyasaya arz ettiği malı kâr maksimizasyonu sağlayarak satabildiği müddetçe kapitalist malın tüketicilere ihtiyaç temelinde fayda sağlayıp sağlamadığıyla hiçbir biçimde ilgilenmez.

Bunun en kolay ve en etkili yolu da elbette ki reklamlardır. Gazetelerde, dergilerde, televizyon kanallarında, broşürler aracılığıyla; posta, cep telefonu yoluyla, internette, apartman duvarlarında; billboardlarda, otobüs duraklarında, metro istasyonlarında ve şimdi aklımıza gelmeyen farklı yerlerde farklı biçimlerde reklamlarla karşılaşmamız bu durumun bir sonucudur. Reklamda amaç; piyasada tutunmak, pazarda pay kapmak, tercih edilirliliği artırmak, marka değeri yaratmak, sürekli kendini hatırlatmaktır. Bu nedenle etrafımız, yaşadığımız tüm dünya kapitalizmin insafsız kuşatması altındadır. Hemen her alanda kafamızda uçan markalar, ağızlara dolanan reklam müzikleri, işletmeciliğin göz bebeği inovasyon (yenilik) stratejileriyle alacalanmış ambalajlar güler yüzlü satış temsilcileri ve "müşteri her zaman haklıdır" tevezusu ile kamçılanmış tüketici gerçeği kolay kolay kırılmayacak bir kuşatma çemberinin olmazsa olmaz parçalarını oluşturmaktadır. Özellikle promosyon konusu, tüketim çılgınlığını görebileceğimiz önemli alanlardan birisidir.

b) Reklamda kural

Tüm bir piyasada duran ya da dolaşan sermayenin adil dağılmamış olması, teşvik ve primlerin "küçükleri" kapsamaması kredi tuzaklarının yıpratıcılığı bir yandan diğer yandan da reklam verme şansının da "büyüklerin" lehine olması rekabetin nasıl haklı olduğunu kafalarda soru işareti haline getirmektedir.

Tüketici için ise durum daha da kötüdür. Her ne kadar reklamda yanıltıcı bilgi vermeme, beğenilmeyen ya da defolu malı 7-15 gün içerisinde değiştirme hakkı olduğu söylense de malın 7 gün içinde değiştirme hakkının işlevliliği

bir yana tüketici dışındaki piyasa aktörlerinin bu olaya pek de sempatik bakmaması gibi bir sorunun varlığı açıktır.

Gazetelerden kupon kesilerek alınan malların, kamera hileleriyle büyük, alacak ya da çok

fonksiyonlu gösterildiğini 30 kupon karşılığında başvuru kaynağı alacağımızı düşünürken cep boy kitaplarla karşılaştığımızı hangimiz unutabiliriz ki? Yanıltıcı reklam yapmanın cezai karşılığının caydırıcı olmaması gerçeği bu ekstrem (uç) örneğin dışında da yanıltıcı reklamlarla karşı karşıya olduğumuzu kanıtlamaktadır. Hem de bunların bazılarının hiçbir şekilde ceza dahi almadığı bilinmektedir. Zaten bir diğer mesele de para cezalarının niceliksel olarak artmasının dahi caydırıcı olamayacağı gerçeğidir.

Buradan çıkaracağımız sonuç reklamda etik anlayışın pek de sağlam olmadığıdır. Nihayetinde "paranın açamayacağı kapı yoktur" düsturu uyarınca üniversite klinik ya da laboratuvarlarını dahi piyasanın ellerine emanet eden bu sistemde bir ürünü ya da markayı aldığı paraya mukabil kullanmamızı tavsiye eden laboratuvarlara mı yoksa onay-tavsiye belgesinin aldıktan sonra büyük bir iş-tahla bu tavsiyeyi-onayı reklamlarda kullanan burjuvaziye mi güveneceğimiz sorusunun cevabı her halükarda tabii ki "ikisine de güvenmeyeceğiz" olacaktır.

Pazar payını genişletme amacıyla burjuvazinin yarattığı reklam kirliliğinin boyutu günümüzde öyle bir noktaya ulaşmıştır ki ufak-tefek inovasyonlar sonucu piyasaya sürülen "yeni" mal ve modelleri takip edebilmek oldukça zorlaşmıştır. İnsan sağlığını ilgilendiren konularda bile aldığı ürünün aslında kendisini çok da iyi korumadığını ima eden reklamları izleyen bir tüketicinin sırf pazar payı kaygısıyla aldatıldığı paniğe itildiği bir durumda felsefi "evrensel etik kuralları" var mıdır?

c) Reklam ve tüketici

Reklam konusunun girişimci açısından önemli bir yeri bulunduğu açıktır. Bu nedenle reklam olgusunu incelerken onun tüketicide nasıl bir etki yarattığını da incelemek gerekmektedir. Tüketicinin tercihini belirleyen tek şey reklamın çekiciliği olmamaktadır. Reklamın çekiciliği kadar önemli başka bir konu reklamın sürekliliğidir.

Televizyonların sabah saatlerinde genellikle verilen ve anneleri hedefleyen çocuk bezi reklamlarını, televizyon izleyen herkes bir şekilde görmüştür. Anne-baba olmadığı gibi evli dahi olmayan birçok kişinin en az iki farklı çocuk bezi markasını hiç markete gitmeden rahatlıkla sayabileceği açıktır. Esasta, çocuk bezi üreten şirketler açısından bu kesim hedef kitle olmasa dahi çocuk bezi alacak kişilerin tercihlerini etki-

leme potansiyeli ve belli bir zaman sonra hedef kitleye dâhil olacağı ihtimali açısından reklamı izlemiş-okumuş olmaları avantajdır.

Çekici ya da itici reklamlar aracılığıyla (reklamın iyisi-kötüsü olmaz) girişimcinin malını sürekli olarak taze tutması ya da inovasyon sonucu oluşan yeni malı, ismi veya ambalajı tekrar bizlere yani tüketicilere tanıtması gerekmektedir. Aksi takdirde pazar payını kaybetmesi güçlü bir ihtimaldir. Çocukluğumuzdan hatırladığımız bazı bisküvilerin artık piyasada olmamasının nedeni de bizim o zamanlar beğenerek tükettiğimiz bisküvileri yeni nesillerin beğenmemesi değildir. Bilakis yenilen pazar koşullarında payını farklı markalara kaptırmasıdır.

d) Medyanın yeri

Yazımızın içerisinde de belirttiğimiz gibi reklam piyasasının en önemli öğelerinden birisi de medyadır. Örneğin filmler... Filmin en uygun sahnesinde kahramanın içtiği asitli bir içeceğin ya da şişesi terlemiş alkollü bir içeceğin izleyicide yarattığı etki filmi basit ve masumane değerlendirmemize doğal olarak engel olacaktır.

Tıpkı reklam veren gibi reklam alan da kendi menfaatini önde tutmaktadır. Dolayısıyla burjuvazinin reklam ahlaksızlığının medyada da geçerli olması bu durumun bir başka sonucu olarak karşımıza çıkmaya devam edecektir. Çünkü medya dediğimiz alanda da kaçınılmaz olarak burjuvazi vardır ve olacaktır.

Amacı film sunmak olan bir sinema projesinin sponsor bulma kaygısıyla hareket etmesi ya da daha kötüsü bu sponsorluk ilişkisini gizli tutarak izleyenin bilinç altına seslenen belli oranlardaki film karelerinde markayı şırınga etmesi işte bu sınırın ötesindedir.

Aynı durum basılı medya açısından da geçerlidir. Kimi gazetelerin belli aralıklarla verdiği reklam broşürleri yetmezmiş gibi sayfalarca reklam yayımlayarak adeta bir reklam gazetesi haline geldiğini biliyoruz. Ancak buna ek olarak belli bir yayın çizgisinin dışında olan hemen her gazetenin yine en çok satan gazetelerin tıpkı sinema ve televizyon sektöründeki gibi kendi sınırlarını aşarak haberlere de reklam sıkıştırması medya etiği diye bir kavramın olmadığını, eğer varsa da oldukça laçkalaşmış olduğunu kanıtlamaktadır. Bu yazıyı hazırlarken incelediğimiz dört adet "farklı kesime" hitap eden gazetenin ekonomi sayfalarında yer alan toplam 71 haberin 32'sinin reklam içermesi düşündürücüdür. Daha can alıcı olanı ise reklam içeren 32 haberin tamamında ürünün resmi ya da şirketin logosunun kullanılmış olmasıdır. Ertesi günde yine aynı gazetelerin yaptığı yine 71 ekonomi haberinin bu sefer 38'inin reklam içerdiği ve reklam içeren haberlerden sadece 4'ünü resim ve logosuz olduğunu söyleyebiliriz.

(Bir ÖG Okuru)

ÖLÜMSÜZ KOCA ÇINARIMIZ SUZAN ZENGİN YAŞIYOR

Değerli dostlar,

Ne zordur, gidenlerin ardından duyguları dile getirmek, yaşanan en güzel anları yeniden yeniden hatırlamak ve paylaşmak... Suzan Zengin; zorlu yolların

güçlü ve direngen yolcusu! Gurbet ellerde geçirilen ilk gençlik, mahpushanelerde bırakılan olgunluk çağları. İşkence, yokluk, hastalık demeden daha sıkı, sınımsız yoldaşlık! Suzan Zengin; tavizsiz bir duruş, bağımsız bir yürüyüş, inadına tebessüm, inadına mücadele...

Yaşamımıza, kadının özgürleşmesine devrimci mücadelemize büyük bir anlam ve zenginlik katan, sonuna kadar emekçi ve yoksul halkların cephesinde yer alan sevgili Suzan Zengin'i sonsuzluğa yolculadık! Yolumuzu ışığıyla aydınlatan Suzan Zengin'i sevgi ve minnetle anıyoruz.

**(Bakırköy Kadın Hapishanesi
PKK ve PJAK tutsakları)**

Sevgili Dostlar;

Söze nasıl başlayacağımızı bilemiyoruz. Daha dün gibi idi yanı başımızda aynı sofrayı paylaştığımız, volda dost sohbetlere daldığımız saatler çok canlı duruyor yüreğimizde.

Devrimci dostumuz, siper yoldaşımız Suzan Zengin, uzun yıllardır devrim mücadelesine bilinci ve yüreği ile katılmış devrimci bir kadındı.

'80 faşist darbesi ve '90'lı yılların başında devrim kaçınlarının sığındığı Avrupa ülkelerinden o kurtuluşun bireysel değil toplumsal olduğu bilincini kuşanıp Anadolu topraklarına gelmeyi tercih etti.

Kapitalist sömürü düzenine karşı başkaldıran bütün işçiler ve emekçiler, kadın-

lar ve ezilenler sosyalist gazeteci olan Suzan Zengin'i tanırlar. O yıllardır kalemiyle sömürü düzenine başkaldıranların yanındaydı ve çoğu zaman onlarla birlikte gözetlince alındı, işkence gördü.

Devletin hapishane politikası en son Suzan Zengin şahsında somutlanmıştır. Bu politikanın aramızdan ayırdığı ne ilk ne de son devrimcidir. Başta mücadele yoldaşları olmak üzere ailesi ve dostlarına bu acı kayımdan dolayı yanlarında olduğumuzu bildirmek isteriz. Suzan Zengin kavgamızda yaşıyor, yaşayacak...

**Bakırköy Kadın Hapishane'den
MLKP dava tutsağı (Gülcan Taşkıran),
TKİP dava tutsağı (Nurgül Doğan)**

Sevgili ve değerli dostlar, merhaba;

Sosyalist-devrimci bir gazeteci-yazar olarak aynı ortamı soluyup gerçeklerin peşine birlikte düşüğümüz yoldaşımız Suzan Zengin'in kaybını öğrenmenin şaşkınlığı ve derin üzüntüsünü, acısını taşıyorum.

Tutsaklık salt basit bir yıldırma politikası olmaktan çokal çok oldu! Yüzlerce devrimci ve yurtsever tutsağın hastalıkları ile yaşam savaşı verir halde bırakılmaları gerçeğinin örneği saymalı Suzan yoldaşımızı yitirmeyi de. O nedenle öfkemiz acıdan da baskın olup çıkmakta. Özellikle her anı birlikte geçen sizler için yoldaşımızı uğurlamanın o derin iç yakıcılığı. Ve öfkenin üstünden eminim onun koşuşturmalarını yeni bir soluk daha katarak sürdürmek ve gelmeye çalışmaktasınızdır. Yaşadıklarınıza yürek ortağı olarak hepimizi sınımsız sıcak duygularıyla kucaklıyor öpüyorum.

Özgür, aydınlık günlerde buluşabilmek dileğiyle... Sevgi ve selamlarımla.

**(Bafra T Tipi Hapishane'den
Tutsak Partizan)**

Merhaba;

Kartal Büro Temsilcisi Suzan ablayı kaybetmenin üzüntüsünü, gazeteniz emekçileri ve okurlarıyla paylaşmak istedim.

İşçi sınıfı ve ezilen hakların mücadelesini güçlü kalemiyle aktaran tüm muhalif gazeteciler gibi Suzan Zengin'in haksız engellemeler ve tutuklamalar yaşadığının takipçisiydim. Tutukluysen hastalığının artmasına ve sonrasında hayata vedası... Yapacağı çok şey varken erken öldü. Kısa yaşamına büyük idealleri ve erdemleri sığdıran güzel insanlardan birisiydi. Zulüm ve sömürünün olmadığı alternatif bir dünyada yaşamının mümkün olduğunu kalemiyle aktarıp, muhalif gazeteciliğiyle yaşamış/yansıtmıştır.

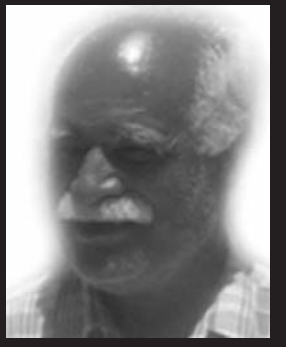
Zulmün, sömürünün olmadığı, özgür-sınıfsız bir dünya yaratmak için mücadele veren ve bu uğurda yaşamının yitiren devrimci, demokrat, sosyalist ve komünist insanlarla birlikte Suzan Zengin'i saygıyla anıyorum.

**(Bafra Hapishane'den
eski ÖG çalışanı Dilek Kömpe)**

Başsağlığı

Dersim Özgürlükler Derneği üyesi **Hasan Beyaz** toplanan yardımları ihtiyaç sahiplerine ulaştırmak için gittiği Van'da, yaşanan artçı depremde yaşamını yitirdi. Yoldaşlarının ve halkımızın başı sağolsun!

Dersim Partizan

**CEYLAN / AKADEMİ YAYIN YENİ
KİTAPLARLA OKURLARIYLA BULUŞMAYA
DEVAM EDİYOR**

AKADEMİ

- SSCB'de Kapitalizmin Restorasyonu
- Sosyalizmin Sorunları
- Tarihi Dersler - HASAN OZAN
- Hiç Böyle Düşünmemişti - HACAY YILMAZ
- Atın Adı Rüzgar - Nermin Şenol Kalyoncu
- Siyabend - Emin Eser

**TÜM KİTAPLARDA
%35 İNDİRİM**

AKAYAZANLAR BİRÖN SAKIZLARI

MOSKOVA AMAZONLARI

ARAP İSYANLARI

ABAY

KURTULUŞUN ŞAH DAMARI GERİLLA

Gerilla; Amerikan halkının, işgalci-sömürgeci İngiltere'ye karşı verdiği ulusal bağımsızlık savaşından bu yana azınlığın çoğunluğa, güçsüzün güçlüye karşı yürüttüğü mücadelenin öznesidir ve günümüzde de sınıfsal ve ulusal bağımsızlık mücadelelerinde halkların umudu olmaya, emperyalistlerin ve onların gerici-faşist işbirlikçilerinin korkulu rüyası olmaya devam etmektedir.

Emperyalistler, gerilla savaşlarını Fransız Devrimi'nden bu yana terörizm olarak adlandırmıştır. Hakim sınıflar, terör olarak lanse ettikleri gerilla mücadelelerinin ezilen-sömürülen halkların

umudu ve kurtuluş yolu olduğunu gizlemeye, karalamaya çalışmaktadırlar. Lenin; "Terör intikam aracıdır. Gerilla savaşları intikam aracı değil, taktiksel askeri hareketlerdir" derken aradaki farkı da belirtmiştir. 1940'lı yıllarda Çin, Yunanistan, Bulgaristan ve Yugoslavya partizanlarının yarattığı destansı gerilla savaşları, emperyalist-işgalci güçlere karşı Vietnam, Kolombiya ve daha birçok ülkede verilen gerilla savaşları, günümüzde gerilla mücadelelerine ilham kaynağı ve umut olmuştur. Latin Amerika ülkelerinde gerilla savaşının efsanevi komutanı Che, bugün hala tüm halkların yüre-

ğinde tahtını korumaktadır. İspanya'da Franko faşizmine karşı verilen savaşta gerillanın rolünü hiç kimse görmezlikten gelemez. Gerilla mücadelesi, bugün Kolombiya, Peru, Nepal, Filipinliler, Hindistan, Türkiye ve birçok ülkede halkların umudu olmaya devam etmektedir.

1848 yılında Komünist Parti Manifestosunda "Burjuva devletin yerine, proletaryayı iktidara taşımak şiddete dayalı devrim olmadan olanaksızdır" yazılır. Bugün hala bizleri şiddet yanlısı olarak görüp, gerilla mücadelesini küçümseyenler var. Bizler devrimci savaşın ve gerillanın her şeye kadir olduğuna inanıyoruz. Evet, biz şiddet yanlısıyız. İktidarı ele geçirmek için uyguladığımız gerilla mücadelesi devrimci şiddettir. İyidir aynı zamanda, MLM'dir. Çünkü; silahlı mücadele olmadan ne proletaryanın ne de halkın başarıya ulaşması ve iktidarı ele geçirmesi beklenebilir.

Partizan da başından beri gerilla mücadelesini kesintisiz bir şekilde bugüne taşımıştır. Elbette ki bu süreç içerisinde yenilgiler ve kayıplar yaşanmıştır ama Partizanlar, İbrahim'den Mehmet'e; Ali Haydar'lardan Yurdal'a kadar bu tarihi kanlarıyla nakış nakış işlemişlerdir. Partizan'ın kızıl neferleri her toprağa düşüklerinde yarattıkları destansı direniş-

lerle, umudu ve onuru bayrak bayrak dalgalandırmışlardır. Sizler canlarıyla, kanlarıyla bu tarihi yazanlar ve yazacak olanlar; Ne mutlu sizlere, ne mutlu sizlere ki; yaşamı savaşarak yaşıyorsunuz. Başkan Mao'nun "siyasi iktidar namlunun ucundadır" perspektifini kavrayarak yılların sevdasını yeni mevziler açmak için taşıyan gerillalar; Ne mutlu size. Ne mutlu sizlere ki milyonların umudu olma bilinciyle kızıl güzergâhta taviz vermeden yürüyorsunuz. Savaşın destekçisi değil, savaşın bizzat kendisi olma şiarıyla Cihan'laşıp ser verip sır vermeyenler, silahını düşmana teslim etmemek için kırarak canlarını toprağa teslim edenler, düşmanın teslim ol çağrılarına, halay ve zafer türkülerıyla cevap verenler, zemheri ayında yüreğindeki yoldaşlık duygularıyla halka olan sevdalarıyla bayraklaşanlar; baskınlarda, işkencelerde, zindanlarda, barikâtlarda ve dağlarda kızıl bayrağın gölgesinde yaşam bulanlar, yoldaşlar ve siz gerillalar; ne mutlu size. Ne mutlu sizlere ki; ezilen ve sömürülen tüm halkların umudu; emperyalizmin ve her türden gerici-faşist iktidarların korkulu rüyası olmaya devam ediyorsunuz.

Her Biji Gerilla! Çok Yaşa Gerilla!
(Pertek'ten bir ÖG okuru)

Sevgili Özgür Gelecek çalışanları, merhaba;

Önemli değerlerimiz yitiyor. Bunlardan sonuncusu Suzan yoldaş oldu.

Her cephede direnerek, devrimci şekilde yaşadı. Zindanlarda büyük bir haksızlık sonucu mücadele yaşamında deneyimledi. Ancak kronik hastalıklarına bu süreç yeni halkalar ekledi. Öfkemiz büyük. Acımız da elbette. Suzan yoldaş zorlu dönemlerde zor olanı tercih ederek yaşama veda etti. Büyük idealler zorluklarla baş etme kararlılığını sağlar. Onun sarıldığı büyük ideal, bize de rehber oluyor. Suzan yoldaş yaşamıyla büyük katkılar sağladı.

Hepimize baş sağlığı diliyoruz.

(Edirne Tutsak Partizanlar)

KUMDAN CUMHURİYET!

Wan 23 Ekim'de yaşanan 7.2'lik depremin ardından 10 Kasım gecesi bu kez 5.6 şiddetinde bir depremle bir kez daha yıkıldı. Özellikle de Erciş'in adeta yerle bir olduğu bölgede, Edremit merkezli ikinci büyük depremde, iki otel ve 23 bina yıkıldı. Ölü sayısının 650'yi geçtiği, yaralı sayısının binleri bulunduğu Wan, adeta hayalet şehre dönüşmüş durumda. Kar yağışının şiddetlendiği ve soğuğun bastırıldığı kent, her gün boşalıyor. Soğuk ve ölümlü iç içe yaşamaktan bıkmış, çevre illerde başını sokabileceği yer bulabilen insanlar kenti terk ediyor.

Wan-Erciş depreminin üzerinden yaklaşık bir ay geçmesine rağmen Wan'da hayat henüz normale dönebilmiş değil. Halkın barınma, yemek gibi temel ihtiyaçları, yapılan propagandaların tersine henüz büyük oranda karşılanmayı bekliyor. Çadır, ısınma en büyük sorun olarak yakıcılığını sürdürürken, temel ihtiyaç maddeleri de fahiş fiyatlardan satılıyor. Devam eden artçı sarsıntılar ise yaşamı daha çekilmez kılıyor. İlk "doğal afet" olarak kabul edilen depremin, son büyük artçısı Edremit merkezli sarsıntının tescilli, **resmi bir cinayet** olduğu ise kesin! Enkaz kurtarma ekiplerinin ve gazetecilerin kaldığı binaların yıkılmasıyla onlarca insan, trajik bir biçimde devlet yetkililerinin sorumsuzluğu yüzünden yaşamını yitirdi.

Erdoğan Bayraktar'ı dinlemeyenler yaşıyor!

Depreme geç müdahale edildiği, çadırların ihtiyaç sahiplerine ulaştırılmadığı, devletin yetersiz kaldığı eleştirilerine şiddetle tepki veren devletin büyüklüğü, zaman kaybetmeden soluğu Wan'da almıştı. Devletin şefkatini ilk elden vatandaşına yaşatmak için bölgeye akın eden yetkililer, herkesin yüreğine su serpecek, devletin inisiyatifini ortaya koyacaktı. Bunlardan biri de Çevre ve Şehircilik Bakan **Erdoğan Bayraktar**'ın ba-

sın toplantısıydı. Bölgede yaşanan kaosun büyütülmemesini salık veren bakan, bir de tavsiye buyurmuştu;

"Bugün itibariyle diyebilirim ki deprem açısından en güvenilir Wan ve Erciş'tir. Çünkü buradaki fay kırılmış ve enerjisini boşaltmıştır. Büyük depremin olduğu yerde bir daha deprem olmaz. Dünyada bunun bir örneği görülmemiştir. Bugün diyebilirim ki Wan merkez ve Erciş en güvenilir bölgedir. Onun için burada özellikle ağır hasarlı binalara girilmesin. Yıkık binalara yaklaşılmasın. Bunun dışındaki binalara girilebilir."

Azrail misali onlarca insanın canına kast eden Bayraktar aslında hizmet ettiği devletin rafine bir prototipini temsil ediyor. 1900-2009 yılları arasında 223 büyük depremin meydana geldiği ülkemizde, resmi rakamlara göre; 86 bin insan hayatını kaybetmişken devleti ne yapmıştır? **Enkaz altında can verenleri suçlamıştır!** Zaten afet olmayan ilk depremden sonra yaşananlara katliam dememek için sanırız Erdoğan Bayraktar'ın meşrebinden olmak gerekir!

Bayraktar, yüzlerce insan enkaz altında can vermiş, bir o kadarından haber alınmamış ve taş yığınları bile kaldırılmamışken, depremi fırsata çevirmenin hesabını yapıyordu. Yaşananlarda sorumluluğu yokmuş gibi, insanı çileden çıkaracak bir riyakarlık ve ikiyüzlülükle televizyon ve gazetelere demec veren Bayraktar, yeni Kentsel Dönüşüm Planını açıklıyordu:

Hasarlı binalar yıkılacak, sermayeye yeni rant alanları yaratılacak, emekçilerin evleri dümdüz edilecek! Wan'da yaşananlar, devletin, halkın kanı-camıyla beslendiği ve zorbalıkla ayakta durabildiğinin çok açık bir kanıtı değil midir? Halk, enkaz altındaki yakınlarına ulaşmaya, soğuktan korunmaya ve başını sokacak bir yuva bulmaya çalışırken, bunları çözmekle mükellef

zat-ı muhterem sırtını dönmekle kalmıyor, yeni yıkım projeleri açıklıyor dahası evlere girebilirsiniz fetvası veriyor!

Ben bakanım, sen misin dinlemeyen?

Ne yazık ki Erdoğan Bayraktar yalnız değil. Bu iklimi soluyan, diğer muktedirlerin Bayraktar'dan geri kalır yanı yok. Aslında, bize karşı topyekün bir nefretten, yalnızca itaat üzerine kurulu bir ilişkiden başka bir şey beklemek de safdillik olur! Bu duygu öyle bir noktadadır ki, devletin büyükleri, çocuklarını, kardeşlerini, arkadaşlarını enkaz altında kaybetmiş insanların acılarına bile tahammül edemez!

7 Kasım günü, sanki gördükleri karşısında kılları kıpırdayacakmış gibi bölgede incelemelerde bulunan Wan valisi **Münir Karaoğlu**, bakanlar **Recep Akdağ** ve **Taner Yıldız** depremezeder tarafından protesto edildi. **"Vali istifa"** sloganlarıyla yaşadıklarına isyan eden halkın, kendilerini dinlememesine sinirlenen bakanlar öfkeden küplere bindi: **Polis, gaz bombası ve coplarla kitleye saldırdı!**

Öyle ya, bakanlar devleti temsil ediyordu, devlet-i şahanenin de tahammülü olamazdı. Ona yalnızca tahammül edilirdi. Yakınlarını kaybetmiş de olsalar anlayış göstermeli, dediklerini dinlemeliydiler! Bir paronayayı, şizofreniyi andıran bu durum ülkemiz gerçekliğinin en saf fotoğrafıdır ne yazık ki!

Devletin şefkatli kolları ancak o istediğinde, ona tahammül edilip, rızası alındıktan sonra uzanır. Devlet-vatandaş ilişkisinde özne, belirleyen daima birincisidir. İkincinin hizmet, itaat etmek ve ölmek dışında fazla bir seçeneği yoktur. İlk ikisi edildiğinde son seçenek zaten doğal olarak karşısına çıkacaktır!

Erdoğan: "Provokatörler bizi kısıkanıyor!"

Bu zihniyetin hayatımızdaki tarihi ise bu topraklar kadar eskidir. Büyüklerden devralınan ve zaman içinde sınırları zorlanan, kırmızı çizgileri daraltılan bu düşünce biçimi böylesi toplumsal olay-

larda, kitle katliamlarında daha açık ortaya çıkmaktadır. Devlet-i Aliye'nin padişahlarına dil uzatma gafletinde bulunanlara saldıranların ilham kaynağı kısa zaman içinde ortaya çıkacaktı. Erdoğan, yine bizi şaşırtmayacaktı; *"Bunların hiçbirinin depremle mücadelede verdiği katkı yok. Bunlar depremezede değil, bunlar sadece buradaki süreci provoke eden provokatörlerdir."*

Peki diyelim ki yakınlarını kaybeden, kar altında, soğukta, dışarıda kalmış bu insanların depremle mücadele gibi bir dertleri yok! Peki devletin başbakanı bunun için ne yaptı? Nüfusun yüzde 98'inin deprem tehdidi altında yaşadığı ülkemizde, 1999'dan bu yana ne yapıldı?

TMMOB, Wan depreminden sonra hazırladığı raporda, 1999 depremlerinin üzerinden 12 yıl geçmiş olmasına rağmen, toplumsal yaşamda farklılık yaratılmadığını ve mevzuatta köklü, kalıcı değişiklikler gerçekleştirilmediğini ifade ediyor. Ve ekliyor; **konutların yüzde 40'ı kaçak ya da ruhsatsız, bina stokunun yüzde 10'unun yenilenmesi, yüzde 30'unun onarılması gerekiyor.**

AKP dokuz yıllık hükümeti boyunca adeta kaçınılmaz bir şekilde ülkemizi bekleyen deprem gerçekliği için ne tür önlemler almıştır, hangi adımları atmıştır? Erciş'teki ilk depremde diğer devletlerin yardımlarını *"potansiyelimizi görmek istiyoruz"* diyerek reddeden, yüzlerce insanın yaşamını kaybetmesine neden olan, çadır isteyen halkın üzerine gaz bombası atan, dayanışmanın sıcaklığını bölgeye sokmayan, bölge halkı için çalışanları KCK'li ilan eden, zihniyet mi depremle mücadele ediyor?

Başbakanın koruduğunu sandığı devleti, Erciş'te, Edremit'te kumdan kaleler misali yerle bir olmuştur. Birbirine benzeyen bir avuç dışındakilerin, acısını duymayan, anlamayan, yarasına dokunmayan, onları adeta düşman belleyen; şiddet, zor ve zorbalık üzerine inşa edilen bir cumhuriyet kumdan bir cumhuriyettir. **Ve halkın her an kırılacak öfke fayının üstündedir!**

Gazeteciler Cem Emir ve Selahattin Yılmaz toprağa verildi!

Van depremini izlemek üzere bölgede bulunan ve artçı sarsıntıda kaldıkları otelin çökmesi sonucu yaşamını yitiren gazeteciler Cem Emir ve Selahattin Yılmaz, son yolculuklarına uğurlandı. Doğan Haber Ajansı Amed muhabiri Cem Emir, Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Çığırlı (Zımıq) köyünde binlerce insanın katıldığı bir cenaze töreni ile top-

rağa verildi. Depremde yaşamını yitiren Vanlılar ve gazeteciler için bir dakikalık saygı duruşunun yapıldığı törende konuşan gazeteci Ferit Demir, Cem Emir'in çok zor şartlar altında mesleğe 17 yaşında başladığını, kıt imkânlarla rağmen çok başarılı haberlere imza attığını dile getirdi. Cem Emir, karanfiller, Kürtçe ağaçlar eşliğinde son yolculuğuna uğur-

landı. Cenaze töreninde, Cem Emir'in resminin bulunduğu bir pankart açılırken sık sık "Deprem değil devlet öldürdü", "Katil devlet hesap verecek" ve "Başbakan istifa" sloganları atıldı. Cem Emir, Dersim'de çalıştığı dönemlerde Jandarma Alay Komutanı Namık Dursun tarafından sık sık ölümlü tehdit edilen bir gazeteci idi.

Selahattin Yılmaz'ın cenazesi Erzurum'a götürüldü

Bayram Otel'in enkazı altında kalarak yaşamını yitiren gazetecilerden Selahattin Yılmaz ise Erzurum'da toprağa verildi. Yılmaz için düzenlenen cenaze törenine eşi ve çocukları yanı sıra çok sayıda kişi katıldı.